

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LAURA
GRIFFIN

DEEP
TIDE

THE
TEXAS
MURDER
FILES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LAURA GRIFFIN VE ROMANLARI İÇİN ÖVGÜ DOLU SÖZLER

"Vay canına! Laura Griffin piyasadaki en iyi romantik gerilim yazarlarından biri. Sıkı bir şekilde kurgulanmış, karakter odaklı *Kaybolma Saati*, kalpleri durduran finale kadar her şeyi ters köşeye yatırıyor. Son sayfaya kadar koltuğumun kenarındaydım. Şiddetle tavsiye ederim!"

-*New York Times* çok satan yazarı Karen Robards

"Laura Griffin için yine bir zafer. *Kaybolma Saati* bir kitapta sevdiğim her şeye sahip - sürükleyici bir gizem, cızırtılı bir kimya, bolca aksiyon - ve bir köpek!"

-*#Wall Street Journal*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Melinda Leigh

"Bu sayfaları çeviren romantik gerilim, beni ilk sayfada kendine bağladı ve sonuna kadar elimden bırakmadı. Mutlaka okunmalı."

-*New York Times* çok satan yazarı Mary Burton

"Zeki, sofistike, hızlı ilerleyen romantik gerilim romanlarına bayılıyorum ve Laura Griffin bunları harika bir şekilde yazıyor."

-*New York Times* çok satan yazarı Jayne Ann Krentz

"Cesur, yaratıcı, seksi! Laura Griffin'i mutlaka okumalısınız."

-*New York Times* çok satan yazarı Cindy Gerard

"Birinci sınıf romantik gerilim! Hızlı tempo, sıkı olay örgüsü, müthiş bir gizem, keskin diyaloglar, muhteşem karakterler."

-*New York Times* çok satan yazarı Allison Brennan

"Sürükleyici, soluk soluğa okunacak bir kitap. Elinizden bırakamayacaksınız."

-*New York Times* çok satan yazarı Brenda Novak

"Duygusal, heyecan verici bir sayfa çevirici. Griffin gizem ve aşk hikâyesini ustalıkla dengeliyor."

-*The Washington Post*

"Griffin heyecan verici, iyi araştırılmış, hızlı tempolu romantik gerilimleriyle asla hayal kırıklığına uğratmıyor."

-*Publishers Weekly* (yıldızlı inceleme)

"Sizi koltuğunuzun ucunda tutacak, adrenalini yüksek bir gerilim. . . Griffin bir usta."

-Fresh Fiction

OceanofPDF.com

Laura Griffin tarafından yazılan başlıklar

Bağımsız Romanlar

ÇOK

UZAKLARA GİTTİ

EN SON YALNIZ

GÖRÜLDÜ

KAYBOLMA SAATI

Teksas Cinayet Dosyaları Serisi

GİZLİ UÇUŞ

GECE YARISI

KUMULLARI DERİN

GELGIT

İz Sürücüler Serisi

İZ SÜRÜLEMEZ

KONUŞULAMAZ

DURDURULAMA

Z UNUTULAMAZ

SNAPPED

BÜKÜLMÜŞ

KAVRULMUŞ

AÇIKTA

SINIRLARIN

ÖTESİNDE GÖLGE

DÜŞER DERİN

KARANLIK

YAKIN MESAFEDEN

KIRMIZI TAŞ SOĞUK

KALP DOKUNUŞU

Wolfe Güvenlik Serisi

ÇARESİZ KIZLAR

ONUN ÖLÜMCÜL SIRLARI

Alfa Mürettebatı Serisi

TESLİMİYETİN

SINIRINDA

GECE ÖRTÜSÜ TAM

KONTROL

ALFA EKİBİ: GÖREV BAŞLIYOR

Cam Kız Kardeşler Serisi

KORKU İPLİĞİ
UYARI FISILTISI

Borderline Serisi

SON BİR NEFES
YANLIŞ BİR ADIM

Moreno & Hart Gizemleri, Allison Brennan ile

ÇARP VE YAK VUR
VE KAÇ
BUZLU KAYIP
VE BULUNTU

OceanofPDF.com

— — — — —

**LAURA
GRIFFIN**

DEEP TIDE

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2023 Laura Griffin

The Last Close Call'dan alıntıdır telif hakkı © 2023 Laura Griffin'e aittir

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. E-kitap

ISBN: 9780593546727

İlk Baskı: Nisan 2023

Kapak tasarımı Rita Frangie Kapak
fotoğrafı Romanets / Shutterstock
Kitap tasarımı George Towne, e-kitap için uyarlayan Estelle Malmed

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_143301904_c0_r0

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak

Laura Griffin ve Romanları için Övgüler

Laura Griffin'in Başlıkları

Başlık

Sayfası

Telif Hakkı

İthafı

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltı

Bölüm Onyedinci

Bölüm Onsekizinci

Bölüm

On Dokuzuncu Bölüm

Yirmi Bölüm Yirmi

Bir Bölüm Yirmi İki

Bölüm Yirmi Üç

Bölüm Yirmi Dört

Bölüm Yirmi Beş

Bölüm Yirmi Altı

Bölüm Yirmi Yedi

Bölüm Yirmi Sekiz

Bölüm Yirmi Dokuz

Bölüm Otuz

Son Yakın Görüşme'den alıntı

Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

Kerry için

OceanofPDF.com

CHAPTER BİR

A Yemin sırasında cep telefonu çaldı.

Leyla Breda dikkatini gelin ve damattan ayırmıyor, teyzesi öne doğru eğilip sıranın aşağısına bakarken tepki vermemeye çalışıyordu. İki koltuk ötede, Leyla'nın kuzeni ayaklarını sürüyerek şık gümüş bir debriyaj alırken dehşete düşmüş görünüyordu.

Leyla'nın şık gümüş debriyajı.

Telefon tekrar çaldığında kalbi küt küt atmaya başladı. Leyla çantasını kaptı ve zil sesini hızla susturdu ama ekrandaki numarayı fark etmeden önce değil.

Bunun tek bir anlamı olabilir.

Leyla ayağa kalktı ve sessizce sıranın dışına çıktı. Şapelin kapısına ulaştığında, güzel gelinine öylesine dalmış olan ağabeyine bir bakış fırlattı ki, bu kargaşayı fark etmedi bile.

Evet, doğru. Kardeşi *her şeyi* fark ederdi. Joel bir polis dedektifiydi. Ama Miranda'nın gözlerinin içine bakmayı ve o anı yok etmemeyi akıllıca seçmişti.

Leyla, asistanının kendisini şu anda aramasına neden olacak felaketin seviyesini hayal etmeye çalışarak aceleyle fuayeye girdi. Şapelin dış kapısını açtı ve gün sonu güneşine adımını attı.

"Sorun nedir?" Leyla, çiçeği burnunda yemek şirketinin ikinci adamı Siena'ya sordu.

"Henüz başlamadılar, değil mi?" "Altıda başladılar."

Siena'nın nefesi kesildi. "Altı buçuk sanıyordum!"

"Sorun yok, dışarı çıktım. Ne oldu?" "Çok özür dilerim! İsteyerek yapmadım-"

"Siena, sorun ne?" "Pasta yüzünden."

Dört katlı görkemli tereyağı kreması kulesinin yere yıkıldığını hayal ederken kalbi bir kez daha çarptı.

"Ne olmuş ona?" Leyla sordu.

"Şey... Onu bulamıyorum."

"Ne demek istiyorsun? Rachel'ın bunu saat dörtte mekâna teslim etmesi gerekiyordu." Saatini kontrol etti. "Saat altı yirmi beş."

"Rachel hasta olduğunu söyledi."

"Ne?"

"Ve Wade de. Rachel, Amelia'dan onun yerini doldurmasını istediğini söyledi ama onu henüz görmedim ve düğün koordinatörü de-"

"Amelia'yı aradın mı?" Leyla çoktan arabasına doğru yürümeye başlamıştı. "Evet ama cevap vermiyor. Rachel ya da Wade de öyle."

"Ben kendim alırım."

"Emin misin?"

"Evet, şimdi yoldayım."

"Gidip getirirdim ama personel sayımız az ve hâlâ kanepeler bitirmekle uğraşıyorum.

Eğer istersen, ben-"

"Hayır, kanepeleri bitir. On dakika içinde orada olacağım."

Leyla cipinin direksiyonuna geçti ve küçük beyaz şapele baktı. Her an kapılar açılabilir ve mutlu çift dışarı çıkabilirdi ve Leyla park yerinden hızla çıktığını görmelerini istemiyordu.

Az eleman demek hafif kalırdı. Wade ve Rachel'ın hasta olması, tahminen doksan kişilik bir resepsiyon için sadece dört sunucu anlamına geliyordu. Ama bundan daha fazlası olacaktı. Leyla şapeldeki herkesi iki kez saymış ve kesin olarak yüz kişi bulmuştu. Neden insanlar artık LCV yapmıyordu? Bu çok sinir bozucuydu.

Dört servis elemanı yeterli olmayacaktı, hem de hiç. Siena'nın açık büfe masadaki yiyeceklerin yenilenmesine yardım etmesi ve Leyla'nın da pastayı kesmesi gerekecekti.

Leyla otoyoldan sahil kenarındaki işletmesine doğru hızla ilerledi. The Island Beanery, doğal manzaraları, yaratıcı içecekleri ve dergilere konu olan ağız sulandıran hamur işleriyle tanınıyordu. Leyla kısa süre önce catering işine girmişti. Kardeşinin düğünü onun sadece dördüncü

Miranda için düzenlediği gelin partisini de sayarsak. Ama Leyla bunu saymadı çünkü menü parmak sandviçler ve petits *fours*'tan oluşuyordu -yawn- ve her neyse, her şey bir hediye idi.

Leyla kafeye yaklaşırken gösterge panelindeki saate baktı. Yeni evliler büyük girişleri için gelmeden önce pastasını davet mekânına götürmek, kutusundan çıkarmak ve masayı gül yapraklarıyla süslemek için muhtemelen on beş dakikası vardı. Düğün fotoğrafları için poz verme gibi bitmek bilmeyen bir görev çoktan yerine getirilmişti. Kendisi de bir fotoğrafçı olan Miranda, fotoğrafların önceden tamamlanması konusunda ısrar etmişti, böylece herkes bara gitmeye hazır olduğunda düğün ekibi telaşlı bir fotoğrafçı tarafından rehin alınmayacaktı. Tören bittiğinde, kutlama zamanı gelmişti!

Leyla bu yaklaşıma tüm kalbiyle katılmıştı ama şimdi kendini toparlamak için daha fazla zamanı olmasını diliyordu.

Beanery'nin otoparkına hızla girdi ve anahtarlığı kullanarak SUV'unun kargo bölümünü açtı. Uzun elbisesinin eteğini kaldırarak, ayağının takılmamasına dikkat ederek kaldırıma fırladı. Gök mavisi saten elbisesi ve askılı sandaletleri sahildeki bir bahar düğünü için mükemmeldi ama pasta teslimatları için o kadar da mükemmel değildi.

Leyla kapının kilidini açıp içeri girerken güvertenin küpeştesine tünemiş yalnız bir pelikan ona bakıyordu. Kafe saat altıda kapanıyordu ve içerisi loş ve sessizdi, havada toz zerrecikleri uçuşuyordu. Kapıyı lastik bir takozla destekleyerek açtı, tezgâhın arkasındaki soğutuculu vitrine baktı ve hemen şeker kreması güllerle süslü düğün pastasını gördü. Her şey bozulmamış görünüyordu.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı.

İçindeki gurur kabardı, hemen ardından panik geldi.

Duvardaki saate baktı ve etrafına bakındı, keşke şu lanet şeyi taşımasına yardım edecek biri olsaydı diye düşündü. Pasta, sağlam bir tabanı ve selofan kenarları olan özel yapım bir kutuyla çevrelenmişti. Leyla buzdolabını açtı ve üzerine soğuk bir hava doldu. Anahtarlığını askısız sütyeninin içine soktu, ellerini kutunun altından geçirdi ve pastayı buzdolabından çıkardı. Pasta ağırdı. Kutunun etrafından bakarak tezgâhın etrafında manevra yaptı ve yemek alanını geçerek ön kapıya gitti. Yanlara doğru kayarak

kum tepelerinin üzerinden esen bir rüzgârla kutunun köşelerini kavradı.

Otoparkı geçip cipine doğru ilerlerken ayağının takılmaması için dua etti. Kutuyu kargo bölümüne kaydırarak rahat bir nefes aldı. Ancak dükkânı kilitlemek için acele edip direksiyona geçerek saati kontrol ettiğinde rahatlaması kısa sürdü. Düğün salonuna doğru hızla ilerlerken aklı, frene basıp pastanın devrilmesine neden olmak ve -kelimenin tam anlamıyla- gelin ve damadın görkemli girişlerini yaptıkları anda düğün pastalarıyla çarpışmak gibi ikiz korkular arasında gidip geliyordu.

Leyla, The Breakers'ın palmyelerle çevrili yoluna saptı ve nefesini içine çekti. Konuklar gelmeye başlamıştı ve arabaların ilk birkaç sırası çoktan dolmuştu. Hemen ön tarafa çekip park etti, Joel ve Miranda'nın limuzini için yeterince yer bıraktı, belki hareket etmeye fırsat bulamadan gelirler diye. Cipinden inerek kendisine yardım edecek birini bulmak için etrafına bakındı.

Siyah smokinli bir adam binaya yaslanmış, cep telefonunda geziniyordu. Sağdıçlardan biriydi, Joel'le birlikte polis akademisinden geçmiş biriydi. Leyla onunla dün akşamki prova yemeğinde tanışmıştı ama adını hatırlayabildiyse ne olaydı? Eric miydi? Ethan mıydı?

"Evan, hey!"

Adam irkilerek başını kaldırdı ve Leyla ona gülümsedi.

"Biraz yardıma ihtiyacım var."

"Ben mi?"

"Evet! Bana yardım edebilir misin?" Etrafına bakındı ve kaldırımında yürüyen uzun boylu, siyah saçlı bir adam gördü. Leyla'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama takım elbise giymişti ve belli ki bir düğün davetlisiydi. "Ve sen!" Ona el salladı. "Yardıma ihtiyacım var!"

Omzunun üzerinden baktı.

"Evet, *sen*. Bana yardım eder misin lütfen?"

Sağdıç şimdi arabasının yanında durmuş, devasa pasta kutusuna dehşet dolu bir bakışla bakıyordu.

"Bunu taşımamı mı istiyorsun?"

"Hayır, *ben* taşıyım," dedi ona. "Kapıları açman gerekiyor." "Ben taşıyım."

Başını kaldırdığında takım elbiseli adamın, o güne kadar gördüğü en muhteşem okyanus yeşili gözlerle kendisine baktığını gördü.

"Çok ağır."

Kaşlarını kaldırdı.

"Ve biraz da sallantılı," diye ekledi. "Ben içeri girerken kapıları tutar ve engelleri ortadan kaldırırsanız onu taşıyabilirim."

"Bu elbisenin içinde tökezleyebilirsin." Kadının yanından yavaşça geçti ve pastayı kargo bölümünden usulca kaldırdı.

"Dikkatli ol," dedi, onun bir düzineden fazla saatlik özenli çalışmasını -işinin geleceğini- elinde gelişigüzel tutuşunu izlerken boğazı düğümlendi.

"Nereye?" diye sordu.

Sağdıç tarafından açık tutulan kapıya baktı

-Bir ziyafet salonu boyunca yüksek bir düğün pastasını yürütmekle görevlendirilmediği için son derece rahatlamış görünüyordu.

"Ana odada, açık büfe masasının hemen arkasında," diye cevap verdi. "Özel bir masa kurulmuş olmalı ve-" Siyah bir limuzin palmyelerle kaplı araba yoluna dönerken adamın omuzlarının arkasından baktı. "Kahretsin, buradalar! Acele etmeliyiz!" Ellerini ona doğru fırlattı. "Hadi, hadi, hadi!"

- - -

S EAN MORAN partiden kayarak uzaklaştı. Gelin ve damat bir pirinç yağmuru altında ayrılmıştı ama insanlar hâlâ bayrakların altında dolaşıyordu.

beyaz ışıklar altında, çiftin içkilerini içiyor ve sudan gelen esintinin tadını çıkarıyorlardı. Sean bir içki daha içmek isterdi ama evine dönmesi gerekiyordu. Kum tepelerini aşan tahta köprüden geçerken, sahilde elinde şampanya kadehi olan bir kadın gördü.

Leyla Breda.

Vücuduna oturan elbisesi ay ışığında gümüş **g i b i** görünüyordu ve dalgalara doğru yürürken vücudunda parıltıyordu. Bir odun parçasına yaklaştığında ayakkabılarını kuma bıraktı ve oturdu. Flütü ayaklarının dibine yerleştirdi, sonra kollarını kaldırdı ve siyah saçlarını başının tepesinde bir düğüm haline getirdi.

Sean köprünün sonunda durdu. Bu gece yapması gereken yüzlerce şey vardı, buna patronuyla görüşmek de dahildi.

Onun yerine Leyla'ya doğru yürüdü. "Şampanya nasıl?"

Sıçradı ve arkasını döndü. Yüzünde bir tanıma ifadesi belirdi ve omuzları gevşedi.

"Güzelmiş." Bardağını kaldırdı. "Sen hiç içmedin mi?"

"Hayır. Tekrar doldurayım mı?"

Gülümsedi. "Ne yani, şimdi de garson mu oldun?"

Bir adım daha yaklaştı. "Ben Sean Moran, bu arada." Elini uzattı. "Aslında hiç tanışmadık."

"Leyla Breda." Tokalaşması hızlı ve ticari bir havadaydı ama gözlerindeki sıcak bakış ona umut verdi.

"Joel'in küçük kız kardeşi," dedi. "O benim."

Suya doğru döndü, böylece elbisesinin ön kısmına bakma cazibesine kapılmayacaktı.

"Size daha önce teşekkür etme fırsatım olmadı," dedi. "İşler gerçekten çok yoğundu."

"Ellerin dolu gibi görünüyordu." "Joel için mi Miranda için mi buradasın?"

Ona baktı. "Joel."

Ona bakarken başını yana eğdi. "Ve sen onu'dan tanıyorsun? ?"

"İş."

Kaşlarını çattı. "Burada mı?"

"Hayır. Çok eskiye dayanıyor. Houston'da aynı akademi sınıfındaydık, HPD'de birlikte biraz zaman geçirdik."

"Oh. Bu bir süre önceydi."

"Evet."

"Ahlak masası o zaman?"

"Evet. Oturmamın sakıncası var mı?" "Hiç de değil."

Sean kendini kumlu kütüğün diğer ucuna bıraktı. Konuşmanın gittiği yönden hoşlanmamıştı, bu yüzden konuyu tekrar ona yöneltti.

"Peki, ne kadar zamandır yemek servisi yapıyorsun?" diye sordu.

"Hmm . . . bir bakalım. Sanırım yaklaşık üç hafta oldu." Kadın dönüp ona gülümsedi ve adam sıcak bir çekim hissetti. "Neden? Anlayabiliyor musun?"

"Hiç de değil."

"Doğru."

"Şey, zamanlama biraz sarsıntılı görünüyordu."

"Sadece birazcık." Gözlerini devirdi. "Birkaç çalışanımız gelmedi. Bu işte çok olur. İnsanlar kararsız olabiliyor. Tüm planlamalarım rağmen biraz aceleye getirdiğimizi söyleyebilirsiniz."

Rushed haklıydı. Daha önce hiçbir kadın onu *alkışlamamıştı*. Bunun tahrik edici olduğunu keşfetmişti.

"Başardın işte," dedi.

"Zar zor." Gözlerini kapadı ve başını arkaya eğdi. "Tanrım, ne kadar rahatladım."

Bir esinti yükseldi ve kadının kokusu adamın üzerine yayıldı - baharatlı ve seksi bir şey. Dizlerini yukarı çekti ve çıplak kollarını dizlerine dayadı.

"Tamam, açık bir cevap istiyorum." Ona baktı. "Yemekler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Harikaydı," dedi dürüstçe. "Kürdanlı jambonlu şeyleri severdim."

"Prosciutto'ya sarılmış balzamikli incir."

"Evet."

"Bunlar Miranda'nın seçtikleriydi. Beğendiğinize sevindim."

Gerçekten de hepsini beğenmişti. En önemlisi büfenin sonundaki et kesme istasyonuydu. Sulu dana göğüs eti ağzında erimişti.

Ama Leyla yemek konusundan uzaklaşmış görünüyordu. Suya bakarken gülümsedi.

"Bu gece dalgalar yükseliyor," dedi. "Kimsenin sörf yapmamasına şaşırdım." "Gece mi?"

"Elbette, neden olmasın? Ay mükemmel."

Kumların üzerinden akan gümüşü köpüklere baktı. Okyanusta en son ne zaman yüzdüğünü hatırlamıyordu. Çok uzun zaman olmuştu.

"Her zaman bu manzaraya uyanmak güzel olmalı," dedi. "Bahse g i r e r i m hiç eskimiştir."

"Ben bilemem. Bir bisiklet dükkanının üstünde oturuyorum. Park yerinin muhteşem bir manzarası var."

"Kulağa gürültülü geliyor."

"Harley falan değil. Turistlerin kiraladığı, gidonunda küçük ziller olan bisikletler. Yine de gerçekten sinir bozucu."

Bacaklarını uzatıp suya dalgın dalgın baktı ve adam onun ne düşündüğünü merak etti. Bütün gece onu bir yerden bir yere süzülürken, insanları ve yiyecekleri yönlendirirken izlemişti. Yönlendirmediği zamanlarda da düğün davetlilerine gülümsüyor ve onlarla gülüyordu. Odadaki herkes uzun zamandır görmediği bir arkadaş gibi görünüyordu. O hariç. O burada garip bir adamdı.

Son şampanyasını da içti ve iç geçirdi. "Pekala. Gitmeliyim." "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Ona eğlenen bir bakış attı. "Bu açık bir bar." Arkasına baktı. "Her neyse, sanırım şimdi kapatıyorlar."

"Orası öyle bir yer değil." Sean, renkli flaş ışıklarının ve müziğin sazdan çatılı bir binadan yayıldığı kumsalın aşağısını başıyla işaret etti. O yöne doğru yürüyen turistlerin birçoğu oraya gidiyor gibiydi.

Leyla onun bakışlarını takip etti. "Burası Buck's Beach Club. Sanırım biraz fazla giyinmişiz." Başka bir gülümsemeyle ona döndü -bu seferki kibardı. "Her neyse, saat gece yarısı."

"Yatma vakti mi?" "Evet."

Ayağa kalktı ve ona elini uzattı.

"Seninle konuşmak güzeldi, Sean." Sandaletlerini toplamak için eğildi ve -bir moda mucizesiyle- elbisesinden dökülmemeyi başardı.

Şampanya bardağını aldı ve ona uzattı. "Benimle bir içki içmek istemediğine emin misin?"

Gözlerini ona dikti. "Sana hiç çok ısrarcı olduğunu söyleyen oldu mu?" "Evet."

Sahile doğru baktı ve adam kafasında bir tür tartışmanın sürdüğünü görebiliyordu. Leyla Breda zekiydi ve muhtemelen tam olarak ne yapacağını biliyordu.

Buraya gelirken düşündüğü şey buydu. Hâlâ da düşünüyordu ama onunla konuşmak da hoşuna gitmişti.

Bir tutam saç yanağına doğru savruldu ve o da saçını çekti. "Kahve sever misin?" Yüzünü ona döndü.

"Elbette."

"Yarın seninle latte içmek için buluşabilirim."

Kız onu açıkça arkadaş bölgesine koyuyor olsa da yüz ifadesini boş tuttu. Bunun en son ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu ama kesinlikle uzun zaman olmuştu.

Onun tepkisini izledi ve bunun bir test olduğunu anladı. "Kulağa harika geliyor. Nerede?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama sonra kayboldu.

"Şehirde yenisin. Island Beanery'ye gittin mi? "Sahilde çiçek kutuları olan yer."

Kaşları kalktı. "Denedin mi?"

"Arabayla gelirken gördüm. Kiraladığım dairenin hemen aşağısında."

Başıyla onayladı. "Öğlen orada buluşuruz." Yürümeye başladı.

"Bekle. Planı değiştirmen gerekirse diye numaraları değiş tokuş etmek mi istiyorsun?" Omzunun üzerinden gülümsedi. "Değiştirmeyeceğim."

OceanofPDF.com

CHAPTER

İKİ

T Leyla işe giderken yıldızlar hâlâ dışarıdaydı. Pazar günü olduğu için yataktan dört yerine beşte kalkmıştı ama fazladan bir saatlik uyku ona pek enerji vermemişti. Şehirdeki tüm akrabalar, düğün ve ilk büyük yemek işi derken son birkaç hafta çok yorucu geçmişti.

duygusal roller coaster.

Ve sonra Sean Moran vardı.

Leyla şampanyanın etkisiyle ve onu içki içmeye reddetmekle doğru kararı verip vermediğini düşünerek uykuya dalmıştı.

Tabii ki vardı.

Turistlerle çıkmazdı. Asla. Bu onun en önemli kuralıydı. Bir tatil kasabasında büyüdüğü için bu tür karşılaşmaların onu nereye götüreceğini çabuk öğrenmişti. Charter teknesi bronzlukları ve tasarımcı gözlükleriyle bir barda ona yanaşıp bira ısmarlamayı teklif eden erkeklerin ne istediği konusunda hiçbir yanılması yoktu.

Peki neden Sean'a kahve içmek için buluşma teklif etmişti? Bilmiyordu.

Şey, biliyordu. Onunla biraz uğraşmak istemişti. Blöfünü gördüğünde yakışıklı yüzündeki ifadeyi görmek istemişti. Dün gece şansının yaver gitmeyeceğini anladığında bu işten nasıl sıyrılacağını merak ediyordu ama şimdi platonik bir kahve randevusu vardı. Büyük ihtimalle gelmeyecekti. Kardeşinin arkadaşı olması bu ihtimali biraz *azaltıyordu* ama gelse bile, işle ilgili bir sorun çıktığını ve bir an önce yola çıkması gerektiğini anlatan bir bahaneyle içeri gireceği neredeyse kesindi.

Bir de başka bir şey vardı, huysuzluğunun ortaya çıkmasının ikinci nedeni.

Ona yalan söylemişti.

Nedenini bilmiyordu ama o biliyordu. Houston'da Joel'le birlikte ahlak masasında çalıştığı hikâyesi tamamen saçmalıktı. Joel Houston'da mala karşı işlenen suçlarda çalışmıştı, nokta. Leyla bunu ortaya atmıştı çünkü Sean'ın kardeşiyle olan bağlantısı hakkında konuşmak istemediğini hissetmişti. Belki de Joel'i onunla konuşmak istemediği bir bağlamdan tanıyordu. Ama neydi? Elbette kardeşleri aziz değildi ve özellikle Owen yirmili yaşlarında oldukça vahşi biriydi ama Joel'in saklamak istediği bir geçmiş olsaydı Leyla buna şaşırırdı.

Ama kim biliyordu ki? Üç erkek kardeşinin de kız kardeşlerine söylemedikleri sırları olduğuna şüphe yoktu, tıpkı onun da onlardan sakladığı sırlar olduğu gibi.

Otoparka girdi ve yıllardır Körfez'den esen rüzgârla eğilip bükülen yaşlı bir meşe ağacının altındaki en sevdiği yere park etti. Arabasının fazla ısınmaması için camlarını araladıktan sonra otoparkı geçti ve yandaki sörf mağazasının ışıklarının yandığını görünce şaşırdı. Vitrindeki manken çıplaktı, belki de bugün yeni envanter çıkarıyorlardı.

Leyla kendini kafeye bıraktı ve ışıkları yaktı. Sandalyeler ayakta idi, yerler temizdi ve hava hafiften kahve makinelerini temizlemek için kullandıkları sirkenin kokusunu alıyordu; hepsi iyiye işaretti. Ancak birkaç şurup şişesinin doldurulması gerekiyordu ve espresso makinesinin yanında kirli bir shot bardağı duruyordu. Ayrıca, buhar çubuğu yapış yapıştı - en sevdiği şeydi - ve tezgahın silinmesi gerekiyordu.

Ama önce kahve. Sonra da yediye kadar hazır olmaları için keklerini hazırlaması gerekiyordu.

Espresso makinesini ısıtmak için çalıştırdı ve mutfağa giderken telefonunu kontrol etti. Saat 6:05'ti, yani Siena uyanmış olmalıydı.

"Hey, benim," dedi Leyla. "Uyanık mısın?"

"Kesinlikle."

"Yalancı."

Siena, "Ben de tam kalkıyordum," dedi. "Dükkânda mısın?"

"Evet ve pastalar henüz gelmedi. Rogelio da mı hasta?"

"Hiç sanmıyorum."

The Island Beanery'nin Windjammer Hotel'de kardeş bir mekânı vardı. Bu konum onlara düzenli bir yaya trafiği sağlamanın yanı sıra, Leyla'nın bir fırınına karşılık üç büyük fırını olan otelin mutfağına erişim imkânı da veriyordu. Hamur işlerinin çoğu orada yapılıyor ve her sabah teslim ediliyordu.

Siena, "Kruvasan ve çöreklerin yanı sıra vişneli kolaçları da getirmesi gerekiyor," dedi. "Kekleri sen yapıyorsun, değil mi?"

"Çikolata parçacıklı hindistan cevizi." Leyla fırıncının rafından bir paket Ghirardelli cipsi aldı. "Ve limonlu haşhaşlı. Öğle yemeği spesiyalimiz domatesli fesleğen çorbası."

"Tamam."

"Kahve çekirdekleri konusunda ne durumdayız?"

"Gerçekten bilmiyorum." Siena esnedi. "Dün sabah bir teslimat aldık ama henüz açmaya fırsat bulamadım. İçeri girdiğimde açabilirim."

"Teşekkürler. Birazdan görüşürüz."

Leyla koridordan depoya doğru ilerlemeden önce fırıncı rafının üzerindeki saate baktı. Arka kapının yanında dolu bir çöp torbası duruyordu ve içinde bir sıkıntı hissetti. Poşeti kaptığı gibi aceleyle dışarı çıktı ve kafenin arkasındaki çöp kutusuna attı. Gökyüzü aydınlanıyordu ama ay hâlâ dışarıdaydı ve dün gece sahilde ay ışığında duran Sean Moran'ı hatırladı.

Size hiç çok ısrarcı olduğunuzu söyleyen oldu mu? Evet.

Cazibesine yenik düşmesini ve onunla bir içki içmeye gitmesini beklerkenki seksi yarım gülümsemesini hayal etti, bu da evine geri davet edilmesine dönüşecekti. Çok fazla geri çevrilmediğinden emindi.

Leyla kapıya doğru uzanırken ara sokaktaki bir hareket dikkatini çekti. Ona doğru bir adım attı, sonra büyük siyah bir kuş ona doğru kanat çırpınca geri sıçradı.

Nefesini tuttu ve ileriye doğru adım atarak sörf dükkanının yanındaki gölgeli sokağa baktı. Esinti yükseldi ve pis bir koku ona çarptı. Orada

orada ölü bir şey vardı. Bir hayvan ya da . . .

Soluk soluğa geri çekildi.

Bir hayvan değil, bir *insan*.

Leyla'nın kalbi sıkışmıştı. Saçları, gömleği, uzanan eldeki kalın gümüş yüzükleri tanıdı.

"Hayır. Hayır, hayır, *hayır, hayır*."

Leyla telefonunu kurcalarken ve el feneri özelliğini açarken nefesi kısa, sığ soluklarla geliyordu. Işığı ara sokağa tuttu, sadece uyuyor ya da sızmış olduğunu umuyordu.

Işık huzmesi kadının yüzüne düşerken Leyla'nın göğsü sıkıştı. Bir sıra karınca cansız ağzına doğru ilerledi.

- - -

NICOLE LAWSON Surf's Up'ın önündeki kaldırımında oturan kadına baktı. Siyah ojesi ve parmaklarının arasında bir sigarası vardı - ki vardı. Titriyor, ya da itibaren sinirler veya NİKOTİN veya a İkisinin birleşimi.

"Peki, bisikletinizi *genellikle* ön taraftaki rafa mı park edersiniz?" Nicole ona daha önce iki kez sorduğu sorunun bir varyasyonunu yöneltti.

"Duruma göre değişir," dedi genç mağaza müdürü. "Bugün ön tarafa park ettim çünkü erkek arkadaşımın evinden buraya geldim. O güneyde yaşıyor."

"Geldiğinizde ara sokakta herhangi bir insan ya da araç görmediğinize emin misiniz?"

"Evet. Ama buraya geldiğimde saat beş buçuk gibiydi. Hala oldukça karanlıktı."

Nicole hayal kırıklığını bastırdı. Bu kadın zaman çizelgesini değiştirip duruyordu. Birkaç dakika önce, yeni gelen envanter yükünü boşaltmak için dükkâna erken geldiğinde *saat beş on beş gibiydi*. Neyse ki bir zaman kartıyla giriş yaptığını söylemişti, bu yüzden Nicole muhtemelen daha kesin bir şekilde tespit edebilecekti.

Spiralli defterine, kadının zaman çizelgesini takip etmesi için bir hatırlatma notu düştü.

"Tamam, Olivia, geldiğin zaman kafenin *karanlık* olduğunu söylemiştin?"

"Bu doğru."

"Hiç ışık yanmıyor mu?" "Hayır."

"Dış mekan ışıkları mı?"

Başını kaldırıp baktı, bir kez daha bu konu hakkında soru sorulmasına sinirlendiği belliydi. "Hayır. Hiç." Bir duman üfledi ve külünü kaldırıma savurdu.

"Pekâlâ." Nicole son birkaç not aldı ve not defterinin arkasına iliştirdiği kartvizitlerden birini çıkardı. "Bize yardımcı olabilecek başka bir şey hatırlarsanız lütfen bize ulaşmaktan çekinmeyin."

Kaşları havaya kalktı. "Gidebilir miyim?"

"Şimdilik evet. Kesinlikle irtibatta olacağız, muhtemelen bugün daha sonra. Saat altıda kapatacağınızı söylemiştiniz?"

"Evet." Ayağa fırladı.

"Bu arada, aramaktan çekinmeyin."

Kadın Nicole'ün kartını kısa şortunun cebine soktu ve başını salladı. "Anladım."

Nicole dikkatini otoparka giren polis cipine çevirdi. Emmet adli tabibin minibüsünün yanına park etti ve dışarı çıkarak etrafına bakındı. Leyla Breda'nın beyaz Toyota'sının arka tamponuna yaslandığını görünce olduğu yerde durdu.

Emmet Leyla'ya başıyla selam verdikten sonra Nicole'e yaklaştı. Saha üniforması olarak adlandırdıkları mavi Lost Beach PD golf tişörtü, kum rengi taktik pantolonu ve adanın sahillerinde ve bataklıklarında dolaşmak için iyi olan arazi botlarını giymişti. Bugün ayrıca en koyu renk güneş gözlüklerini de takmıştı. Ona yaklaştığında tıraş olmadığını ve saçlarının dağınık olduğunu gördü. Nicole gibi o da düğünden -ikiye kadar süren parti sonrasında bahsetmeye bile gerek yok- akşamdan kalma olduğu belliydi. Ama en azından Nicole yatağa girmeden önce bir aspirin ve bir bardak su içmeyi akıl etmişti.

Emmet durdu ve ona baktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Berbat. Ya sen?"

"Aynı."

"Kimliğimiz belli oldu mu?"

"Amelia Albright, yirmi beş yaşında."

Beyaz Tyvek giysili bir çift adli tıp görevlisinin cesedin yanında diz çökmüş, işlerini yaptıkları sokağa baktı. "Üzerinde cüzdan var mıydı?"

"Onu bulan Leyla'ya göre böyle." Yüzünü buruşturdu. "Kahretsin."

"Evet."

Sadece birkaç saat önce düğününde eğlendikleri iki dedektifin kız kardeşine doğru döndü.

Nicole, "Kurban burada bir barista," dedi. "Leyla bana neredeyse bir yıldır burada çalıştığını söyledi."

Emmet ellerini zayıf kalçalarına dayadı. "Joel'le konuşan oldu mu?"

"Hayır. Bu arada sakın konuşma. Brady öğlene kadar beklemek istiyor." "Öğlen ne olacak?"

"Sözde Kosta Rika'ya giden uçağından iniyor. Şef, eğer henüz gitmediyse balayını iptal etmesini istemiyor."

"Sence yapar mı?" Emmet sordu.

Nicole bir omzunu kaldırdı. "Kim bilir? Yani, Joel'den bahsediyoruz."

Kıdemli dedektif olmalarının yanı sıra Joel aynı zamanda bir işkolikti. Biraz kontrol manyağı olduğundan bahsetmiyorum bile. Kız kardeşinin iş yerinde bir cinayet işlenirse, *izin verilse* de verilme de kesinlikle olaya dahil olmak isterdi.

Emmet tekrar Leyla'ya bakmak için döndü. "O nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok."

Leyla da tıpkı kardeşleri gibi duygularını belli etmezdi. Nicole, Breda'ları hayatının büyük bölümünde tanımıştı ama Leyla hakkında kişisel olarak çok az şey biliyordu. Nicole ne zaman kahve dükkânına uğrasa, Leyla hızlı ve verimli biri olarak görünürdü. Müşterilerine dostça gülümsüyor ve çalışanlarına patronluk taslıyordu, açıkça sıkı bir gemi yönetiyordu. Çalışanları

Yine de ondan hoşlanıyor gibiydi. Nicole bir keresinde Leyla'nın, kahvesini yanlış getirdiği için baristaya küfreden bir müşteriye kibarca gitmesini söylediğini görmüştü. Büyük siyah bir hindi akbabası komşu çatıdan uçarak geldi ve ME'nin adamlarının çalışmasını izlemek için çitin üzerine yerleşti.

Kuşlar bir süredir

Bütün sabah etrafta dolanıp durdum.

"O şeylerden nefret ediyorum," diye mırıldandı

Emmet. "Ben de."

"Güvertede telefonuna bakan kadın kim? Uzun boylu olan mı?"

Nicole, "Bu Siena, müdürlerden biri," dedi. "Onun da ifadesini almamız gerekiyor. Dün öğleden sonra yemek işine yardım etmek için buradan ayrılmadan önce kurbanla konuşmuş."

Emmet, Nicole'ün beklediği gibi, "Ben hallederim," dedi.

Güzel müdürle konuşmaya gitti ve Nicole'ü Leyla Breda'yla ilgili çok daha zor bir meseleyle baş başa bıraktı.

Nicole alnındaki teri sildi ve park alanını geçti. Leyla onun geldiğini fark etti ve omuzlarını dikleştirdi.

"Sabrınız için teşekkürler," dedi Nicole çünkü bir saatten fazladır buradaydı ve günün sıcağı şimdiden etkisini göstermeye başlamıştı. "Size biraz su getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler."

Nicole, "Resmi ifade vermek üzere polis merkezine gelmenizi istiyoruz," dedi.

"Pekâlâ. Ama önce içeri girmem gerek."

"Neden?"

"Çantama ihtiyacım var." Sarı olay yeri bandıyla kapatılmış olan kapıya bir göz attı. "İçinde arabamın anahtarları var. Ayrıca, istediğin iş başvurusuna da ihtiyacım var. İçinde iletişim numaraları ve Amelia için sorduğunuz bazı biyografik bilgiler var. Ofisteki dosya dolabında olmalı."

"Gidip olay yeri teknisyenlerini kontrol edeyim, size oraya kadar eşlik edebilirim."

Nicole oraya doğru yürüdü ve sarı bandın altına eğildi. Kafenin içi dışarıya kıyasla loş ve serindi. CSI'lar kapının yanında yere bir parça kasap kâğıdı koymuşlardı ve Nicole yemek odası ve mutfığa doğru yürümeden önce durup tek kullanımlık galoşlarını giydi. Koridorda, arka çıkışa yakın bir yerde çömelmiş, parmak izi için kapı çerçevesinin tozunu alan bir CSI buldu. Adı Justin'di ve onu anakaradaki suç laboratuvarından ödünç almışlardı. Lost Beach Polis Departmanı'nda tam zamanlı çalışan bir olay yeri inceleme uzmanı/adli tıp fotoğrafçısı vardı ama bu sabah itibariyle balayındaydı.

"Nasıl gidiyor, Justin?"

Yukarı baktı. "İyi."

"Fotoğrafçı ofisi bitirdi mi?" Nicole başıyla süpürge dolabı büyüklüğündeki penceresiz odayı işaret etti.

"Daha başlamadı bile. Hâlâ arka otoparkta kurbanın arabasının fotoğrafını çekiyor."

"Bunun ne kadar sürebileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Justin sinirli görünüyordu. "Buraya daha on dakika önce geldik."

"Sizi acele ettirmeye çalışmıyorum. Sadece ev sahibinin ofise ne zaman girip dosya dolabından bir şey alabileceğine dair tahmini bir süreye ihtiyacım var."

"Katie ile konuş. Ama arkadan dolaş, tamam mı? Henüz buradan geçmene izin veremem."

Nicole geldiği yöne doğru yürüdü. Kâğıt ayakkabı kılıflarını çıkarırken park yerinde tanıdık bir kamyonet gördü.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

Owen Breda kız kardeşinin yanında durmuş, ona yaklaşmış ve gergin olduğu anlaşılan bir konuşma yapıyordu. Elini Leyla'nın omzuna koydu ve Leyla omuz silkti.

İnsanlar şiddet içeren suç sahnelerine farklı tepkiler verirler. Bazıları feryat eder ve histerikleşir. Bazıları kustu. Görünüşe göre Leyla Breda huysuzlanmış.

Nicole park alanını geçti. "Owen?"

Yukarı baktı.

"Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Kız kardeşine uzun uzun baktı ve sonra yanına yürüdü.

"Öyle mi?" diye sordu, güneş gözlüklerini çıkarma zahmetine katlanmadan. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesini alçak tutarak.

"Leyla ile konuşuyorum. Neye benziyor?"

"Burada olamazsın."

Başını yana eğdi. "Gerçekçi ol, Nicole."

"Yapamazsın. Brady'nin seni aramamasının nedeni de tam olarak bu."

Şu anda polis şefi, kızının ilk torununu yeni doğurduğu San Antonio'dan aceleyle dönüyordu. Nicole ve Emmet'i özellikle bu olay yerine göndermişti ve Owen'ı özellikle göndermemişti.

Ama Owen insanların ona ne yapacağını söylemesinden hoşlanmıyordu, özellikle de Nicole'ün. Departmanın en yeni dedektifi olarak, dedektiflik sıralamasında en sonda yer alıyordu.

"Onunla konuşmamalısın, Owen. Burada bile olmamalısın."

Güneş gözlüklerini çıkardı. "Şu anda ciddi misin? O benim *Kardeşim*."

"Evet. *Kız kardeşin*. Şu anda bir cinayet davasında tanık olan kişi. İş yeri artık bir *suç mahalli* olan kişi."

Owen ona Breda mavisi gözleriyle buz gibi bir bakış attı. Leyla ve Joel'de de vardı. Owen'ın gözleri yorgun ve kan çanağı gibiydi çünkü düğünden sonra geç saatlere kadar içmişti. Ama sadece yorgun değildi. Owen çok endişeliydi; bunu yüzünden anlayabiliyordu.

"Owen, hadi ama. Leyla'nın bugün zaten yeterince derdi var, bir de sen bunu daha da karmaşık hale getirme. Doğru olanı yap."

Nicole'e uzun ve sert bir bakış attı.

"Tamam." Gözlüğünü tekrar taktı. "Karakolda görüşürüz."

Döndü ve onları yakından izleyen kız kardeşine baktı. Aralarında konuşulmayan bir iletişim geçti. Sonra Owen Nicole'e baktı ve kamyonetine doğru yürüdü.

Adam çekilirken Nicole Leyla'ya döndü. Solgun ve gergin görünüyordu ve alnında boncuk boncuk terler belirmişti. Ama Nicole ona tekrar su vermeye zahmet etmedi.

"Sırada ne var?" Leyla sordu. "Buradaki zaman çizelgesini anlamak istiyorum."

Nicole başıyla onayladı. "Olay yeri inceleme ekibi bana izin verdiğinde, seni olay yerinden o eşyaları almaya götürebilirim."

Suç mahalli deyince yüzü kızardı.

Nicole boğazını temizledi. "Kafeden," diye düzeltti. "Sonra burada işin bitecek ve seni karakola götüreceğim, orada tüm bilgilerini gözden geçireceğiz. Size bunu tekrar yaptırdığım için üzgünüm ama bunu videoya çekmek istiyoruz."

Kadın başını salladı ve Nicole ona karşı bir sempati dalgası hissetti. Bütün bunları daha önce iki kez yaşamış, genç çalışanın vahşice öldürülmüş cesedini dükkânının yanındaki sokakta nasıl bulduğunu ve 911'i nasıl aradığını en ince ayrıntısına kadar anlatmıştı. Ardından işe gelen çalışanlarını evlerine göndermek ve müşterileri geri çevirmek zorunda kalmış, tüm bunlar olurken de polisin soru yağmuruna tutulmuştu. Maraton gibi bir gün geçirecekti ve daha yeni başlıyordu.

Bir akbaba daha çitin üzerine konarken Leyla tekrar sokağa baktı. Artık dört kişi vardı ve olan biteni izliyorlardı. ME'nin adamlarından biri bir ceset torbasının fermuarını açtı ve Leyla'nın yüzünde kalan azıcık renk de uçup gitti.

Nicole bir adım daha yaklaştı. "Leyla. . . Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Bakışları Nicole'e kaydı. Arabadan indi ve omuzlarını dikleştirdi. "Ben iyiyim. Hadi şu işi bitirelim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER

ÜÇ

NICOLE sıcak ve telaşlı bir öğleden sonra döndüğünde Emmet'i Şef Brady'nin ofisinde gördü.

bütün gün toplanıyordu. Owen'ın kenara çekilmesiyle Emmet'in başrolü üstleneceğine şüphe yoktu.

Kapı aralığında durdu. "Bebek için tebrikler, Şef." Gülümsedi ve bir elini beyaz saçlarının üzerinde gezdirdi. "Teşekkür ederim."

"Lindsey nasıl?"

"Yorgunlar. Uzun bir gece geçirdiler." Ona içeri girmesi için el salladı. "İçeri gel. Kapıyı kapat."

Nicole ofise girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Emmet tek sandalyede oturuyordu. Hâlâ akşamdan kalma görünüyordu ama elindeki büyük boy Mountain Dew muhtemelen yardımcı oluyordu.

Nicole, Brady ile telefonda yaptığı konuşmanın devamını getirerek, "O tanıkla tekrar konuştum," dedi. "Sörf dükkânı müdürü saat beş yirmi ikide gelmiş. O saatte sokakta herhangi bir hareketlilik görmemiş."

"O ana kadar muhtemelen bir süredir oradaydı," dedi Emmet. "Adli tabiplerden biriyle konuştum ve cesedin aşağı yukarı on iki saattir orada olduğunu tahmin etti."

"Kanıtlar nasıl görünüyor?" Brady Nicole'e sordu.

"Şey-" Emmet'e bir bakış fırlattı çünkü onun zaten rapor ettiği şeyin üzerine basmak istemiyordu. "Kurbanın çantasını kafenin arkasındaki çöp konteynerinde bulduk. Anahtarlar oradaydı, bir de cüzdanı vardı.

İçinde kimliği var ama nakit ve kredi kartı yok. Cep telefonu da yok, sadece biraz makyaj malzemesi. Yani bu noktada -ki bu bir ön hazırlık- kontrolden çıkmış bir soygun gibi görünüyor."

"Peki ya cinayet silahı?"

Adli tabibe göre, kurban sırtından bıçaklanmıştı.

-Brady'nin muhtemelen çoktan öğrendiği bir gerçek.

"Hâlâ bıçağı arıyoruz." Emmet'e baktı. "Son duyduğumda onu bulamamıştık."

"Dört blokluk bir alanı taradık," dedi Emmet. "Çöp bidonları, çöp kutuları, her şey. Hiçbir şey çıkmadı, bu yüzden onu da yanında götürdüğünü düşünüyoruz."

Brady sandalyesinde arkasına yaslandı ve kaşlarını çatı. "Yani nakit para ve kredi kartları yüzünden öldürüldüğünü mü düşünüyorsun? Yirmi beş yaşındaki bir baristanın üzerinde ne kadar para olabilir ki?"

Bu iyi bir noktaydı ve Nicole'ü sabahtan beri rahatsız ediyordu.

"Muhtemelen çok değil," dedi.

"Peki ya kafe?" Emmet'e baktı. "Kasanın dolu olduğunu mu söylemiştin?"

"Siena bana öyle söyledi," diye yanıtladı Emmet. "O vardiya müdürlerinden biri. Dün düğün yüzünden personelleri eksikti. Sonra birkaç kişi hastalanmış -Wade Tallow ve Rachel ya da başka biri-."

"Davies," diye araya girdi Nicole. "Onunla birkaç saat önce evinde görüştüm."

Emmet başıyla onayladı. "Rachel adındaki bu kızın düğün pastasını resepsiyona götürmesi ve sonra da partide çalışması gerekiyordu ama mide rahatsızlığı geçirdi ve Amelia'dan bunu yapmasını istedi."

Brady, "Ve oraya hiç varamadı," dedi.

"Doğru," diye onayladı Nicole. "Rachel'a göre Amelia dün öğleden sonra tek başına çalışıyormuş çünkü diğer herkes ya hastaymış ya da düğüne yardım ediyormuş. Bu yüzden Rachel ona birkaç dakika erken kapatmasını ve pastayı saat altı gibi oraya götürmesini söylemiş."

Brady tüm bunları dinlerken kaşlarını çatı.

Emmet, "GörünüŖe bakılırsa, kurban dükkânı kapatırken binanın arkasındaki ara sokakta ŖaşırmıŖ," dedi.

"Güpegündüz," dedi Brady, sesi hâlâ kuşkulu çıkıyordu.

"GörünüŖe göre."

"Üzerinde uyuşturucu var mı? Uyuşturucu gereçleri?" diye sordu Ŗef. Nicole başını salladı. "Hayır."

"Ve cinsel saldırıya dair belirgin bir işaret yok," diye ekledi Emmet.

Tabii ki adli tabipten haber alana kadar emin olamayacaklardı.

Nicole Brady'ye baktı. "Otopsi ne zaman?"

Öne doğru eğildi ve dirseklerini masasına dayadı. "Az önce adli tabiple konuŖtum. Yedi yüz için planlanmış."

Emmet'in kaşları havaya kalktı. "Bugün yapamaz mıydı?" "Bir çift trafik kazası yüzünden elleri dolu."

Nicole, "Ben de gitmek istiyorum," dedi.

Biraz abartılı oldu. Ama orada olmak istiyordu. "Eğer senin için de uygunsa," diye ekledi Emmet'e bakarak.

"Al bakalım."

Brady ona "Vücudundaki izleri ve uyuşturucu kullanımına dair işaretleri sor," dedi. "Yaşam tarzı hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Toksin testi de yaptıracağız ama bunlar her zaman biraz zaman alır."

Nicole başını salladı. "Pekala."

"Ayrıca, bıçak yarasına dayanarak aradığımız silah hakkında bize söyleyebileceği her Ŗeye ihtiyacımız var."

"Ona soracağım."

Brady, Nicole'den Emmet'e baktı. "Başka sorunuz var mı?"

"Evet," dedi Emmet. "Owen'a neler oluyor?"

Ŗef bu soruyu bekliyor gibiydi. "Ona bu işe karışmamasını söyledim çünkü işin içinde kız kardeşi var. O anlıyor."

Nicole, Emmet ile Ŗüpheli bakışlarını değıŖ tokuş etti. Buraya gelirken Owen'ın yanından geçmişti ve Owen hiçbir Ŗeyi "anlamış" gibi görünmüyordu. Son derece sinirli görünüyordu.

"Ve Nicole, bu sefer lider sensin."

Brady'ye baktı. "Beni istiyorsun-" "Evet."

Polis şefi olarak onun yerine geçmesini isteseydi daha fazla şok olmazdı. Ekibin en genç dedektifiydi. Ve dedektiflik kalkanını kazandığından beri sadece birkaç cinayet vakasında çalışmıştı.

Emmet de en az onun kadar şaşırmış görünüyordu.

Brady ona, "Birkaç dakika içinde toplandığımızda ekibi bilgilendirmeni istiyorum," dedi. "Az önce konuştuğumuz her şeyin üzerinden geç, ben de işleri devredeyim. Anlaştık mı?"

"Evet, efendim."

"Güzel. On dakika içinde konferans odasında ol."

Emmet ayağa kalktı ve odadan çıkarken ona bakmadı bile. Harika. Şimdi iki meslektaşı ona kızgındı.

Aniden fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı Brady'ye son bir kez daha baktı ama o çoktan telefonuna sarılmıştı.

Bu sefer lider sensin.

Dışarı çıkarken paniğini belli etmemeye çalıştı.

- - -

LEYLA gıcırdayan ahşap merdivenlerden dairesine çıktı. Son derece yorgun düşmüştü ve kolları bile ağırlaşmıştı. ve kapının kilidini açtı. İçeri adım atarak gözlerini kapattı ve duvara yaslandı.

Sessiz ol. Nihayet. Ani ses ve hareket eksikliği başını döndürmüştü, tıpkı küçük bir kızken bütün gün dalgalarla oynadıktan sonra hissettiği gibi.

Telefonu çaldığı sırada anahtarlarını ve çantasını koltuğun üzerine bıraktı. İç çekerek ekranı kontrol etti. Owen. Şimdiye kadar ondan gelen iki aramayı atlatmıştı, bu yüzden telefonu açtı.

"Hey," dedi.

"Selam. Nasıl gidiyor?"

Bu sıradan soru endişe yüklüydü. "İyi," dedi ona.

"Neredesin sen? Daha önce senin evine uğradım ve-"

"Eve yeni geldim."

"Daha önce neredeydin?"

"Personel ile konuşmak için Windjammer mağazasına gittim." "Herkes iyi mi?"

"Hayır. Ama sanırım bunu bekliyordum." Leyla'nın çalışanlarının çoğu her iki kafede de vardiyalı olarak çalışıyordu ve birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir gruptu. "Amelia'nın birkaç arkadaşı oldukça duygusaldı, ben de onlara biraz izin almalarını söyledim."

"Özür dilerim Ley."

"Ben de."

Dönüp kapıyı kilitledi, sonra da ayakkabılarını çıkardı.

"Oraya uğrayabilirim," dedi Owen.

"Yapma bunu. Ben

iyiyim." "Ben istiyorum."

"Hayır. Gerçekten. Sırtım düğüm düğüm ve tek yapmak istediğim bir duş alıp yatmak."

"Emin misin?"

"Evet."

"Tamam, peki-"

"Yine de düşündüğün için teşekkürler. Seni yarın ararım, tamam mı?" "Kapını kilitle."

"Ben yaptım."

Kardeşiyle konuştuktan sonra telefonu kapattı ve sandalyeye fırlattı. Artık insan yok. Sıkışık dairesine göz gezdirdi, tanıdık çevresi onu rahatlatıyordu. Metrekare olarak eksikliğini, işe sadece birkaç dakika uzaklıktaki konumuyla telafi ediyordu. En büyük dezavantajı mutfağın küçük olmasıydı ama o mutfağı sonuna kadar kullanıyordu. Her tencerenin ve sote tavasının bir yeri vardı ve her şeyi titizlikle organize ediyordu.

Saçındaki lastiği çekiştirerek mutfığa girdi ve buzdolabını açtı. Bütün gün bir şey yememişti ve aç da değildi ama bir bardak chardonnay kulağa çok ama çok hoş geliyordu.

Tabii ki, hiç yoktu.

"Kahretsin," dedi raflara bakarak. Haftalık market alışverişi, bugün yapmayı planladığı diğer her şey gibi, masadan kalkmıştı. Kileri kontrol etti.

Kırmızı şarap da yoktu. Tozlu bir şişe Tito's vardı ama votka düşüncesi bile midesini bulandırdı ve buzdolabını tekrar açtı.

Yani, bu gece şarap yok.

Elinde solmuş roka ve son kullanma tarihi geçmiş yoğurt vardı.

Çöp kutusunu lavabonun altından sürükleyerek çıkardı. Ani bir enerji patlamasıyla buzdolabının her köşesini taradı, son kullanma tarihlerini kontrol etti ve ürünleri çöpe attı. Sümüksü mantarlar-gitti. Küflenmiş zencefil kökü-gitti. Kabuklu hamsi ezmesi-gitti. İşi bittiğinde, yapışkan bir yapışkan ve bir avuç taşlaşmış yaban mersini dışında tüm ürün çekmecesini boşalmıştı. Çekmeceyi lavaboya taşıdı ve ovarak temizledi.

İşini bitirdiğinde buzdolabı temiz, düzenli ve baharatlar dışında neredeyse boştu. Süngerini lavaboya attı ve pencereden dışarı baktı. Yatak odası gibi mutfak da bisiklet dükkânının arkasındaki otoparka bakıyordu. Binaların arasındaki bir boşluktan Leyla, bar ve restoranların sıralandığı Ana Cadde'de gidip gelen turistleri görebiliyordu. Akşam karanlığı adanın üzerine çökerken, Pazar günü ailece gelen kalabalık geceyi geçirmek için içeri giriyordu ve yakında onların yerini bar gezginleri alacaktı. Genç ve güzel insanlar, yüksek sesli müzik ve ucuz içki arayışıyla sürüler halinde dışarı çıkarlardı. Jöle shotlar atıyor, bilardo oynuyor ve karaoke yapıyorlardı. Çoğu eve sağ salim varırdı ama bazıları varamazdı.

Leyla yapacak bir şeyler bulma kaygısıyla evinin etrafına bakındı. Bütün gün koşuşturup durmuştu ama ne zaman dursa, bir an için bile olsa, düşünceleri o karanlık sokağa ve Amelia'nın telefon fenerinin parıltısındaki solgun yüzüne geri dönüyordu.

Leyla'nın göğsü daraldı. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Görüntüleri engellemek için gözlerini sımsıkı yumdu ama görüntüler bir türlü gitmiyordu. Tek düşünebildiği o uzanmış el ve yarı kapalı gözler oldu.

Leyla onu dakikalarla kaçırmıştı. Bu düşünce acı vericiydi.

Kiliseden birkaç dakika daha erken çıkmış olsaydı, Amelia kapıda yalnız olmayacaktı. Peki ya kimse hasta olduğunu söylemeseydi? Ya da Leyla kardeşlerini dinleyip dükkânın etrafına daha iyi bir aydınlatma yerleştirseydi? Ya saldırı sırasında bir polis ya da sadece bir turist ara sokaktan geçip olaya müdahale etseydi? *Ya eğer ya eğer ya eğer ...*

Boğazına sıcak bir yumru oturdu. Boğulacakmış gibi hissediyordu. Kendini birkaç derin nefes almaya zorladı ve sonra yüzüne biraz su sıçrattı. Bir bulaşık havlusu kaptı ve yanaklarını kuruladı.

Kapıya vurulan sert bir yumrukla dönüp baktı. Pencerenin gölgesinden ön verandasında bir adam silueti gördü.

"Lanet olsun, Owen."

Daha yakından bakınca bunun Owen olmadığını fark etti. Bu daha kısa ve tıknaz biriydi. Sürünerek gözetleme deliğini kontrol etti.

Sean Moran.

Sanki gıcırdayan döşeme tahtalarını duymamış ve onun kapının diğer tarafında olduğunu bilmiyormuş gibi, sarı sundurma ışığında durmuş, aşağıdaki sokağa bakıyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı kendine bakarak. Berbat görünüyordu ve bu sabahdan kalan makyajı artık gözlerinin altına bulaşmıştı. Şu anda görmek isteyeceği en son kişi oydu ama bir şekilde onun omuzlarını silkip çekip gitmeyeceğini biliyordu.

Havluyu sandalyenin üzerine attı ve kapıyı açtı.

"Merhaba," dedi, kapının açılmasını engelleyerek.

"Hey." Bakışları kızın üzerinde gezindi, her ayrıntıyı yakaladı. "Olanları duydum ve seni kontrol etmeye geldim."

"İyi misin?" sorusunun tahmin edilebilir olmasını bekledi ama gelmedi.

"Kahve için üzgünüm," dedi. "Sana ulaşmamın bir yolu yoktu." Hayır. her şeyin aklından uçup gittiğinden bahsetti. Hatırlamıyordu.

Ta ki öğleden sonra karakolda otururken üniformalı bir memurun önüne bir fincan bayat kahve koymasına kadar.

"Bunun için endişelenme." Ona endişeyle bakmaya devam etti. Onu son gördüğünde takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Bu gece rahat bir kot pantolon ve kaslı göğsünü geren düz gri bir tişört giymişti.

"Yemek yedin mi?" Avucunu kapının pervazına dayadı. "Belki gidip bir şeyler almak istersin diye düşündüm."

Ona baktı.

"Bilirsin, yalnız kalmak yerine evden dışarı çıkmak." "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" diye ağzından kaçırdı.

"Bana söylemiştin."

Kaşlarını kaldırdı.

"Bisiklet dükkânı. Şehirde sadece iki tane var, yani yarı yarıya şansım vardı." Sanki onun ruh halini test ediyormuş gibi hafifçe gülümsedi.

Hiç de aç değildi. Ama birdenbire evinden çıkmak son derece cazip gelmeye başlamıştı ve akşamı düşünceleriyle baş başa geçirmek o kadar da cazip değildi.

"Nerede?" diye sordu.

"Yemek katını düşünüyordum." "Yemek alanı mı?"

"Şu köşede." Adam caddeye doğru başını sallayınca, kız onun kısa süre önce yüksek bir binaya yer açmak için yıkılan boş bir arsadan bahsettiğini anladı. Bu arada, bazı yerel yiyecek kamyonları alanı kullanıyordu.

"Benimle dışarı gel," dedi. "Burada tek başına oturmak istemezsin, değil mi?"

Deniz yeşili gözlerine baktı, onun tam olarak ne düşündüğünü biliyor gibi görünmesine sinirlendi. Bir akşamı evde yalnız geçirmekten utanmıyordu ama bu gece değil. Bu gece ışığa ihtiyacı vardı. Gürültüye. Kapatamadığı bir tür işkence döngüsünde olan düşüncelerinden onu uzaklaştıracak herhangi bir şeye.

"Bir saniye."

Kaba bir davranış olmasına rağmen kapıyı onun üzerine kapattı ve sandaletlerini giymek için aceleyle yatak odasına gitti. Üzerini değiştirmek için zaman ayırmak istemedi ama elinden geldiğince makyajını temizledi. Sonra çantasını ve anahtarlarını alıp dışarı çıktı.

Üzerinde bir sıra çiçek saksısı olan bir sahanlıktan biraz daha fazlası olan verandanın korkuluğuna yaslanmıştı.

"Her şey hazır mı?"

diye sordu. "Evet."

Kapıyı kilitledi ve adam ona merdivenlerden aşağı inmesini işaret etti.

Ayakları kaldırırma değdiği anda kararını ikinci kez sorguladı. Bar kalabalığı çoktan dışarı çıkmıştı ve her zamanki kokuların eşlik ettiği bir vücut ısı dalgası tarafından vuruldu - ter, parfüm, marihuana dumanı, hepsi de patates kızartması ve huni keklerinin tipik kaldırım aromalarıyla karıştı.

Sean onu trafik akışının dışına yönlendirdi ve onunla kalabalığın arasına yerleşti. "Peki, ne önerirsin?" Onu insan kümelerinin arasından ustalıkla geçirirken eli kızın belinde hafifçe duruyordu. "Barbekü? Burger? Sanırım tavuk ve waffle için bir tabela görmüştüm?"

"Balık tacos."

Ona şöyle bir baktı. "Gerçekten mi? Bir yemek kamyonundan mı?" "Tiki Tacos oradaki en iyi şey.

Güven bana." "Tiki's o zaman."

Onlar kaldırımda yürürken bir tişört dükkânından Reggae müziği yayılıyordu. Kadın ona baktı.

"Hâlâ burada olmana şaşırdım," dedi.

"Neden?"

"Şimdiye kadar eve dönmüşsündür diye düşünmüştüm."

"Düğün için geldiğimden, biraz tatil yapabileceğimi düşündüm. Burada balık avının iyi olduğunu duydum."

"Evet, öyle. Bir charter yapmayı planlıyor musunuz?" "Belki."

Piknik masalarının etrafına dizilmiş yarım düzine yemek kamyonundan oluşan köşedeki yemek alanına ulaştılar. Kadın onu gökkuşağı ışıklarının altındaki gümüş renkli Airstream'e doğru götürdü ve sıraya girdiler

Şortlu ve bikinili bir çift kızın arkasında. Kızlardan birinin üstündeki makrome şeffaftı ve Leyla, Sean'ın ona ikinci bir bakış bile atmamasından etkilenmişti.

"Peki, bu yerlerin bira ruhsatı var mı?" diye sordu.

"Bazıları satıyor, bazıları satmıyor. Tiki'de bira ve sert maden suyu satılıyor." "Şanslıyız."

Vitrine gidip taco ve Corona sipariş ettiler. Leyla cüzdanını çıkardı ama Sean kredi kartını vermekte gecikmedi.

"Teşekkür ederim," dedi ve Sean ödemeyi yaparken biraları aldı. "Elbette."

Bir grup üniversiteli gencin masadan kalktığını gördü ve koşarak yanlarına gitti.

"Burada işiniz bitti mi?" diye sordu gülümseyerek.

Yerlerini bıraktılar ve o da biraları bıraktı. Dağıtıcıdan birkaç peçete alarak masayı sildi ve çöpleri yakındaki bir çöp kutusuna attı.

Sean onun karşısındaki koltuğa oturdu. "Buradaki insanların üçte ikisi Tiki's yiyor, bu da muhtemelen iyiye işaret."

"Sana söylemiştim. Seni yanlış yönlendireceğimi mi düşündün?" "Hayır."

Numaralarının söylenmesini beklemek için yerleştiklerinde şakalaşmalar azaldı. Sean etrafına bakındı, Leyla da onu izledi. Tişörtü, kot pantolonu ve iki günlük sakalıyla neredeyse bir turist gibi görünüyordu.

Neredeyse.

Ayak bileğinde bir kılıf bulunan adamın botunun üstündeki çıkıntıyı fark etmişti. Kardeşleri gibi o da muhtemelen hiçbir yere silahsız gitmiyordu. Polisler yedi gün yirmi dört saat polisti.

Corona'sını yudumladı. Soğuk ve acıydı ve kavrulduğunu fark etti. Bir yudum daha aldı ve şişeyi yere bıraktı, parıltılı gümüş tırnaklarıyla camdaki buğuyu izledi. İş yüzünden tırnakları genelde bakımsız olurdu ama düğün için manikür yaptırmıştı.

Bir düşünce karnına yumruk gibi indi.

Yirmi dört saat önce düğündeydi, gülüyor, kaynaşıyor ve kardeşinin geleceğine kadeh kaldırıyordu. Tüm bu zaman boyunca Amelia bir sokakta ölü yatıyordu.

"Leyla?"

Yukarı baktı. Sean onu yakından izliyordu. Yine iyi olup olmadığını sormayacak kadar akıllıydı.

"Kaza yapma fırsatın oldu mu?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Bütün gün yoktum. Sen ortaya çıktığında eve yeni gelmiştim."

Sanki tepkisini ölçüyormuş gibi onun gözlerini izledi. Muhtemelen sayısız suç mahallinde bulunmuş ve anlatılamayacak kadar çok sayıda kurbanla ilgilenmişti.

-Yaşayanlar ve yaşamayanlar. Duygularının langırt topu gibi zıpladığını anlıyor gibiydi ve her şeyi açıklamak zorunda olmadığı için yoğun bir minnettarlık duydu.

Boğazını temizledi. "Dün gece bu saatlerde -tam da bu saatlerde- etrafta çene çalarak dolaştığımı ve zihnimde ordövrlerin insanlara oranını hesapladığımı fark ediyordum."

Hiçbir şey söylemedi.

"Şimdi gerçeküstü

geliyor." Başını salladı.

"Keşke ..." Düşüncelerini kelimelere dökmeye çalışırken midesi düğümlendi.

Daha yakına eğildi. "Ne?"

"Unut gitsin," dedi.

"Ne?"

Başını iki yana salladı.

Numaraları söylendi ve ayağa kalktı. "Bir tane daha ister misin?" Adam birasına baktı ve kız biranın çoğunu içmeyi başardığını görünce irkildi. Yanakları ısınmıştı. Bu nasıl olmuştu?

"Ben iyiyim," dedi.

Adam yemek getirmeye gitti ve kadın etrafına bakındı, masada tek başına oturmaktan aniden huzursuz oldu. Ki bu çok saçmaydı. Etrafı insanlarla çevriliydi. Burada kötü bir şey olmazdı.

Birasından küçük bir yudum aldı. Bugün kafası çok karışıktı ve bundan kurtulması gerekiyordu. Hem de hemen. Çok az tanıdığı bu adamın önünde çözülmek gibi düşüncesizce bir şey yapmadan önce. Ya da onu eve davet etmeden önce.

Elinde bir çift kırmızı plastik sepetle masaya döndü. O çiftlik soslu kızarmış balık sipariş etmişti, Leyla ise mango salsa soslu ızgara sipariş etmişti. Ağzına bir tortilla cipsi attı.

Sean yemeden önce tacolarının üzerine Tabasco sıktı. Onun yüzündeki ifadeden hoşuna gittiğini anlayabiliyordu.

Leyla bir cips daha yedi, midesinin bu gece balıkla ne yapacağından emin değildi.

"Sanırım öğleden sonranızı karakolda geçirdiniz?" diye sordu.

"Bir kısmını." Taco'sunu kemirdi. "Geri kalanını Windjammer Hotel'deki kardeş lokasyonumuzda harcadım."

"Java Place?"

"Biliyor musun?"

"Dün oradaydım. Kolaçileri güzeldi."

Bir parça gurur hissetti. "Dün orada olsaydınız böğürtlen yerdiniz. Müşterilerin favorisidir. Anne tarafımdan büyükannemin tarifi. O bir Çek."

Leyla gevezelik ediyordu ama o bunu fark edemeyecek kadar yemeğiyle meşgul görünüyordu.

"Personeliniz haberleri nasıl karşıladı?" diye sordu.

İçini çekti ve başka tarafa baktı. "Amelia'nın arkadaşları oldukça perişan haldeydi. Çoğu eve erken gitti."

Rogelio kalmıştı. Onu mutfakta, biscotti'yi çikolataya batırırken omzundaki gözyaşlarını silerken ve metanetle mesaisini bitirirken hayal etti.

"Onu iyi tanır mıydınız?" Sean sordu.

"Hayır. Pek sayılmaz."

"Buralardan mıydı?"

"Port O'Connor. Sanırım orada büyümüş."

Birasını yudumladı. "Kaba bir kalabalığa karışmış gibi görünüyor muydu?" "Hiçbir fikrim yok," dedi, Amelia'nın adına kendini savunmaya geçmiş hissederek. "Erkek arkadaşı var mıydı?"

"Bilmiyorum.

Neden?" "Sadece merak ettim."

Muhtemelen davayı bir polis gibi düşünüyordu. Kadın cinayet kurbanları genellikle yakın bir partner tarafından öldürülürdü. Bu vakada koşullar pek uymuyordu ama bu konuda konuşmak istemiyordu.

"Yarı zamanlı bir öğrenci olduğunu biliyorum," dedi Leyla. "Anakaradaki devlet üniversitesinde ders alıyordu."

"Öyle mi?"

"Grafik tasarımıyla ilgileniyordu. Harika kara tahtalar yapardı." Kaşları kalktı.

"Dükkanda," diye açıkladı. "Onları her gün özel ürünlerle yapıyoruz."

Leyla, Amelia'nın sanata olan ilgisini ilk duyduğunda, ona elini panolarda denemek isteyip istemediğini sormuştu. Amelia'nın tüm yüzü aydınlanmıştı.

Leyla'nın gözleri yaşardı ve başka tarafa baktı. Sean ona bir peçete uzattı ve o da burnunu sildi.

"Bu hafta izin alma şansın var mı?" diye sordu.

"Tanrım, hayır. Dükkanı kapatmaya gücüm yetmez. Ve halkımın işe ihtiyacı var. Umarım olay yerini yakında serbest bırakırlar da ben de temizleyip yeniden açabilirim." "Ne zaman bırakacaklarını söylediler mi?"

"Yarın. En azından bana öyle söylediler. Bu gece hava karardıktan sonra geri dönmeleri gerektiğini söylediler. Alternatif bir ışık kaynağıyla ilgili bir şey."

Taco'sunu salsa sosuna batırdı ve bir ısırık daha almayı denedi. Sean onu yakından izliyordu.

"Bunun neyle ilgili olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. "Muhtemelen park yeri. Ya da ara sokak." "Ne olmuş ona?"

"Kan izi aradıklarını tahmin ediyorum," dedi. "Eğer kurban saldırganla boğuştuysa, belki de saldırgan olay yerinde DNA bırakmıştır."

İçinden bir ürperti geçti ve gözlerini kapattı. "Özür dilerim," dedi.

"Hayır. Ben sordum."

Bir iki dakika daha yemeğini karıştırdı, sonra parmaklarını peçeteye sildi ve peçeteyi sepetine bıraktı.

"Bitirdin mi?" Sean sordu.

"Evet. Yemek için teşekkürler."

Her lokmayı yemişti, yani en azından biri yemeğin tadını çıkarmıştı. Masalarını büyük bir gece için yakıt alıyor gibi görünen bir grup turiste bıraktılar.

Dönüş yolu sessizdi ama gergin değildi. Bisiklet dükkânına vardılar ve Leyla merdivenlerin yanında durdu.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi.

Bir kaşını kaldırdı, belli ki onun vücut dilini anlamıştı. Burada vedalaşmak istiyordu. Eğer onu yukarı çıkarırsa, onu içeri davet etmemek için kendine güvenmiyordu.

"Sana numaramı vereyim," dedi. "Neden?"

"Bir şeye ihtiyacın olursa diye." "Ne gibi?"

Gülümsedi. "Bilmiyorum. Bir gece bir içki mesela. Ya da sahilde bir yürüyüş."

Adam ona baktı ve kadının içinde ılık bir ürperti dalgalandı. Telefon numarası meselesi aralarında bir oyuna dönüşmüştü ve hâlâ nasıl sonuçlanmasını istediğine karar verememişti.

"Şehirden ayrılacağını ne zaman söyledin?" diye sordu. Söylememişti.

"Emin değilim." Gözlerini kaçırdı. "Duruma göre değişir." "Değişir mi?"

"Hava durumu. Balık tutmak." Omuz silkti. "Tatildeyim. Planlarım gevşek."

Yine o hissi alıyordu, sanki adam bir sebepten dolayı kaçamak davranıyordu.

"Bana bir mesaj gönder, sonra bilgilerini alacağım," dedi.

"Tamam. Numaranız nedir?"

"Rehberinize ekleyeceğim."

Cebinden telefonunu çıkarıp şifresini girerken, kadın ekrana bakıp bir kadın resmi ya da sevgilisine dair bir ipucu aradı. Ama arka plandaki fotoğrafı, beyaz suda sıçrayan bir kanonun ucuydu.

Telefonu uzattı ve kadın o n u n adını ve numarasını rehberine girdi.

"Teşekkür ederim," dedi kadın geri verirken. "Bir şey değil."

Adam ona bakarken an uzadı ve kız, adamın onu kalabalık kaldırımında öpebileceğini düşündü. Bu düşünce midesini bulandırdı.

"İyi geceler, Leyla."

"İyi geceler."

Geri çekildi. Ama gözlerindeki hararetli bakış, ondan bir daha haber alamayacağını söylüyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER

DÖRT

WE BUMPED OLDU," dedi Nicole, kalabalık koridordan çıkarken. "O da ne?"

"Ertelendi," diye tekrarladı telefonda. "Ertelendi. Bir iş çıktı ve ME dokuza kadar başlamadı, biz de yeni bitirdik. Brady'ye benim için söyleyebilir misin?"

"Neden ona söylemiyorsun?" Emmet sordu. "Sen baş dedektifsin."

Nicole dişlerini sıktı. Şu anda onunla bir sidik savaşına girmek istemiyordu. Ya da hiçbir zaman. Ama belli ki, soruşturmayı yürütmesi için onun görevlendirilmesi konusunda hâlâ arkasındaydı.

Su fiskiyelerinin ve tuvaletlerin yanındaki oyuğa doğru adım attı. İlçe merkezi bugün alışılmadık derecede yoğundu.

"Aramaya çalıştım," dedi, "ama açmadı. Ona bir saatten önce dönmeyeceğimi söyler misin? Eğer istasyondaysan-"

"Tamam, ona söylerim."

"Teşekkür ederim."

"Ne öğrendin?" "Çok şey."

"Ne gibi?"

"Görünüşe göre büyük bir bıçak arıyoruz. En az altı inçlik bir bıçağı ve bir tarafı tırtıklı bir kenarı olan bir şey."

Emmet ıslık çaldı. "Vay be. Bir av bıçağı."

"Öyle görünüyor."

"Tamam, başka ne var?"

"Ve hiçbir cinsel saldırı izine rastlamadı," dedi. "Örnekleri falan gönderecekler ama herhangi bir bulguya rastlanmadı."

"Gerçekten hiç beklemiyorduk."

Nicole artık bu davadan *ne* bekleyeceğinden emin değildi. Başından beri farklı unsurlar tuhaf gelmişti.

"Adli tabibin dikkat çektiği bir diğer şey de eller," dedi. "Ne olmuş onlara?"

Mavi önlüklü bir adam tuvaletten çıktı ve Nicole'ü görünce kısa bir süre durdu. Başını salladı ve uzaklaştı.

"Hey, seni sonra ararım," dedi Emmet'e.

"Neden?"

"Eve dönerken seni arabadan ararım."

Telefonu kapattı ve aceleyle koridora çıktı. "Dr. Bauhaus?"

Arkasını döndü, ona bakarken yüzünde temkinli bir ifade vardı. Belli ki onun erkekler tuvaletini gözetlediğini ve kendisini pusuya düşürmek için beklediğini düşünüyordu.

"Size rastladığıma sevindim," dedi sevimli bir gülümsemeye. "Bir dakikanız var mı acaba? Otopsi hakkında bir iki sorum olacaktı."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra saatini kontrol etti. "Benimle yürü."

"Teşekkürler. Uzun sürmez."

Nicole onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalıştı. Adli tabip uzun boyluydu ve bir mesafe koşucusunun zayıf yapısına sahipti.

"Muayene sırasındaki gözlemlerinizi biri hakkında bilgi almak istiyorum," dedi.

"Tüm gözlemlerim raporumda yer alacak."

"Biliyorum ama bunu beklemek istemiyorum. Bu tür şeyler hep biraz zaman alır."

Ona bir bakış fırlattı ve kız onun bok listesinin en tepesine hızla yükseldiğini anladı. Onunla ilk tanıştığında ayakkabılarına kusmuştu. Ve

Şimdi de onu erkekler tuvaletine kadar takip ediyordu -ya da o öyle sanıyordu- ve işine laf atıyordu.

"Yani, işlem sırasında asistanınıza kurbanın elindeki çizikle ilgili bir şey söylediniz?"

"Bu doğru."

Otopsi asistanı, muhtemelen daha sonra prosedürün ses kaydına geri dönmek zorunda kalmadan referans verebilmek için doktorun söylediği her şeyi yazmıştı.

"Bunun bir savunma yarası olduğunu mu düşünüyorsun?" Nicole sordu. "Asistanınızla konuşurken bunu belirtmemiştiniz."

"Belli değil."

"Sağ eliydi, değil mi? Yani eğer sağ elini kullandığını öğrenirsek-"

"Bu bir savunma yarası olabilir."

"Tamam. Teşekkürler. Peki ya bileklerindeki sıyrıklar? Bunlar hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz?"

Durdu ve ona baktı. "Peki ya onlar?"

"*Her iki* bilekten de bahsettiniz. Merak ediyorum, bu da olası bir savunma yarası mı yoksa başka bir şey mi? Bir noktada bağlanmış olmasının mümkün olup olmadığını merak ediyorum."

"Evet."

Nicole'ün nefesi kesildi. "Evet, bağlı mıydı?"

"Evet dedim, bu mümkün. Bana göre, ölümünden kısa bir süre önce bağlanmış gibi görünüyor."

Karnı sıkıştı. "Sadece elleri ya da-"

"Evet." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunların hepsi raporumda yer alacak, Dedektif Lawson."

"Biliyorum, ben sadece-" Elini saçlarının arasından geçirdi. Kurbanın bağlı olması işleri değiştirdi. Hem de çok. "Sadece *şu anda* neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamak istiyorum. Onun-"

"Elleri -sadece elleri diyorum, ayakları değil- bileklerinden bir çeşit dokulu kordonla bağlanmış gibi görünüyor. Ne tür bir

laboratuarda beklemeniz gerekecek. Yumuşak dokuda görülen tepkiye göre, en az birkaç dakika bu şekilde tutulmuş-"

"Ne kadar süre? Daha açık konuşabilir misiniz?"

Çenesi gerildi. Belli ki koridorda köşeye sıkıştırılıp bilimsel sonuçlarını söylemesinin istenmesinden hoşlanmamıştı ama Nicole'un umurunda bile değildi. Buna bir an önce ihtiyacı vardı.

"En az on dakika diyebilirim. Muhtemelen yirmi dakika daha fazla."

Nefesi kesildi.

"Tüm bunlar ön raporumda yer alacak, bu arada bu geceye kadar bitirmeyi planlıyordum, çünkü soruşturmanızın aciliyetini anlıyorum."

"Teşekkür ederim."

Uzun bir süre onun bakışlarını tuttu. "Anlıyorum, biliyorsun. Bir süredir bu işi yapıyorum. Gecikmelerden senin kadar ben de hoşlanmıyorum ama eminim sen de fark etmişsindir, burada işimiz çok zor."

"Anladım. Anlıyorum."

"Güzel." Saatini tekrar kontrol etti. "Şimdi, bir sonraki prosedürüm beş dakika içinde başlıyor."

"Sadece bir şey daha." Gülümsedi. "Özür dilerim, o zaman gitmene izin vereceğime söz veriyorum."

Kurbanın gömleğinin ön tarafında bir miktar 'kum' olduğundan bahsetmiştiniz?" "Tüm giysiler laboratuara doğru yola çıktı."

"Biliyorum. Ama şimdi muhtemelen *bağlı* olduğuna dair bu bilgiyle birlikte, merak ediyorum da sizce bu, bulunduğu sokak gibi dışarıdaki bir yerden mi yoksa içeriden mi gelen bir kum gibi görünüyor?"

"Söyleyemedim. Kum koyu renkliydi. Belki kir, toprak ya da onun gibi bir şey." "Kahve telvesi olabilir mi?"

"Muhtemelen mi? Olabilir. Bunu kesin olarak söyleyebilir miyim? Hayır. Bunun için laboratuvarla konuşmanız gerekecek."

- - -

SEAN arabayı sürerken kalabalık kaldırımları taradı.

Moore telefonda, "Buranın sakin bir sahil kasabası olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi.

"Genelde öyledir," dedi Sean patronuna. "Bu yüzden seçmediler mi?" "Teori bu."

Sean'ın sorgulamaya başladığı bir teori.

"Peki, nasıl görünüyor? Sanırım müfettişlerle konuştun?" Sean henüz konuşmamıştı, o yüzden soruyu geçiştirdi.

Sean, "Adli tabiplikten biriyle konuştum," dedi. "Ölüm nedeni keskin cisim travması."

"Bıçaklandı." "Doğru.

Cinsel saldırı yok."

"Tamam."

"Ayrıca elleri de bağlıydı."

Sean arabayı Surf's Up otoparkına çekti. Bir çift turuncu trafik konisi Island Beanery otoparkının girişini kapatmıştı. Şu anda orada üç araç vardı: küçük gümüş bir araba, plakasız bir polis birimi ve Leyla Breda'nın beyaz SUV'si.

"Bağlı," diye tekrarladı

Moore. "Bu doğru."

"Rastgele bir sokak suçuna benzemiyor."

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

Sean arabayı kahve dükkânına bakan bir boşluğa çekti. Pencerede bir **Kapalı** tabelası asılıydı ve sivil giyimli bir dedektif cam kapının hemen içinde durmuş, siyah saçlı, uzun boylu bir kadınla konuşuyordu. Sean iki kadını da düğünden tanıyordu. Dedektif Joel'in iş arkadaşlarından biriydi ve diğer kadın da Leyla'nın yemek şirketinde çalışıyordu.

"Peki, nedir o zaman?" Moore sordu.

"Öğrenmeye çalışıyorum. Kaynaklarım üzerinde çalışayım ve size geri döneyim."

Sean'ın "kaynakları" bu noktada varsayımsaldı. Hangi insanlarla konuşması gerektiğini biliyordu ama henüz onları bulmayı başaramamıştı ve bulduğunda da onlara nasıl yaklaşacağına karar verememişti.

"Ne zaman?" Moore sordu.

"Yakında. Biraz daha araştırma yapmam gerekiyor."

"Çok uzun süre kazma. Virgil için oradasın, uğraştıkları diğer şeyler için değil."

"Sadece birbirleriyle bağlantılı olmadıklarından emin olmak istiyorum."

Moore telefonun diğer ucunda içini çekti. "Peki. Ama dikkatin dağılmasın."

Bunun için çok geç.

Dün gece kapısının önünde duran Leyla'yı düşündü. Bitkin ve şoka girmiş görünüyordu, önceki gece sahip olduğu tüm o ışıltılı özgüvenden sıyrılmıştı. Ona bir kez bakmak Sean'ın tüm koruyucu içgüdülerini harekete geçirmişti, her ne kadar Leyla'nın birinin onu koruması fikrine karşı çıkacağından şüphelense de. Birlikte yedikleri akşam yemeği yardımcı olmuştu ama çok erken bitmişti. Onu üst kata çıkarmak ve geçirdiği boktan günü unutturmak istemişti. Ama bunu denememişti bile. Bunun yerine, bir şeye ihtiyacı olduğunda muhtemelen arayacağı son kişinin kendisi olacağını çok iyi bilerek onun yukarıya tek başına çıkmasını izlemişti.

En azından sonunda numarasını almayı başarmıştı, artık *onu* arayabilirdi. Ve arayacaktı. Yakında arayacaktı. Onun tuhaf bir sapık olduğunu düşünmeden bunu başarabildiği anda.

"Beni anladın mı? Odaklanmamız gerek," diyordu Moore. "Bu Virgil'le ilgili."

"Biliyorum."

"Gözümüzü toptan ayırmayalım."

CHAPTER

BEŞ

LEYLA, olay yeri fotoğrafçısının mutfağa gidişini hayal kırıklığıyla izledi. "Anlamıyorum." Emmet'e döndü. "İşlerinin bittiğini söylemiştin."

"Öyleydi. Ama sonra bir şey çıktı."

Kaşlarını kaldırdı, onun açıklamasını bekledi. Ama tabii ki açıklamadı. Nicole ortaya çıkıp ona yaptığı işi bırakmasını söylediğinde Siena'yla birlikte dükkânı temizliyordu. Sonra bir olay yeri aracı gelmişti ve şimdi de Emmet buradaydı.

Belli ki soruşturmayla ilgili bir şeyler olmuştu ama kimse ona bir şey söylemiyordu. Owen'ı arayıp sorabilirdi. Ama o da bilmiyor olabilirdi. Dün ona Şef Brady'nin kendisini davadan uzak tuttuğunu söylemişti.

"Tekrar özür dilerim." Emmet ayakkabılarının üzerine bir çift kâğıt patik çekti. "Çabuk olmaya çalışacağız."

"*Acele* etmene gerek yok. Ne yapman gerekiyorsa yap. Keşke biri bana tekrar geleceğinizi haber verseydi. Çalışanlarıma yarın açılışa hazır olacağımızı söyledim."

Emmet omzunun üzerinden dükkânın arka tarafına doğru bir bakış attı. Şu anda orada en az dört kişi vardı; iki olay yeri inceleme uzmanı, bir adli tıp fotoğrafçısı ve işleri yürütüyor gibi görünen Nicole.

Leyla mutfaktan koridora doğru baktı. Ne yaptıklarını göremiyordu ama kısık ve gergin seslerle konuşuyorlardı. Leyla'nın

Kameranın tıklama sesi Leyla'nın midesine bir korku yumağı yerleştirdi.

Kardeşinin arkadaşına baktı. Onu yıllardır tanıyordu. "Emmet, Neler oluyor?"

"Gidip
bakayım."

Oraya geri döndü ve yüzündeki suçlu ifadeden neler olduğunu tam olarak bildiğini ama ona söylemek istemediğini anlayabiliyordu.

"Leyla."

Elinde sprey şişesiyle çeşni barının yanında duran Siena'ya döndü. Son bir saatini dükkândaki kapı çerçevelerindeki parmak izi tozlarını temizleyerek geçirmişti. Bu madde her yerdeydi ve ondan kurtulmak çok zordu.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Siena sordu.

"Sanırım ... hiçbir şey." Leyla saatini kontrol etti. Neredeyse öğlen olmuştu. Hâlâ öğleden sonra çalışacaklardı ama CSI'ların daha yeni başladığını düşünürsek Leyla'nın ne zaman bitireceklerine dair hiçbir fikri yoktu.

Ani bir karar vererek, "Bugünlük bu kadar yeter," dedi. Siena'nın gözleri şiş ve yorgun görünüyordu ve bugün burada olmak belli ki zor bir işti. Leyla onu daha fazla bekletmek istemiyordu. Müfettişlerin orada ne kadar meşgul olacağını kim bilebilirdi ki? Ne halt ettiklerini bile bilmiyordu.

"Peki sence yarın yeniden açılacak mıyız?" Siena sordu. "Yoksa artık kapalı mı?"

"Sana haber veririm." Saatini tekrar kontrol etti. "Saat üçe kadar bir arama yapacağım. Bu arada eve git ve biraz dinlen."

"Seninle
bekleyebilirim." "Gerek
yok. Ben hallederim."

Arkadan gelen hızlı bir *tık tık tık* Leyla'nın midesini bulandırdı. Fotoğrafçı bir şeyin fotoğrafını çekiyordu. Siena mutfağa doğru endişeli bir bakış attı.

"Emin misin?" Siena sordu.

"Kesinlikle. Ben bunları kaldırayım." Leyla bir adım öne çıkarak sprey şişesini ve bezi onun elinden aldı. "Sen git."

"Ne olduğunu bana haber ver."

"Yapacağım."

Siena son bir kez mutfığa baktı ve siyah önlüğünün cebinden bir dizi anahtar çıkardı. "Pekâlâ. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Teşekkürler."

Leyla pencereden Siena'nın arabasına doğru yürümesini izledi ve giderken cep telefonunu çıkardı. Leyla onun erkek arkadaşını aradığını umuyordu. Şu anda duygusal desteğe ihtiyacı vardı.

Her zaman kalabalık olan park yeri bugün neredeyse boştu ve bir çift turuncu trafik konisi girişi kapatmıştı. Siena manevra yaparak etraflarından dolaştı ve kaldırıma çarparak otoparktan çıktı.

Leyla dükkânı incelemek için geri döndü. Temizlik malzemelerini en yakındaki masanın üzerine bıraktı ve dikkatle dinlemeye başladı. Sesler yine kesilmişti ve midesinde iğrenç, yapışkan bir his vardı. Bir şeyler çok yanıltı.

Elbette öyleydi - bu durumla ilgili her şey yanıltı - ama dünden bile daha yanıltı.

Nicole mutfaktan çıktı. "Leyla, bir saniye buraya gelebilir misin? CSI'nin bir sorusu var."

"Elbette."

"Galoş giymeniz gerekecek."

Leyla kâğıt patiklerini Converse spor ayakkabılarının üzerine geçirmeye başlamıştı bile.

"Orada ne yapıyorlar?" Leyla, Nicole'ü mutfığa kadar takip ederken sordu.

"Sadece bazı noktaları gözden geçiriyoruz. Bir şeyleri gözden kaçırmış olabileceğimizi düşünüyoruz."

İçeride bir şeyi gözden kaçırmışlardı. Nicole'ü dar koridorda takip ederken Leyla'nın kalbi küt küt atıyordu. Beyaz Tyvek takım elbiseli bir adam arka kapının yanındaki depo odasının girişinde çömelmişti. Emmet arkasında durmuş, kollarını kavuşturmuş, başka bir CSI bakarken adamın başının üzerinden bakıyordu.

Koridorda ilerlerken Leyla'nın ayakları kül blokları gibi hissediyordu. Tuvaletin kapısı açık duruyordu, sanki biraz zaman geçirmişler gibi.

orada zaman. Ama şu anda herkes koridorun karşısındaki odaya odaklanmıştı.

"Bu depo kağıt ve temizlik malzemeleri gibi şeyler için mi kullanılıyor?" Nicole sordu.

"Evet."

Emmet başını kaldırdı ve yoldan çekildi.

Leyla kapının yanında durdu. Fotoğrafçı, kâğıt havlular ve temizlik solüsyonu sürahileriyle dolu metal bir rafın karşısında duruyordu. Köşede bir paspas ve kova duruyordu ve üzerinde Island Beanery logosu olan siyah önlükler duvardaki kancalara asılmıştı.

Nicole ona, "Bu odanın zemininde bazı ilginç işaretler var," dedi. "Bu raf ünitesinin genellikle burada olup olmadığını söyleyebilir misiniz? Yoksa yakın zamanda taşınmış gibi mi görünüyor?"

Leyla küçük alanı inceledi, ne sorduklarını anlamaya çalışırken başı dönüyordu. Bakışları tozlu karo zemindeki iki koyu çizgiye takıldı.

"Evet. Sanırım."

"Evet, rafın yeri mi değiştirildi?" Nicole sordu.

"Genelde şu köşede durur," dedi Leyla. "Sanki biri onu birkaç metre kaydırması gibi görünüyor."

Nicole Emmet'e bir bakış fırlattı. Leyla dönüp ona baktı. "Ne-"

Nicole, "Teşekkür ederim," diyerek onun sözünü kesti. "Şimdilik ihtiyacımız olan tek şey bu.

Ortalıktan çekilelim ki manevra yapabilecekleri bir alanları olsun."

Fotoğrafçı koridora çıkarken Leyla kenara çekildi ve odada sadece elinde kanıt kitiyle CSI kaldı. Kapıyı bir *klik* sesiyle kapattı.

Emmet'e baktı. "O ne-" "Luminol."

Leyla ona baktı, sözleri özömsedi. Kan arıyorlardı. Yerde. Rafın taşındığı yerde.

"Yani Amelia'nın *burada* saldırıya uğradığını mı düşünüyorsunuz? Dışarıda, ara sokakta değil mi?"

"Bilmiyoruz," dedi.

"Bu bir şey Biz kontrol etmek içine," Nicole ekledi.

"Bazıları yeni kanıtlar ortaya çıkmıştır."

"Ne yeni kanıtı?"

Cevap vermedi. Nicole taş suratıyla onu izledi. Leyla Emmet'e baktı ama onun da ifadesi boştu. Fotoğrafçı da aynı şekilde.

Kapı açıldı ve CSI dışarı çıktı. "Çocuklar, bulduk." "Yandı mı?" diye sordu fotoğrafçı.

Başını salladı. "Neon tabela gibi."

- - -

I Nicole ve Emmet polis merkezine geri döndüklerinde saat dördü geçiyordu. Brady'nin ofisinin kapısı kapalıydı ve nezarethane neredeyse boştu. Görünüşe göre üniformalı memurların çoğu Devriye.

"Şefin yanında kim var?" Emmet, kabinler denizinde tek başına oturan Adam McDeere'e sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Memur bilgisayarından başını kaldırıp baktı. "Buraya yeni geldim. Geçitteki kazayı temizliyordum."

McDeere da Nicole gibi yorgun ve sinirli görünüyordu. Ensesi güneşten yanmıştı ve haki üniforması terden sıırıslılam olmuştu. Masasının üzerinde bir Dairy Queen poşeti vardı ve onu görmek bile Nicole'ün midesinin guruldamasına neden oluyordu. Bu sabahki otopsiden önce stratejik olarak kahvaltayı atlamış ve daha sonra öğle yemeği yemeyi planlamıştı. Ama gün ondan uzaklaşmıştı ve şimdi başının döndüğünü hissediyordu.

Emmet anahtarlarını masasına fırlattı ve bir sandalyeye çöktü.

"Hey, bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu ona. "Ekip toplantısından önce bir saatimiz var."

Emmet başını kaldırmadan, "Ben iyiyim," dedi.

Ve işleri normale döndürmek için bir çaba daha boşa gitti. Düünden beri mesafesini koruyordu ve her zamanki iyi huylu şakalaşmaları artık yoktu.

"Lawson."

Arkasını döndüğünde Brady'nin kapısının önünde durduğunu gördü. "Bir dakikan var mı?" diye sordu.

"Elbette."

Şefin alçakgönüllü ses tonuna rağmen, boğa güreşi salonunu geçerken bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu. Ofisine girdiğinde, ziyaretçi koltuğundan bir adam kalktı. Kaslı yapılı, gür kahverengi saçlı. Kot pantolon ve seksen derecelik hava için fazla sıcak olan siyah deri bir ceket giymişti.

Brady kapıyı arkasından kapattı. "Sizi Ajan Moran'la tanıştırmak istiyorum."

Elini uzattı ve Nicole ceketinin altındaki kılıfa dikkat ederek sıkıca sıktı. O *ajan* DEA'deki gibi miydi? ICE MI? Sınıra yakın oldukları için her ikisiyle de sık sık muhatap oluyorlardı.

"Yani DEA mı?" diye sordu.

"FBI."

Bütün öğleden sonra hissettiği dehşet duygusu daha da yoğunlaştı.

Kollarını kavuşturmuş, konuşmalarını izleyen Brady'ye baktı. "Dedektif

Lawson davamızı yönetiyor." Brady Nicole'e döndü.

"Kahve dükkanında işler nasıl gitti?"

"Güzel," diye yanıtladı, tekrar ajana bakarak. FBI onun cinayet davasından ne istiyordu?

"Depodaki işlemleri bitirdiler mi?" Brady sordu.

"Doğru."

Nicole ona telefonda ayrıntıları anlatmıştı ve belli ki bunları bu ajanın önünde paylaşırken rahattı.

"Birisi içerideki kanı paspas ya da süngerle temizlemiş," dedi Brady.

"Ama Luminol ile zeminde çizgiler ve fayans derzlerinde izler buldular. Fotoğraflarını çektiler ve bazı örnekler aldılar."

"Yani orada saldırıya uğradığını mı düşünüyorlar?"

Brady sordu. "Öyle görünüyor. Laboratuvar sonuçları ne diyecek göreceğiz."

"Ajan Moran'ın dava hakkında bazı soruları var. Üzerinde çalıştığı bir şeyle bağlantılı olabileceğini düşünüyor."

"Bu mümkün," dedi temsilci. "Şu anda sadece daha fazlasını öğrenmeye çalışıyoruz."

"Peki ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu.

"Bu çok kurumlu bir soruşturma. Bu noktada söyleyebileceğim tek şey bu." Bilip bilmediğini merak ederek Brady'ye baktı ama yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. Tekrar ajana baktı.

"Bilmek istediğiniz şey nedir?" diye sordu.

"Sanırım Amelia Albright'ın dairesine gittiniz?"

Onun bir apartman dairesinde yaşadığını biliyor olması biraz rahatsız ediciydi. "Dün oradaydık ama pek bir şey bulamadık." Şöyle bir baktı Brady. "Bugünkü yeni kanıtlar ışığında, geri dönüp etrafa bir kez daha bakmayı planlıyorum."

"Gelmemin sakıncası var mı? Görmek isterim,"

dedi ajan. Brady'ye baktı, o da hafifçe başını salladı. "Elbette. Ne zaman?"

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi." Brady ona,

"Şimdi git," dedi.

"Saat beşte toplantımız yok muydu?"

"Ben kaldırırm. Siz ikiniz gidin."

Orada öylece durmuş, istediğini istediği zaman almaya alışmış gibi kayıtsızca izleyen ajana baktı. Güzel olmalı.

Nicole, Brady'nin dosya dolabının üzerinde duran kanıt kutusunu işaret etti. "Sakıncası yoksa... ?"

Şef kenara çekildi ve kadın onun yanından geçti. Kutuda cinayet defteri - Pazar günü başladığı ve henüz içinde pek bir şey bulunmayan iki inçlik bir cilt- ve kurbanın ev sahibi tarafından polise verilen bir anahtarın bulunduğu bir zarf vardı. Amelia'nın bir çöp konteynerinden çıkarılan anahtarlığı, analiz edilmesi muhtemelen sonsuza kadar sürecektir bir sürü başka kanıtla birlikte test için laboratuvara gönderilmişti.

Nicole zarfı imzaladı ve Brady'ye döndü. "Ekibe toplantıyı ertelediğimizi söylememi ister misin?"

"Ben yaparım."

"Teşekkürler."

Brady kapıyı açtı. "Altı bu çuğu hedefleyelim. Yoldan çıkarsan beni ara."

"Anladım."

Nicole, kimsenin tanımadığı bir adamla istasyondan ayrılırken Emmet ve McDeere'in onu izlediğinin farkındaydı, bu da spekülasyonları körükleyecekti.

Günün son güneşine adım attıklarında güneş gözlüklerini taktı. "Ben kullanırım," dedi ve plakasız polis aracına doğru yürüdü. Adam itiraz etmedi. Arabanın kilitlerini açtı ve direksiyonun arkasına geçti. Hava sıcaktı, ve hemen klimayı çalıştırdı.

"Palmetto'da oturuyor," dedi otoparkı geçerken. "Ama sanırım bunu zaten biliyorsun."

Başını salladı.

Şimdi canı sıkındı, otoyola çıkıp güneye doğru ilerledi.

"Peşine takılmama izin verdiğin için teşekkürler," dedi.

"Başka seçeneğim olduğunu sanmıyordum." Ona baktı. Yakından bakınca gözlerinin yeşilin çarpıcı bir tonu olduğunu ve muhtemelen hiç de hoşuna gitmeyen kalın kirpikleri olduğunu fark etti.

Ona baktı ve o da dikkatini yola verdi.

"Brownsville ofisinden misin?" diye sordu. "Tanıdık geliyorsunuz."

"Cumartesi günü düğündeydim."

Şaşkınlıkla ona baktı. Onu bir yerden tanıdığını biliyordu ama bunun işle ilgili olduğunu varsaymıştı.

"Joel'i tanıyorsun o zaman?" diye

sordu. "Çok eskiden tanışıyoruz."

"Anlıyorum."

Ama o hiç görmedi. Joel adada büyümüştü ve bu adam buralı değildi. Belki de birbirlerini Joel'in kariyerine başladığı Houston'dan tanıyorlardı.

Joel'in düğününde olması ve onun da burada, güney Teksas'ta bir dava üzerinde çalışıyor olması ilginçti. Tesadüf mü? Nedense bundan şüpheliydi. Belki de Joel'in de içinde bulunduğu, bölgedeki uyuşturucu ve seks kaçakçılığının peşine düşen görev gücünde birlikte çalışmışlardı. Ekipte şerifin ofisinden yardımcılarının yanı sıra federal kurumların alfabe çorbasından insanlar da vardı.

Önünde üç genç ve arkasında bir çift sörf tahtası olan bir kamyonetin yanından geçti. Bugün dalgalar yükselmmişti ve pek çok insan sahile vuruyordu.

Sean Moran'a baktı. Sorusuna hâlâ cevap vermemiş olması dikkatinden kaçmamıştı.

"Yani, Brownsville'den misin yoksa-"

"Başkentten geliyorum ama Brownsville'deki birkaç ajanla koordinasyon halindeyim."

Washington, D.C. Tabii ki. Çünkü bu davayla ilgili her şey zaten ülser olmasına neden olmuyordu. Geçen yaz bir davada FBI ile uğraşmıştı ve bu büyük bir acıydı. Bölgeci, saldırgan ve bilgi istifçisiydiler. Tekrarlamak istediği bir deneyim değildi.

Klimanın sesini kısıtı ve yanındaki adama baktı. Geçen yaz tanıştığı federaller kadar gergin görünmüyordu. Ayrıca daha gençti, muhtemelen otuzlu yaşların ortasındaydı.

"Dairede tam olarak ne arıyorsunuz?" diye sordu.

"Gerçekten mi?" İç çekti. "Emin değilim. Gördüğümde anlayacağımı umuyorum."

Ne kadar zayıf olursa olsun, dürüstlüğü parıltısını takdir etti. "Peki, bu davayı radarınıza tam olarak ne soktu?"

Adam ona baktı ve kadın onun kendisine yararlı olabilecek herhangi bir şey verip vermeyeceğini merak etti. Geçen yazki ajanlar bilgi "paylaşımının" tek yönlü bir yol olduğunu düşünmüşlerdi.

"Burada çok fazla cinayet işlenmiyor," dedi.

"Neyse ki hayır. Gerçi bu durum son zamanlardaki nüfus patlamamızla birlikte değişiyor gibi görünüyor."

"Bu seferki sıradan bir sokak suçu değil."

"Hayır."

Gerçi Kayıp Sahil gibi bir yerde sıradan olan neydi ki? Birkaç yıl öncesine kadar çok az suç işleniyordu. Çoğunlukla sarhoşlarla, mülk suçlarıyla ve az sayıda saldırıyla uğraşıyorlardı. Ancak nüfus artışı adaya her türlü sorunu getirmişti. Ve düşük olan cinayet oranları son üç yılda yükselişe geçmişti.

Davası hakkında ne kadar şey bildiğini merak ederek ona baktı. "Özellikle ne dikkatinizi çekti?"

"Elleri bağlıydı, ki bu biraz alışılmadık bir durum. Cinsel saldırı yok. Görünüşe göre bıçaklama dükkânının içinde gerçekleşmiş ama kasaya vurulmamış."

Adam davanın en rahatsız edici bulduğu unsurlarını sıralarken Nicole'ün omuzları gerildi.

"Cesedin yakınındaki bir çöp konteynerinde çantasını bulduk," dedi. "Nakit ya da kredi kartı yok. Cep telefonu da yok."

Ona bir bakış fırlattı. "Bunun gerçekten bir soygun olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Bakışlarını otoyola sabitledi. Hayır, yapmadı. Kurbanın ellerinin bağlı olduğunu ve muhtemelen cesedinin bırakıldığı sokakta değil de binanın içinde öldüğünü bilmeden *önce* bile bu teoriyle ilgili sorun yaşıyordu.

"Dışarıdaki suç mahalli sahnelenmiş gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi?" Kadın ona baktı. "Evet, ama neden?"

"Bilmiyorum."

"Yani... kurbanın uyuşturucuya bulaşmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz? Ya da belki yerel bir suç örgütü?"

"Bilmiyorum."

Başka ne olabilir ki? Washington'dan buraya gelen bir federal ajanın dikkatini çekecek başka ne tür bir dava olabilir?

Kırmızı ışıktaki durduklarında Nicole hayal kırıklığını bastırdı. Ona anlattığından çok daha fazlasını biliyordu ve muğlak cevapları sadece tüm bu soruşturmanın -yönetmesi gereken bir soruşturmanın- ne kadar gerisinde hissettiğinin altını çiziyordu.

Yüzüncü kez olsa gerek, Brady'nin daha deneyimli olan Emmet'i görevlendirmek varken neden onu görevlendirdiğini merak ediyordu.

Nicole sola, sahile doğru baktı. Son yüksek otelleri ve apartman dairelerini de geçmişlerdi. Kısa süre sonra adanın topografyasının alçak ve bataklık olduğu, sık sık sel baskınlarına maruz kalan güney kısmına ulaşacaklardı. Yıl boyunca turizm sektöründe çalışan diğer pek çok sakin gibi

Amelia Albright sektörde körfez tarafında bir dairede yaşıyordu. Kanal erişimi ya da sahil manzarası yoktu; sadece sıkışık bir yer ve ucuz bir kira.

Kayıp Sahil'i anakaraya bağlayan geçidi geçtiklerinde trafik seyreldi.

"FBI ajanlarıyla bir sorunun mu var?"

Soru karşısında şaşırılmış bir halde yolcusuna baktı. "Neden sordunuz?"

"Bana davanızdan bahsetmek konusunda isteksiz görünüyorsunuz."

Haksız değildi. Ve geçen yaz onu kızdıran ajanlar kadar dar görüşlü ve bölgeci davrandığını fark etti.

"*Sorun* değil, gerçekten. Ama sizin sahiplenici olduğunuzu tecrübe ettim. Ve bilgi konusunda cimrisiniz."

Gülümsedi. "Benim deneyimim de bu yönde."

Palmetto Drive tabelası göründü ve Nicole dönüş sinyali verdi. İsmine rağmen görünürde ne bir palmetto ne de başka bir ağaç vardı, sadece paslanmış bir su deposu ve yirmi dört saat açık bir benzin istasyonu vardı. Mahalleye doğru döndü.

"Şunu söylememe izin verin, buraya davanızı çalmaya ya da çalışmalarınızdan pay almaya gelmedim" dedi.

"Pekâlâ. Ne için buradasın?" diye sordu, ondan en azından işe yarar bir bilgi kırıntısı almayı umuyordu.

"Gerçekten, sadece temellerimi koruyorum. Bu alışılmadık bir cinayet ve benim davamla bağlantılı olmadığından emin olmak istiyorum."

"Ne tür bir dava bu?"

"Bu konuya giremem."

Gözlerini devirdi.

"Özür dilerim."

Aslında ciddi gibi görünüyordu. Ama yine de içinde bir kızgınlık hissetti.

"Peki, bu bir tür gizli görev mi?" diye sordu. "Çünkü biz bir cinayet üzerinde çalışırken federaller buraya gizli ajanlar gönderiyorsa haber verirsiniz sevinirsiniz."

"Buraya gizli görevle gönderilmedim."

"Hayır mı?"

"Hayır. Ama dikkat çekmemeye çalışıyorum."

"Başka bir deyişle, kim olduğunuzdan ve burada bir şey üzerinde çalıştığınızdan bahsetmeyin."

"Çok memnun olurum."

"Bana anlattıklarınıza dayanarak o şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da."

Sadece ona baktı.

Amelia'nın apartmanı göründü, yıpranmış ahşap kaplamalı iki katlı bir apartman. Birkaç eski püskü araba dışında park yeri boştu. Apartman sakinlerinin çoğu işteydi. Nicole otoparka girdi ve Amelia'nın tek yatak odalı bir daire kiraladığı binanın sonuna doğru ilerledi. Nicole, Emmet ve ilçeden ödünç alınan bir çift olay yeri inceleme uzmanı dün burada üç saat geçirerek tüm birimi taramışlardı. Bir ajanda ve bir iPad toplamışlar, orada burada birkaç parmak izi bulmuşlardı ama Amelia'nın işyerinde o sırada soygundan cinayete dönüşmüş gibi görünen olaya ışık tutabilecek hiçbir şey çıkmamıştı.

Ama her geçen dakika bu davanın basit bir soygundan daha fazlası olduğu daha da netleşiyordu. Ve şimdi federaller olaya el koyuyordu. Nicole motoru durdurdu ve koltuğunda döndü. "Sana karşı dürüst olabilir miyim?"

Özel Ajan mı?"

Gülümsedi. "Ben Sean. Ve evet, lütfen dürüst ol."

"Pekala, Sean, olay şu. Bu dava ortaya çıktığından beri, gece gündüz çalışıyoruz. Herkes. Sadece dedektifler değil, boşluğu doldurmak zorunda kalan herkes. Ve sizin de bildiğiniz gibi personel sayımız az, çünkü en iyi dedektifimiz ve CSI'miz balayında. Yapmak istediğim son şey, uğraştığımız diğer her şey pahasına herkesin bu konuda kışını yırttığını görmek, sadece kurbanımızın gizli bir muhbir olduğunu ya da başından beri bildiğiniz ve bize söylemediğiniz başka bir şey olduğunu öğrenmek."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Gerçekten mi? Çünkü bilgi konusunda pek açık sözlü görünmüyorsunuz ve içimden bir ses, elinizde bir şeyler olduğunu söylüyor."

alakalı. Örneğin, Amelia Albright'ın gizli bir muhbir olup olmadığına ilişkin sorumdan kaçtınız."

"Değildi."

"Bundan emin misin?"

"Eminim." Kapısını iterek açtı. "Güven bana."

- - -

LEYLA bakışlarını uzaktaki ufka odaklayarak sahilde aşağı doğru koştu. Her zamanki dönüş noktası kayığın önündeki Oasis Otel. Yaklaştıkça, dörtlüleri yanana kadar hızını artırdı. Kollarını pompalayarak ve kendini sonuna kadar zorlayarak ilk tekne rafını geçti.

Leyla sendeleyerek durdu ve nefes nefese kalarak eğildi.

Formdan düşmüştü. Ya da en azından olmak istediğinden daha formsuzdu. Düğün ve catering işine başlaması arasında kendini işe vermiş ve bir aydan uzun süredir egzersiz yapmamıştı.

Doğruldu ve kollarını başının üzerine uzattı. Akşam güneşi uzun gölgeler oluşturunuyordu ve deniz çekilmişti. Suyu doğru yürüdü ve birinin terk edilmiş kumdan kalesinin yanında yere çöktü. Bu kalenin iki uzun kulesi vardı ve midye kabuklarıyla süslenmişti. Küçükken kardeşleriyle birlikte yaptıkları gibi bir damla kaleydi.

O ve ağabeyleri b ü y ü r k e n birbirlerine çok yakındılar, Leyla her zaman balık tutmak, kaykay yapmak ya da babalarının teknesiyle gezintiye çıkmak gibi her ne yapıyorlarsa peşlerine takılmak için can atıyordu.

Şimdi Joel evliydi. Alex Houston'da avukatlık yapıyordu. Owen ise işi ve ciddi bir ilişkiyle meşguldü. Herkes yetişkin hayatlarıyla meşguldü ve çocukken birlikte geçirdikleri o kaygısız zamanlar çoktan geride kalmıştı.

Kollarını dizlerine dayadı ve bir çiftin tandem kayıkla kürek çektiği sörf alanına baktı. Sean'ın Amelia hakkındaki sorusu aklına geldi.

Erkek arkadaşı var mıydı?

Leyla bilmiyordu. Amelia kafede yaklaşık bir yıldır çalışıyordu ama Leyla onun özel hayatı hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Düne kadar Amelia'nın bir ikiz kardeşi olduğunu, sörf yapmayı sevdiğini ve liseden sonra adaya taşınıp devlet üniversitesine kaydolmadan önce modellik yaptığını bilmiyordu. Amelia Beanery'de çalışırken pek çok arkadaş edinmişti ve son iki gündür dükkânın önündeki kaldırıma çiçekler, kartlar ve oyuncak ayılar yığılıyordu. Hiçbir şeyin hava koşullarından zarar görmesini istemeyen Leyla, hatıraları Amelia'nın ailesine götürmek üzere bir kutuda toplamıştı. Kızlarını böylesine korkunç bir şekilde kaybettikleri için neler yaşadıklarını hayal bile edemiyordu. Leyla, Amelia'nın son anlarının -belki de son *dakikalarının*- nasıl olduğunu, nasıl dehşete düşmüş olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Leyla gözlerini dalgalara dikti. Gözyaşları gözlerini yaktı ve onları sıkarak kapattı. Bütün günü ağlamadan geçirmişti ama dalgaları izlemekle ilgili bir şey her zaman duygularını harekete geçiriyordu. Yanaklarını sildi ve ikinci kumsalın hemen ötesindeki bir çift yelkenliye odaklandı.

"Leyla?"

Döndüğünde Sean'ın koşarak geldiğini gördü ve paniğe kapıldı. Üzerinde şort, koşu ayakkabısı ve terden sıırılsıklam olmuş bir Muse tişörtü vardı. Onun yanında durdu, zor nefes alıyordu ve kulaklıklarını çıkardı.

"Sen olduğunu sanıyordum." Ona bakarken kaşları çatıldı. "Sen iyi misin?"

"Evet." Suya doğru döndü. "Sadece, bilirsin, tekneleri izliyorum."

Adam hiçbir şey söylemedi ve kadın onun nefes alış verişinin normale döndüğünü duyabiliyordu. Adam onun yanındaki kuma uzandı ve bacaklarını uzattı.

Onu buraya kadar takip etmiş miydi? Görünüşe bakılırsa bir süredir kaçıyordu.

"Ne kadar uzağa gittin?" diye sordu yanaklarını okşayarak. "Parka kadar ve geri döndüm. Ne kadar? Üç mil mi?" "Muhtemelen. Windjammer Otel'de mi kalıyorsun?"

"Sea Isle," dedi başıyla sahili işaret ederek.

"Oh, doğru ya. Bir daireniz olduğunu söylemişsiniz. Nasıldı?"

"İyi, eğer gecenin ikisinde içki oyunlarına aldırılmazsan." Gözlerini devirdi. "Üstümdeki insanlar dün gece alem yapıyordu."

"Bu bir Pazar günü olayı. Pazar ve Cuma günleri." "Öyle mi?"

"Muhtemelen yarına kadar sakinleşirler."

Hafifçe gülümsedi. "Nereden biliyorsun?"

"Çoğu insan haftalık ya da hafta sonu için kir alıyor. İnsanlar genellikle ilk gece parti yapmayı seviyor."

Artık üç günlük sakalı vardı ve ona çok yakışıyordu. Tekrar sörfe döndü. Adam güneş kremi ve erkek teri gibi kokuyordu ve bu kombinasyonun midesinde neden kelekler uçuştığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Kulağa bir uzmanmışsın gibi geliyor," dedi.

"Maalesef öyleyim. Yanımdaki daire kısa süreli kiralık."

Onu yakından izliyordu, belli ki az önce ağladığını fark etmişti. Suya bakmak için döndü.

"Dışarıda güzel bir kedi var."

Onun bakışlarını en uzaktaki katamarana doğru takip etti. "İşte bu *Eclipse*."

"Büyükmüş. Yaklaşık 60 metre."

"Sanırım daha büyük. Otele ait. Sezon boyunca her gece gün batımı gezileri yapıyorlar."

"Mevsim geldi mi? Nisan sonu mu?"

"Sezon Paskalya'dan İşçi Bayramı'na kadar devam ediyor. Ama Anma Günü gerçekten harekete geçtiğimiz zamandır. Bu yüzden Joel ve Miranda şimdi evlenmek istediler, asıl telaş başlamadan ve polis yığılmadan önce."

Ve bir anda düşünceleri bumerang gibi koşuya çıkararak aklından çıkarmaya çalıştığı konuya geri döndü.

Sean'a baktı. "Ee, balıkçılık nasıl gidiyor?"

"Bilmiyorum. Henüz gitmedim."

"Hayır mı?"

"Uyudum."

Onun gözlerini yakından izledi. "Öyle mi? Bugün ne yaptın peki?" "Pek bir şey yapmadım. Çoğunlukla evde takıldım."

Başını salladı ve başka tarafa baktı. "Ne?"

İç çekti. "Sean."

"Ne?"

"Turistik bir kasabada büyüdüm. Erkeklerin saçmalıklarını bir mil öteden fark edebilirim. Bu ucu açık gezide gerçekten ne yapıyorsun? Sakın balık tutuyorum deme."

Sadece ona baktı.

"Burada kuruyor musun? Karın seni kovdu mu? Ne oldu?" "Ben evli değilim."

Gözlerini devirdi. "Tamam, kız arkadaşın o zaman?" "Sana söyledim, buraya tatile geldim."

İçini çekti ve kendini ayağa kaldırdı. "Unut gitsin. Bilmek istemiyorum." O da ayağa kalkarken elindeki kumların tozunu aldı.

Okyanus yeşili gözleriyle ona baktı. "Gerçekten evli olsaydım sana çıkma teklif ederdim mi düşünüyorsun?"

"Seni buna cevap verecek kadar iyi tanımıyorum."

"Ben olsam cevap vermezdim. Ben öyle biri değilim."

Ama *yapacağı* şey ona yalan söylemek ve tüm sorularından kaçmaktı. Başını salladı ve başka tarafa baktı. Onu iki kez ağlarken yakalamıştı ve o ağlayan biri bile değildi! Bu arada, ona en basit sorusuna bile doğru dürüst bir cevap vermiyordu.

Saatini kontrol etti. "Pekala, ben gidiyorum. Görüşmek üzere."

Onun uzaklaşmasını izlerken ellerini kalçalarına dayadı. "Leyla-"
"Koşunun tadını çıkar."

CHAPTER

ALTI

T Nicole, Laguna Madre'nin pırıl pırıl suları üzerindeki geçitten geçerken FENER göründü. *Nihayet*. Simgesel yapıyı görmek bile sabahtan beri araba kullanmaktan omuzlarında oluşan düğümün çözülmesine yardımcı oldu. İlçe suç laboratuvarına yaptığı yolculuk beklediğinden uzun sürmüştü,

Sonra da köprüye giden rampada yarım saatlik bir trafik sıkışıklığı yaşadı.

Cebinden telefonunu çıkardı ve Emmet'i aradı. "Hey, neredesin?" diye sordu.

"Geçitten çıkmak üzereyim," dedi ona. "İstasyonda mısınız?" "Yoldayım. Öğle yemeği için bir hamburger aldım."

Bardak tutucusundaki ambalaja baktı. Öğle yemeği, çantasının dibinden aldığı parçalanmış bir protein barından ibaretti.

"Telefon dökümleri sonunda geldi mi?" diye sordu. Günlerdir Amelia Albright'ın telefon kayıtlarını bekliyorlardı.

"Evet, bu sabah üzerinde biraz zaman harcadım," dedi Emmet. Kadın bir rahatlama hissetti. "İlginç bir şey var mı?"

"Hâlâ inceliyorum ve numaraları araştırıyorum. Görünüşe göre cinayetin işlendiği gün gelen son arama saat üç elli beşte yapılmış ve Rachel Davies'ten gelmiş."

"Bunu biliyorduk."

Arayan Amelia'nın hasta iş arkadaşıydı ve Amelia'dan onun yerini doldurmasını ve düğün resepsiyonuna pasta götürmesini istiyordu.

"O görüşme yedi dakika sürdü," dedi Emmet. "Rachel saat beş buçukta tekrar aradı ama telesekretere düştü. Ondan sonra hiçbir şey olmadı."

"Fail muhtemelen telefonu aldıktan sonra pili çıkarmıştır, böylece kimse ping atıp yerini tespit edemez."

"Evet, muhtemelen."

Nicole şehir merkezine giden otoyola döndü ve başka bir trafik parçasına çarptı.

"Son iki haftaya odaklanmış durumdayım," diye devam etti Emmet. "Port O'Connor'daki ailesini arayanlar oldu. Ayrıca bazı yerel aramalar. Şimdilik sadece arkadaşlarının numaraları var. Ama dikkatimi çeken bir şey olmadı."

"Lanet olsun."

Nicole telefon kayıtları konusunda umutluydu. Kurbanın telefonunun, biriyle olan iletişimini gizlemek için çalınmış olabileceğini düşünmüştü.

Emmet, "Ayrıca kredi kartını ve banka kartını bankadan tekrar kontrol ettim," dedi. "Ölümünden bir gün öncesinden beri bir şey çıkmamış."

Nicole iç çekti. Bunu bekliyorlardı ama yine de hayal kırıklığı yaratmıştı. "Bir alarm kurdum, böylece biri onu kullanmaya çalışırsa bize haber verecekler," dedi.

Soygunun muhtemelen kurgulanmış olduğu sonucuna vardıklarına göre, kartlarda herhangi bir isabet beklemiyorlardı. Ama yine de kontrol etmeleri gereken bir üs vardı.

"Laboratuvarda işler nasıl gitti?" Emmet sordu.

Brady onu, ellerindeki sonuçların bir önizlemesini almak ve ayrıca davalarının aciliyetini vurgulamak için ilçe suç laboratuvarına göndermişti. *Oraya git ve gıcırdayan bir tekerlek ol*, demişti ona.

"Pek bir şey elde edemedim," dedi. "Birkaç kafesi tıkırdatmaya çalıştım ama bunun nasıl olduğunu biliyorsunuz. Birikmiş işler var, geride kalıyorlar, falan filan. DNA sonuçları henüz ellerinde değil. Belki şansımız yaver gider de failden bir şey bulurlar diye düşündüm, belki bıçakla kendini kesmiş falan olabilir."

Bir trafik lambasına yanaştı ve iç çekti. Açtı, huysuzdu ve gününün yarısını mahveden bir ayak işine gönderdiği için Brady'ye kızgındı.

"Sesin kızgın geliyor," dedi Emmet.

"Hayal kırıklığına uğradım. Tüm o araba yolculuğu, laboratuvar şefiyle on dakikalık bir konuşma yapmak için lobide beklemek için."

"Brady seni gönderdiğinde bunun olacağını biliyordum," dedi. "Yani sabahını tamamen boşa harcadın."

"Belki tamamen değil. Yeni bir ipucu buldum. Amelia'nın telefon kayıtlarındaki numaralardan herhangi biri üç-altı-iki alan koduna sahip miydi?"

"Bilmiyorum. Kayıtlar önümde değil. Neden?"

"İş önlüğünü inceleyen laboratuar teknisyeni cebin içine sıkıştırılmış bir kibrit kutusu buldu. Playa del Rey'den."

"Bizim Playa del Rey gibi mi? Golf tesisi mi?"

"Evet. Ön yüzünde logoları var ve iç kapağında kurşun kalemle yazılmış bir telefon numarası var."

"Aramayı denediniz mi?" diye sordu.

"Cevap yok. Google'da arattım ama hiçbir şey çıkmadı. Acaba bu numara tatil köyünde tanıştığı birine mi ait?"

"Bu mantıklı olurdu," dedi. "Ama orası bir barista için oldukça zengin bir yer."

"Evet, biliyorum. Geceyi orada biriyle geçirmiş olabilir mi diye merak ediyorum. Ya da akşam yemeği için biriyle buluştu."

"Hâlâ erkek arkadaş yolundan gidiyorsun," dedi ve sesindeki şüpheliği duydu.

Ama fazla seçenekleri yoktu. Tüm kanıtlar, sokaktaki suç mahallinin farklı bir nedeni örtbas etmek için düzenlendiğini ve Amelia'nın bağlanıp bir depoda tutulduktan sonra binanın *içinde* bıçaklandığını gösteriyordu. Yine de yazar kasa doluydu ve restorandan hiçbir bilgisayar ya da değerli eşya alınmamıştı.

"En iyi arkadaşının Amelia'nın son zamanlarda kimseyle görüşmediğini söylediğini sanıyordum," dedi Emmet.

"Evet, *son zamanlarda*."

"Erkek arkadaş olduğunu sanmıyorum. Yani, neden bunu onun işyerinde yapsın ki? Neden onunla özel bir yerde buluşmuyor?"

"Belki eski sevgilisidir ve düşmanca bir ayrılık yaşamışlardır." "Yine de, bir kahve dükkanı mı? Çok riskli."

İç çekti. "Geriye sebep olarak ne kalıyor?"

"Bilmiyorum. İyi bir şey yok," dedi Emmet. "Federaller ne düşünüyor?"

Bir kızgınlık hissetti. Sean Moran'ı bir şekilde biliyordu, onun bu işe karıştığını kimseye söylememiş olmasına rağmen.

Ama elbette Emmet biliyordu. Onu Brady'nin ofisinde gördükten sonra Emmet bu adamın kim olduğunu ve orada ne aradığını öğrenmeyi kendine görev edinmişti. Muhtemelen resepsiyonistle tatlı dille konuşup ona anlattırmıştır. Ya da belki de direkt şefe sorardı.

"Nicole?"

"Bilmiyorum. Dün daireye gittiğimizde ağzını bıçak açmıyordu. Bana ne üzerinde çalıştığını söylemedi."

"Büyük sürpriz. Hiç kanıt topladı mı?"

Konuyu değiştirmeye hevesli bir tavırla, "Hayır, dinle," dedi. "Brady saat ikide bir toplantı istiyor. Bütün takım. Bana bir iyilik yapıp McDeere'i gördüğünde ona benim için söyler misin?"

Owen kenara çekilmiş ve Joel dışarıdayken, resmi olarak bir dedektif olmasa da McDeere'i bazı ayak işleri için kullanıyorlardı.

Emmet cevap vermedi ve Nicole, ekip lideri olarak görevinin bir parçası olan şefin emirlerini aktardığı için yine huysuzlaşıp huysuzlaşmadığını merak etti. Bunun nedeni kadın olması mıydı? Ondan daha önce hiç cinsiyetçilik sezmemişti ama merak etmeye başlamıştı.

"Emmet?"

"Eğer onu görürsem,
söylerim." "Güzel."

"Bu toplantı ne için?"

"Her birimizin ne üzerinde çalıştığına dair bir güncelleme istiyor. Telefon kayıtlarıyla ilgili notlarınızı getirin."

"Evet, hanımefendi."

- - -

SIENA, Leyla'nın mutfak tezgâhına yaslanmış, onun bamya için karides soymasını izliyordu.

"Törene gitmeyi düşünüyor musun?" diye sordu Leyla. "Perşembe öğleden sonra Port O'Connor'da."

"Evet. Seni bırakmamı ister misin?"

"Bilmiyorum. Gitmeyebilirim." Kollarını kavuşturdu ve lavabonun üstündeki pencereden dışarı baktı. "Henüz karar vermedim."

Leyla kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Siena ile Amelia'nın yakın olduklarını düşünmüş ve cenazeye katılmayı planladığını varsaymıştı.

Leyla bir karides daha kaptı ve kabuğunu soydu. Amcasının ona beş yaşındayken tekne iskelesinde öğrettiği etkili, iki çimdik yöntemini kullandı.

"Dana dükkânı idare etmeyi planlıyor," dedi Leyla. Yeni müdür Amelia'yı tanımıyordu, bu yüzden Amelia'nın arkadaşları törene gidebilsin diye çift vardiya çalışmayı teklif etmişti. "Java Place'e de Wade bakacak."

Siena, "Mesele bu değil," dedi. "Ben sadece cenazelerde rahat değilim."

"Kimse rahat değildir."

"Biliyorum, sadece gitmek isteyip istemediğimden emin değilim." Kollarını kavuşturdu. Sonra tekrar kavuşturdu.

"Al." Leyla ona bir kesme tahtası ve bir kâse soyulmuş karides uzattı. Belli ki Siena sabırsızlanıyordu ve elleriyle bir şeyler yapmak istiyordu. "Şunları benim için ayıklar mısın?"

Siena iç geçirerek tezgâhın üzerindeki tahta bloktan bir soyma bıçağı seçti.

"Ailesiyle konuşmak konusunda endişeli misin?" Leyla sordu. "Hayır, öyle bir şey değil. Onlarla zaten konuştum."

"Yaptın mı?"

"Benden ayin sırasında bir kutsal kitap okumamı istediler. Ama okumam gerektiğinden emin değilim."

"Bu yüzden mi gitmek istemiyorsun?"

"Belki de." Omuz silkti. "Muhtemelen."

Leyla çalışmaya devam etti, bir açıklama bekliyordu.

Siena, "Mesele şu ki, ben gerçekten dindar değilim," dedi. "Neden benden bunu yapmamı istediler bilmiyorum."

"Okumanız için akıllarında bir kutsal kitap var mı, yoksa bir şey seçmenizi mi istiyorlar?"

"Corinthians'tan bir şey." Siena içini çekti. "Ama bilmiyorum. Büyükbabamın cenazesinden beri kiliseye gitmedim. O yıllar önceydi." Leyla son karidesi de soyup kâseye bıraktı. "Sen olsan ne yapardın?" Siena ona bir bakış fırlattı. "Dürüst fikrimi mi istiyorsun? Bence bunu yapmalısın." Siena acı çekmiş görünüyordu. "Bence bunu yapmazsan pişman olursun." "Uzun zamandır bir kiliseye adım atmamış olsam bile mi?" "Bunun bir önemi yok. Önemli olan Amelia'nın ailesini rahatlatacak olması."

Siena'nın gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ya oraya çıkıp kaybedersem? Her şeyi mahvederim." "Kaybetmeyeceksin. Kaybetsen bile bu hiçbir şeyi mahvetmez. Amelia'yı seven insanlarla çevrili olacaksın ve herkes seni anlayacak." Siena sertçe başını salladı. "Haklısın. Biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Amelia bunu yapmamı isterdi. Bu annesi için çok şey ifade ediyor. Bana sordukları için onur duymam gerektiğini biliyorum ve duyuyorum da, sadece bencilce davranıyorum."

"Sen bencil değilsin." Leyla uzandı ve onun elini sıktı. "Ve iyi olacaksın. Başaracağını biliyorum." Siena son karidesi de bitirdi ve etrafına bakındı. "Pekâlâ. Sanırım gitsem iyi olacak."

"Hazır olana kadar kalmak istemiyor musun? Burada ihtiyacım olandan çok daha fazlası var."

Balayındayken Miranda ve Joel'in köpeğine bakmak için adada kalan Miranda'nın kız kardeşi ve nişanlısı için bamyı yapıyordu.

"Teşekkürler ama bütün gün yoktum. Eve gitmem gerek." Siena ellerini yıkadı. "Konuştuğun için teşekkürler."

"Elbette." Leyla ona bir bulaşık havlusu uzattı.

"Öylece ortaya çıkıp akşamınızı mahvettiğim için özür dilerim." "Gelmedin," dedi Leyla, onu kapıya kadar geçirirken.

"Özel işi yarın hallederim. Ne demiştiniz?"

"Pesto makarna salatası."

"Anladım." Siena sandalyeden çantasını aldı ve omzuna astı. Spor salonundan sadece uğrayıp bir merhaba demek istediğini söyleyerek gelmişti ama Leyla onun kafasını kurcalayan bir şeyler olduğunu biliyordu.

"Sabah görüşürüz." Leyla kapıyı açtı. "Güle güle."

Siena merdivenlerden aşağı indi.

Ve kaldırımında neredeyse Sean Moran'a çarpıyordum.

Başını kaldırıp Leyla'ya baktı ve kalbi küçük bir dans yaptı. Merdivenleri çıkarken bakışları Leyla'nın kilitlenmişti. Dün sahilde karşılaştıklarından beri onu görmemişti. Her şeyi bırakıp gittikten sonra, onun tekrar gelmesini beklemiyordu.

Sahanlığa ulaştı ve ona baktı. "Merhaba."

"Merhaba."

"Bir dakikan var mı?"

Tartışarak ona baktı. Kendisine yalan söylediğini neredeyse itiraf ettikten sonra onu neden içeri almak istediğine dair hiçbir fikri yoktu. Ona güvenmiyordu.

Ve yine de . . .

Adam o gözlerle ona baktı ve kadın içinden sıcak bir ürperti geçtiğini hissetti. Ve lanet olsun, bu adamla ilgili sorun da buydu. Çok fazla çekiciydi. Ve sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş ve kız istemese de ondan etkilendiğini *biliyormuş* gibi ona yoğun bir şekilde bakıyordu.

"Elbette." Onu içeri almak için geri çekildi ve kolay lokma olduğu için kendini azarladı.

Eşikten ilk kez adımını attığında, hem kendisinin hem de dairesinin dağınıklığını ölçmek için etrafına hızlıca bir göz attı. Daire fena değildi ama Leyla'nın üzerinde lekeli beyaz bir önlük vardı ve saçları da lanet olası bir toka ile toplanmıştı. Neden umursaması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu akşam yemeğine davet etmiş gibi değildi. Ya da hiç davet etmemişti.

"Harika kokuyor," dedi mutfığa bakarak. "Nedir bu?" "Bamya."

Kadın kapıyı kapattı.

Koltukla açılır kanatlı masa arasındaki daracık yerde durdu. Mutfağa geçmediği sürece ayakta durabileceği tek yer orasıydı. Evi çok küçüktü, özellikle de içinde o varken.

Ama dairesi ya da başka bir şey hakkında utanç duymayacaktı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Özür dilemeye geldim."

Onun söylemesini beklediği şey *bu* değildi.

"Ne için?"

"Sana yalan söylüyorum."

Ellerini önlüğünün ceplerine soktu ve onu izledi. İşte geliyordu, ondan sakladığı her neyse. Ne olduğunu bildiğinden oldukça emindi. Midesi sıkıştı ve kalbinin küt küt attığını fark etti.

Tanrı yardımcım olsun, başkasının kocasını arzuluyordum.

Bir adım daha yaklaşp ona baktı ve kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı. Sonunda tıraş olmuştu ve burnuna hafif bir parfüm kokusu geldi. Buraya gelmeden önce gerçekten temizlenmiş miydi?

"Yeniden başlamak istiyorum," dedi. "Nasıl yani?"

Cebinden deri bir folyo çıkardı, çevirerek açtı ve masanın üzerine koydu.

Leyla daha yakından bakmak için adım atarken

kaşlarını çattı. Bakışları yukarı kaydı. "FBI'dan mısınız?"

- - -

SEAN DUYMAZLIKTAN GELDİ, onun gözlerini dikkatle izledi.

Kollarını kavuşturdu -bu iyiye işaret değildi- ve kaşlarının arasında bir endişe çizgisi belirdi.

"Özel ajan mısınız?"

Tekrar başını salladı.

"Neden sadece söylemedin?"

"Karmaşık bir durum."

Gözlerinde öfke parladı.

"Bu işe giremezdim," dedi. "Hâlâ da yapamam. Ama bilmeni istedim."

Bakışları daraldı. "Yine kaçamak cevaplar veriyorsun. Bu yeniden başlamak gibi hissettirmiyor."

İçini çekti ve etrafına bakındı. Onun dairesi D.C.'deki dolaba benzeyen evinden bile daha küçüktü. İki koltuk oturma alanına hükmediyor, kanepeye yer bırakmıyordu ve mutfakta bırakın tabureyi, bar bile yoktu.

Açılır kanatlı masanın yanındaki tahta sandalyeye uzandı. "Oturabilir miyim?"

"Elbette." Masayı işaret etti. "Kendinizi evinizde hissedin. İçecek bir şeylere ne dersin?"

Kadın bir metre kadar mutfığa doğru sendeleyerek girerken, adam kendini sandalyeye bıraktı.

Buzdolabını çekip açtı. "Bira ister misin? Ben bir tane içeceğim."

"Kulağa hoş geliyor."

Daha önce hiç duymadığı bir bira fabrikasından bir çift bira çıkardı. Önlüğünün cebinden bir alet çıkararak şişelerin kapaklarını açtı, kapakları ustalıklı yakaladı ve tek bir hareketle hepsini cebine soktu. Bir şişeyi masanın üzerine koydu.

"Teşekkürler."

Bir yudum alırken birasının üzerinden ona baktı. Sonra şişesini tezgâhın üzerine koydu ve ona yaslandı. "Tamam, konuş. Dinliyorum."

Geçici bir yudum aldı, zaman kazanmaya çalışıyordu. "Nedir bu?" Etikete baktı.

"Bir Belçika
hefeweizen'i."

"Güzeldir."

"Biliyorum." Kollarını kavuşturdu. "Şimdi, konuş. Daha önce bana neden yalan söylemek zorunda hissettiğini açıklıyordun?"

Şişeyi yere bıraktı ve ona baktı. Bu incelik göstermesi gereken kısımdı. Ve biliyordu ki eğer kız onun bu işi *ustalıkla* yapmaya çalıştığını *fark ederse* daha da sinirlenecekti.

"İşim hakkında gerçekten konuşamam. Bu ilk konu. Ama en azından çalıştığımı söylemek istedim. Haklıydın, buraya balık tutmak için gelmedim."

"Yani yalan, buraya tatile geldiğin miydi?"

"Sayılır."

Mavi gözleri yeniden parladı.

"Washington, D.C.'den düğün için geldim. Ama burada kalma sebebim iş."

Kadın adamın yüzünü inceledi ve adam onun doğruluğunu yargılamaya çalıştığını anlayabildi.

"Yani, bu kadar. Bu konuda söyleyebileceklerim bu kadar ama bilmeni istedim. Başkalarının bilmesine izin vermezsen çok memnun olurum."

Başını yana doğru eğdi. "Neyi biliyorsun? Federal ajan olduğunu mu?"

"Evet, bu bir sır falan değil ama burada bir şey üzerinde çalıştığım gerçeğinin dikkat çekmesini istemiyorum."

"Bu yüzden, balıkçılık tatili saçmalığı." "Evet."

Ona uzun ve ölçülü bir bakış attı. Sonra döndü ve buzdolabını tekrar açtı. Kağıt havlulara sarılmış bir demet yeşillik çıkarmasını izledi. Demetten birkaç dal çıkardı ve musluğun altında duruladı, sonra onları salladı ve bir kesme tahtasının üzerine koydu.

"Peki ya Joel?" diye sordu. "Ne olmuş ona?"

"Kardeşimi tanıyor musun, yoksa o da mı saçmalıktı?"

Gülümsedi. "Tabii ki onu tanıyorum. Beni düğününe davet etti."

Ona ters ters baktı. "Elbette" değil. Bana onun hakkında da yalan söyledin. Houston'da ahlak masasında birlikte çalıştığınızı söylemiştin."

"Ah. Doğru." İç çekti. Bu özel yalanı unutmuştu. "Başka ne var?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana başka ne konuda yalan söyledin?"

Zor bir soru. Aslında hatırlayamıyordu ve muhtemelen üç konuşmaları boyunca bir şeyler hakkında yalan söylemişti -ilk konuşmalarında ona bir talim çavuşu gibi bağırdığını ve anında tahrik olduğunu da sayarsak dört.

"Alo?" Öne doğru eğildi. "Bunu gerçekten düşünmek zorunda mısın?" "Hiçbir şey."

Bakışları daraldı.

"Bilmek istediğin özel bir şey mi var?" diye sorarak durumu tersine çevirdi.

"Neden?"

Omuz silkti. "Bana ne istersen sor. Eğer yapabilirsem cevaplarım." Kadın onu izledi, bu yeni oyun ilgisini çekmiş gibiydi.

"Pekâlâ. Houston'da Joel ile çalıştınız mı çalışmadınız mı?"

"Polis akademisine birlikte gittik. Ondan sonra bir süre görüşemedik. Ben Büro'ya başvurdum, o da baban öldükten sonra buraya taşındı-"

Kaşlarını kaldırdı, bu kişisel detayı bilmesine şaşırdığı belliydi.

"-ve daha sonra iş sayesinde yollarımız tekrar kesişti."

"Joel'in görev gücü."

Sean cevap vermedi. Onunla tartışmaya hazır olduğu şeylerin sınırına ulaşmıştı, bu yüzden konuyu kapatacağını umarak peşini bıraktı.

Tezgâhın üzerindeki tahta bloktan parıldayan bir bıçak çıkardı. Doğramaya başladığında elleri bulanıklaştı.

"Yani . . . Sanırım geri kalanı çok gizli, değil mi?" Başını kaldırıp bakmadı. "Joel artık işi hakkında konuşmuyor. Miranda'ya bundan bahsettiğini bile sanmıyorum."

Sean bu davada Joel'in özel ekibiyle birlikte çalışmıyordu. Ama bu da içine girmek istemediği bir başka ayrıntıydı, bu yüzden sessiz kaldı.

Ona yandan bir bakış gönderdi. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Ocağın üzerindeki tencerenin kapağını kaldırdı. Bir buhar bulutu yükseldi ve Sean'ın midesi guruldadı. Bıçağın ağzını kullanarak otları tencerenin içine kazıdı, sonra kapağı yerine koydu ve dönüp ona baktı.

"FBI'a nasıl girdin? Çoğunlukla avukatları, muhasebecileri ve bilgisayar meraklılarını aldıklarını sanıyordum."

Gülümsedi. "Sanırım şanslıyım." Ayrıca, içinde biraz bilgisayar meraklısı vardı ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Kollarını kavuşturdu ve onu izledi. Mutfak sıcak ve buharlıydı ve bir tutam saç ensesine yapışmıştı. Orada durmuş ona bakarken inanılmaz derecede seksi görünüyordu.

"Bekâr mısın? Yoksa bu da mı yalan?" diye sordu.

"Hayır."

"Hayır, bekâr değilsin ya da-

" "Bekârım."

Onun bakışlarını tuttu ve yanaklarının biraz daha kızardığına yemin edebilirdi.

Arkasını döndü ve çorbanın kapağını tekrar kapattı. Tencereye bir kase çiğ karides ekledi, sonra uzun bir tahta kaşıkla karıştırdı.

"Demek Washington, D.C., ha?" Ona bir bakış fırlattı. "Orayı seviyor musun?"

"Her şey yolunda."

"Houston'dan olduğunuzu varsayıyorum. Hiç Teksas'ı özlediğiniz oluyor mu?" "Bazen."

Sandalyede arkasına yaslandı ve birayı eline aldı. Az önce ona verdiği test her neyse, onu geçmiş görünüyordu ve neredeyse normal bir konuşma yapıyorlarmış gibi hissediyordu.

"Neyi özölüyorsun?" diye sordu.

"Ailem. Ailem hâlâ Houston'da ve kız kardeşim de Austin'de yaşıyor." Başını salladı.

"Ve Meksika yemeği."

Bir kaşını kaldırdı. "Meksika mı yoksa Tex-Mex mi?"

Bir yemek meraklısı olarak, muhtemelen onları tamamen farklı görüyordu. "Tex-Mex."

Tencereye biraz baharat ekledi. "New York'ta dört yıl geçirdim." "Öyle mi? Üniversite mi?"

"Aşçılık okulu. Sonra restoranlarda çalıştım." Tencereye biraz daha baharat karıştırdı. "İyi bir Tex-Mex için *çaresizdim*."

"Orada hiç yer yok mu?"

"Evet, ama aynı değil. Tortilla cipsleri bozuk. Salsa da öyle." Omuz silkti. "Kendim yapmayı öğrendim."

Fırının kapağından bir bulaşık havlusu aldı ve ellerini sildi. "Size biraz bamya ikram edebilir miyim?"

"Teşekkürler, ama buraya yemek yemeye gelmedim." "Biliyorum. Seni davet ediyorum."

Sean kalmak istiyordu. Onun rahat küçük masasında bira ve bamya içmek kulağa hoş geliyordu, uzun zamandır aldığı tüm davetlerden daha iyiydi.

Ama işe geri dönmek zorundaydı.

Ayağa kalktı ve tavandan sarkan tavalara kafasını çarpmamaya dikkat ederek ona yaklaştı.

"Keşke yapabilsem, ama gitmem gerek." "İşe mi?" diye sordu.

Başını salladı.

Joel'unkilere o kadar benzeyen buz mavisi gözleriyle ona bakıyordu ki, bu onu korkutmaya devam ediyordu. Sean, küçük kız kardeşinin dairesinde durup onu soymayı düşünmesine arkadaşının ne diyeceğinden emin değildi.

Leyla'nın gözleri sanki onun düşüncelerini okumuş gibi kızardı ve bakışları onun ağzına kaydı.

Gitme zamanı.

"Davetiniz için teşekkürler," dedi. "Kalamayacağım için üzgünüm." Kadın adamın etrafından dolandı ve onu kapıya kadar götürdü.

Ona baktı. "Başka bir gece, belki?" Kadın kapıyı çekip açtı. "Göreceğiz."

CHAPTER

YEDİ

Leyla, kardeşinin körfezdeki evine giden merdivenleri çıkarken onu havlamalar karşıladı. Kayık park yerlerinden biri boştu ve Birisi sabah kürek çekmek için dışarıdaydı. Leyla kapıyı çalamadan Bailey Rhoads pencereden baktı ve sonra kapıyı açtı.

"Merhaba. Vay canına, bütün bunlar da ne?" diye sordu geri çekilip Leyla'yı içeri sokarken.

"Sizin için küçük bir akşam yemeği. Mutfığa koyabilir miyim?" "Elbette."

Miranda ve Joel'in heyecanlı kahverengi köpeği Leyla'nın ayaklarının dibinde zıpladı. "Benji, sakın ol," dedi Bailey onu çekiştirerek.

"O iyi."

Leyla, Bailey'i mutfığa kadar takip etti. Miranda'nın kız kardeşi bir tişört ve şort giymişti ve siyah saçlarını atkuyruğu yapmış olan Leyla aile benzerliğini görebiliyordu.

"Deniz mahsullü bamyada." Leyla tezgâhın üzerine bir kâğıt torba koydu. "Ve fırından yeni çıkmış bagetler."

"Aman Tanrım, bunların hepsini sen mi yaptın?"

"Evet, bamyada. Ekmek, fırıncılığımızın çoğunu yapan Rogelio'dan." Yalıtımlı bir çantanın fermuarını açtı ve iki adet çeyrek boy seyahat kabı çorba çıkardı. "Bunlar mikrodalgaya uygun, yani içine atabilirsiniz. Ya da ocakta bir tencerede ısıtabilirsiniz, en kolayı bu."

"Tanrım, *teşekkür ederim*. Jacob çok sevinecek. Bamyaya bayılır. Benji, hayır."

Köpek şimdi oturma odasıındaydı ve kapının yanında duran sandaletlerden biriyle birlikteydi. Bailey onu kurtarmak için koştu.

"Özür dilerim." Leyla'ya gülümsedi. "Sanırım ziyaretçiler için heyecanlanıyor." Leyla onu sevmek için yanına gitti.

"Sana kahve ya da başka bir şey getireyim mi?" Bailey sordu. "Alkolsüz içeceklerimiz yeni bitti."

"Ben iyiyim. Dükkânda sadece bir espresso içtim." Bailey'nin köpekle oynamasını izledi. "Evde oturma işi nasıl gidiyor?"

"Harika. Jacob şu anda kayıkla dışarıda. Bu hafta her gün dışarıdaydı. Dün gece buradan çok da uzak olmayan bir koyda gün batımını izledik."

"Sunset Cove."

"Adının ne olduğunu bilmiyorum. Bir sürü tekne vardı."

Leyla gülümsedi. "Popüler bir yer."

"Çok güzeldi. Miranda'nın burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum."

Leyla odanın uzak tarafındaki resim duvarını fark etti. "Bu yeni bir şey."

Bailey arkasını döndü. "Fotoğraf duvarını mı diyorsun? Evet, Joel onun için yaptı. Siyaha boyadı ve spot ışıkları yerleştirdi."

Leyla, mat siyah fonda çarpıcı bir görüntü oluşturan çerçeveli fotoğraflara daha yakından bakmak için yanlarına gitti. Dörderli dört sıra vardı. Bazıları kuş yakın çekimleri, bazıları manzara fotoğrafları, bazıları da balıkçı tekneleri idi. Leyla kızgın turuncu gökyüzüne karşı siluet oluşturmuş bir büyük mavi balıkçıl fotoğrafına odaklandı.

"Bunlar harika," dedi Leyla.

"Biliyorum."

"Doğa fotoğrafçılığında kalmamasına şaşırdım."

Miranda adaya aslında doğa çekimleri yapmak ve suç mahallerini fotoğraflamaya ara vermek için taşınmıştı.

Bailey, "CSI işinden uzak duramıyor," dedi. "Bu kadar korkunçken neden bilmiyorum. Ama bu Miranda. Bu konuda gerçekten tutkulu."

Bailey'nin ifadesi ciddileşti ve Leyla başına geleceğini bildiği şey için kendini hazırladı.

Bailey, "Amelia Albright'a olanları duyunca çok üzıldüm," dedi.

Leyla başını salladı.

"Ne korkunç bir *şok*."

Leyla'nın boğazı düğümlendi. "Evet. Bu gerçekten ..." Başını iki yana salladı. Hâlâ bunu ifade edecek kelimeleri yoktu. Hiçbir şey yeterli görünmüyordu.

"Polis herhangi bir ilerleme kaydetti mi?" Bailey sordu.

"Bilmiyorum. Beni pek haberdar etmiyorlar."

Bailey kanepenin koluna oturdu. "Bu konuda elime geçen her şeyi okuyorum. Ama açıkçası haberler çok azdı. Şaşırdım." Bailey Austin'de bir gazetede muhabirlik yapıyordu. Leyla şimdi Bailey'nin orada işlenen vahşi bir cinayetle ilgili büyük bir haberi nasıl duyurduğunu hatırlıyordu. Leyla tüm detayları hatırlamıyordu ama Bailey'nin haberinin kurbanın tanık koruma programında olduğu gibi kritik bir gerçeği ortaya çıkardığını hatırlıyordu. Yani, kız kardeşi gibi Bailey de şiddet sonrası.

Leyla'nın hafızasında aniden bir şey canlandı: Bir el fenerinin parıltısında bembeyaz bir yüz. Dün gece rüyasında o yüzü görmüştü. *Amelia'nın* yüzünü. Ve *Amelia'nın* uzanmış elini.

"Leyla?" Bailey öne doğru eğildi. "İyi misin?"

"Evet. Özür dilerim." Zorla gülümsedi. "Son zamanlarda kendimi kaptırıp duruyorum."

Bailey onu izledi. Olanlar hakkında her şeyi biliyor olmalıydı. Bailey hikâyeyi sadece haberlerden takip etmekle kalmamış, muhtemelen Miranda'dan da ayrıntıları duymuştu.

Leyla arkasını döndü ve bakışları Polaroid fotoğraflarla örtülü sehpa takıldı.

"Bunlar düğünden mi?" Daha yakından bakmak için yaklaştı. Düğün koordinatörü kokteyl masalarının bazılarında Polaroid fotoğraf makineleri koymuştu, böylece konuklar resepsiyon boyunca fotoğraf çekebilecekti.

"Joel ve Miranda için onları inceliyordum. Bazı eğlenceli kareler var."

Leyla bir dizi fotoğrafa baktı, çoğu ellerinde içkileriyle eğlenen arkadaşlarını ve kuzenlerini tanıdıkça gülümsedi. Bakışları Joel'in Miranda'ya düğün pastasından bir ısırık yedirdiği fotoğrafa takıldı. Pasta kesme anının düzinelerce fotoğrafı vardı. Bir tanesi onları gösteriyordu

Miranda pasta masasının yanında gülümseyerek şampanya kadehini kaldırırken Joel onu ancak hayranlıkla tanımlanabilecek bir bakışla izledi.

"Kardeşin iyi bir adam."

Leyla başını kaldırıp baktı. "Öyle. Miranda da ona iyi geliyor. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Bakışları başka bir fotoğrafa takıldı. Bu da pastanın fotoğrafıydı ama Leyla'nın gözüne çarpan, kenarda duran Sean'dı. Elinde bir içki tutuyor ve sırtı kameraya dönük biriyle konuşuyordu. Leyla daha yakına eğildi. Sean çarpıcı bir adamdı, buna şüphe yoktu. Koyu renk takım elbisesi, dik duruşu, kendinden emin gülümsemesi. Bir saatten kısa bir süre sonra onu sahilde yalnız bulduğunda ve partiden kendisiyle birlikte ayrılması için onu etkilemeye çalıştığında ona verdiği gülümsemeydi bu.

"Bir tane al. İstedığınız kadar alın," dedi Bailey. "Onlarda yüzlerce. Profesyonel fotoğrafları saymıyorum bile."

Leyla, Joel ve Miranda'nın onlar için yaptığı pastanın önünde çekilmiş fotoğrafını eline aldı. O anda kendini çok gururlu ve kardeşi adına çok mutlu hissetmişti. Miranda'yla tanışmadan önce kötü bir ayrılık yaşamıştı ve Leyla bir zamanlar onun ilişkilere bir daha şans vermeyeceğinden endişelenmişti.

"Benji. *Ugh*." Benji kapıyı tırmalarken Bailey ayağa kalktı. "Sanırım şimdi yürüyüşe ihtiyacı var."

Leyla resmi çantasına tıktırırken, "Ben gideyim artık," dedi. "Seninle aşağıya kadar yürüyeceğim."

Leyla evden çıkarken Bailey, Benji'nin tasmaına bir kayış taktı. Açık bir gündü ve güneş evin yanındaki kanalın suyunda parılıyordu. Leyla uzakta bir kanocu gördü, muhtemelen Bailey'nin nişanlısı dönüş yolundaydı.

Merdivenlerden inerlerken Bailey, "Yemek için tekrar teşekkürler," dedi.

"Elbette. Yeni evlilerle konuştun mu?"

"Onları yalnız bırakmaya çalışıyordum. Dün aramak zorunda kaldım. Sigortayı attırdık ve elektrik panosunu bulamadım. Bunun dışında onları rahatsız etmek istemedim. Bu tatile gerçekten ihtiyaçları var."

"Evet."

"Biliyor musun, neredeyse erken dönüyorlardı. Ama polis şefinin adı neydi?"

"Şef Brady." Leyla merdivenlerin dibinde durdu ve ona baktı.

"Onları bundan vazgeçirdi. Sanırım Joel'e erken dönerse kendisini sürekli tatilde sayabileceğini söyledi."

"Onu *kovmakla* mı tehdit etti?"

"Ciddi miydi bilmiyorum ama"-Bailey omuz silkti-"işe yaradı. Kalmaya karar verdiler."

"Güzel. Joel'in yapabileceği bir şey yok zaten. O ve Owen benim yüzümden kenara itildiler."

Bailey bir kaşını kaldırdı. "Ne kadar *kenara* atıldıklarından emin değilim. Miranda bana telefonda epeyce konuştuklarını söyledi."

Bu Leyla'yı hiç şaşırtmamıştı. Joel tam bir kontrol manyağıydı ve Owen'la birlikte arka bahçelerindeki bir cinayet soruşturmasına seyirci kalmaları mümkün değildi.

"Şu anda kimin sorumlu olduğundan emin değilim ama umarım yakında bir tutuklama yaparlar." Bailey ayaklarını sandaletlerinin içine kaydırdı. "Herkes daha rahat uyuyabilir."

Leyla bir daha normal bir gece uykusu uyuyabileceğini sanmıyordu. "Kim olduğunu biliyor musun?" Bailey sordu.

"Kim, sorumlu dedektif mi?"

Bailey başıyla onayladı.

"Nicole Lawson. Muhtemelen onu düğünde görmüşsünüzdür. Zeki biri. Ve onunla birlikte çalışan iyi bir ekibi var."

"Sizce bu işi çözebilecekler mi? Burada departman çok küçük, bu görevi yerine getirip getiremeyecekleri konusunda biraz endişeliyim," dedi Bailey.

"Buna hazırlar."

"Sesin kendinden emin geliyor."

"Öyleyim. Küçük ama aynı zamanda sıkı bir topluluğuz." Leyla suyun üzerinden dışarı baktı. "Bu da bunu kişisel kılıyor."

- - -

ICOLE bilgisayarını kapattı ve arabasının anahtarlarını aldı.

N "Çıkıyor musun?"
Kafasını kaldırdığında McDeere'in içeriye doğru adım attığını gördü. "Gelmek üzere."

Durdu ve bir kolunu onun odasının tepesine yasladı. McDeere bugün sokak kıyafetleri giyiyordu çünkü teknik olarak görevde değildi. Ama yine de buradaydı. Şef ona Albright davasına yardım etmesi için bir fırsat vermişti ve o da kendini kanıtlamaya hevesli görünüyordu.

"Bugün Playa del Rey'de işler nasıl gitti?" diye sordu.

"Pek iyi değil. Etrafa sordum ama kimse fotoğrafını tanımadı, yani muhtemelen müdavimlerden biri değil."

"Öyle olacağını mı düşündün?"

"Bilmiyorum. Belki ek iş olarak eskortluk falan yapıyorsa."

Kibrit kutusundan çıkan ipucunu takip etmek zor bir işti. Ama Nicole yine de zaman harcamıştı çünkü federallerin cinayet davasına neden burnunu soktuklarını hâlâ anlayamamıştı. Mantıklı olan tek şey, kurbanın organize suçla bağlantılı bir şeye karışmış olabileceğine inanmak için bazı nedenleri olduğuydu - seks işçiliği veya uyuşturucu gibi bir şey.

"Telefon kayıtları nasıl gidiyor?" diye sordu. Emmet kayıtları taramak için ondan yardım istemişti.

"Hâlâ geliyor. Henüz ilginç bir şey yok ama daha incelemem gereken birkaç kayıt var."

"Çok geç kalma. Her zaman yarın vardır."

"Biliyorum. Cenazeyi takip ediyorsun, değil mi? Öğleden sonra değil mi?"

Başını salladı. "Aileyi görmem gerekiyor. Zaten bir video görüşmesi yaptım ama onlarla şahsen tanışmak istiyorum." Ayrıca törene kimlerin geldiğini de görmek istiyordu.

"İyi şanslar," dedi, bu özel dedektiflik sorumluluğunu atladığı için rahatlamış görünüyordu.

"Teşekkürler."

Nicole, törenden ne kadar korktuğunu düşünerek bekleme salonunu geçti. Port O'Connor'a iki saatlik bir yol vardı - ki bu da

ve giyinmek zorunda kalacaktı. Ama daha da kötüsü, kurbanın ailesiyle konuşmak zorundaydı ve paylaşacak büyük bir gelişmesi yoktu. Kızlarının vahşice öldürülmesinin üzerinden dört gün geçmişti ve Nicole'ün ekibinin elinde henüz şüpheli bir kişi bile yoktu.

Boş bekleme odasından geçerken içinde hayal kırıklığı kabardı. Ön kapıyı itti ve ılık akşam havasına adım attı.

"Dedektif Lawson?"

Arkasını döndü, anında temkinli davrandı.

Otoparktan bir adam ona yaklaştı. Koyu renk saçlı, koyu renk gözlü, orta yapılı.

"Siz Dedektif Lawson'sınız, değil mi?"

"Kim soruyor?" dedi, ancak boynundaki basın kartına benzeyen kordondan bir fikri vardı.

"*San Antonio Tribune*'den Miguel Vidales."

"Yorum yapmayacağım."

Onun önünde dururken hafifçe gülümsedi. "Bir tane bile istemedim."

"Zahmet etmeyin. Basınla ilgili tüm soruların kamu bilgilendirme memurumuz aracılığıyla yapılması gerekiyor."

Aslında bir kamu bilgilendirme görevlileri yoktu. En yakını resepsiyonistleri Denise'di, o da çağrılarını tarıyor ve her şeyi Brady'ye iletiyordu.

"Amelia Albright davasının baş dedektifisiniz, değil mi?"

"Ne dediğimi duydunuz mu? Sorularınızı PIO'muza yöneltmeniz gerekiyor."

İçini çekti ve ona baktı. "Buraya soru sormaya gelmedim." "O zaman neden buradasın?"

Etrafına bakındı. "Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Pek sayılmaz."

"Bana bir dakika izin verir misiniz? Buraya kadar sizinle konuşmak için geldim."

Kızgın bir şekilde ona baktı. Ama aynı zamanda meraklıydı. Bu davada onun başrolde olduğunu nereden biliyordu? Bu olayla ilgili hiçbir makalede ondan alıntı yapılmamıştı. En azından öyle olduğunu sanmıyordu. Kasıtlı olarak hiçbir gazeteciyle konuşmamıştı.

Ellerini ön ceplerine soktu. Kot pantolon, asker yeşili ceket ve yıpranmış siyah spor ayakkabılar giymişti ve haberi takip etmek için buraya gelen TV muhabirlerinden çok daha rahat görünüyordu. Elbette, çoğu çoktan şehri terk etmişti ve bir tutuklama gibi dramatik bir şey olmadığı sürece onları tekrar görmeyi beklemiyordu. Davada büyük bir gelişme olmadığı sürece Nicole bunu yakın zamanda beklemiyordu.

"Beş dakika." Ayaklarının üzerinde öne doğru sallandı. "Tek ihtiyacım olan bu."

Üniformalı bir memur kapıdan içeri girdi ve otoparka doğru ilerlemeden önce ona bir bakış attı. İhtiyacı olan son şey, polis karakolunun önünde bir muhabire röportaj verirken görülmekti.

"Beş dakika." Saatini kontrol etti ve sonra başıyla binanın köşesini işaret etti. "Bu taraftan." Onu bir projektörle aydınlatılmış bir piknik masasının bulunduğu yan avluya götürdü. Masaya yaslandı ve saatini tekrar kontrol etti, sadece zaman tuttuğunu belirtmek için.

Etrafına bakındı. "Sigara içmemin sakıncası var mı?" Kadın omuz silkti.

"Ciğerlerin için."

Ceketinin içine uzanıp bir paket Marlboro aldı ve bir sigara çıkardı. Ucuz bir çakmakla yaktı ve dumanı üflerken onu izledi.

"Sanırım bu sizin yöneteceğiniz ilk cinayet davası?" diye sordu. Kadın cevap olarak saatine baktı.

"Adınızı haberlerde görmedim," diye ekledi. "Evet, şey. Gazetecilerden uzak durmaya çalışıyorum."

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

"Gazetenizin sizi buraya kadar göndermesine şaşırdım," dedi, onun zamanını havadan sudan konuşarak harcadığı için mutluydu. "Ne bu, üç saatlik yol mu?"

"Üç buçuk." Külleri kaldırıma savurdu.

"Arayabilecekken uzun bir yolculuk."

Bir nefes daha çekti. "Dava nasıl gidiyor?"

"Gidiyor." Saatini tekrar kontrol etti. "Bunu neden haber yaptığınızı merak ediyorum. O büyüklükte bir şehirde, sizin haber yapacağınız yeterince suç yok mu?"

"Gerçekten örtbas etmiyorum." "Hayır mı?"

"En azından henüz değil." Bir nefes daha çekti. "O zaman neden buradasın?"

Bir duman üfledi. "Jose Rincon'u duydun mu?" "Hayır."

"Sandra Massey?"

"Hayır."

"İkisi de San Antonio'da yaşıyordu." "Yaşadı mı?"

"Geçen sonbaharda altı hafta arayla öldürüldüler."

Kadın onu izledi.

"Her iki dava da hala açık. Polis herhangi bir şüpheli açıklamadı, ancak birkaç ipucu üzerinde durduklarını biliyorum."

"Aferin onlara. Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"SAPD'yi aramak isteyebileceğini düşündüm. Belki notları karşılaştırırsınız. İki kurban da bıçaklanmış."

Her geçen dakika daha da sinirlenerek onu izledi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ölümcül bıçaklanmalar pek de duyulmamış şeyler değil. Özellikle de sizinki kadar büyük bir şehirde."

Başını salladı. "İki kurban da bir ara sokağa bırakılmış. Ve ikisinin de elleri bağlıydı."

Gerildi.

"Mavi halat." Sigarasını yere attı ve ona sert bir bakış attı. "Tanıdık geldi mi?"

Nicole hareket etmedi, gözünü bile kırpmadı.

"İfadenizden bunun bir evet olduğunu görebiliyorum."

Boğazı düğümlendi ama cevap vermedi.

"Sorun değil. Hiçbir şeyi doğrulamanıza ya da yalanlamanıza ihtiyacım yok," dedi. "Bilgileri nereden alıyorsun?"

"Doğru olduğu sürece bir önemi var mı?"

Buna verecek bir cevabı yoktu, o yüzden gözlerini kaçırdı. Adli tabiplikten biri olmalıydı. Sean Moran'ın bilgi aldığı yer orasıydı, öyleyse neden bu muhabir de olmasındı? Oradaki sızıntıları düzeltmeleri gerekiyordu.

"Bak, tam olarak ne istediğini hâlâ anlamış değilim," dedi ona. "Açık değil mi? Sana yardım etmek istiyorum. Az önce sana büyük bir ipucu verdim."

"Neden?" diye sordu ve hemen ardından sorduğuna pişman oldu. Onunla paylaştığı ayrıntılardan herhangi birini onayladığını ya da reddettiğini düşünmesini istemiyordu. Adının ya da davasıyla ilgili hassas bilgilerin bir haber makalesinde yer almasını istemiyordu. Ve mavi halat detayı kesinlikle hassas olarak nitelendiriliyordu. Müfettişler dışında, bunu sadece cinayetle ilgisi olan biri bilmeliydi. Nicole, kurbanın bileklerindeki sıyrıklarda küçük mavi kıymıklardan bahseden ön otopsi raporunu okuyana kadar kendisi bile bilmiyordu.

Miguel Vidales'e baktı, uzun saçlarını ve pejmürde kıyafetlerini inceledi. Kesinlikle bir televizyon kişiliğine değil, basılı bir muhabire yakışan gündelik bir kıyafeti vardı. Ama bu onu rahatlatmamıştı. Nicole'ün deneyimlerine göre, basılı gazeteciler daha derine inme ve daha inatçı olma eğilimindeydi. Televizyondakiler genellikle sadece dramatik bir video görüntüsü ve kısa bir ses kaydı ister, sonra da bir sonraki habere geçerlerdi.

Onu ihbar etmek için neden buraya geldiğine dair sorusuna hâlâ cevap vermemişti.

"Az önce bana Amelia Albright davasını takip etmeyeceğini söylememiş miydin?" Nicole sordu.

Başını salladı. "Dediğim gibi, henüz değil. Üzerinde çalıştığım şeyle ilgili olduğu ortaya çıkarsa, bu durum değişebilir."

"Peki tam olarak ne üzerinde çalışıyorsunuz? Hiç belirtmediniz. Suçla mı uğraşıyorsunuz yoksa-"

"Bundan daha büyük. Bir ekip soruşturmasındayım. Saledo ailesi hakkında bir dizi üzerinde çalışıyoruz."

Geri çekildi. Saledolar uyuşturucudan fuhuşa ve silah kaçakçılığına kadar her işe el atmışlardı. Sınırın güneyindeki diğer bazı örgütler gibi, son zamanlarda nüfus arttıkça buraya da girmeye başlamışlardı. Nicole, Saledos'un sınır ajanlarını satın alarak etki alanını genişlettiğine dair söylentiler duymuştu.

Midesini bir korku yumağı doldurdu. En son isteyeceği şey, bir gazetenin organize suçun küçük, pastoral sahil kasabasında kök saldığına dair bir dizi haber yayınlamasıydı.

Boğazını temizledi. "Neden onca yolu bana bunu söylemek için geldin?"

"Yüz yüze konuşmak istedim."

"Neden başka? Bunca yolu sadece bana yardım etmek için geldiğine inanmamı beklemiyorsun, değil mi? Yani, belli ki karşılığında bir şey istiyorsun."

Başını salladı. "Haklısın, biliyorum." "Sana zaten yapamayacağımı söyledim-"

"Şu anda bir yoruma ihtiyacım yok."

Onu temkinli bir şekilde izledi.

"Departmanınız bir tutuklama yaparsa ve yaptığında-" "Yapacağız."

"-Duyurulmadan önce bir uyarı istiyorum. Hepsi bu." "Bu kadar mı?"

"Evet. Tek istediğim bu." Bundan oldukça şüpheliydi.

"Telefonun yanında mı?" diye sordu. "Sana numaramı vereyim." "Neden bana kartvizitini vermiyorsun?"

"Ben kartvizit kullanmam."

Bir süre bekledikten sonra telefonunu çıkardı. San Antonio alan kodlu bir numara söyledi.

"Şunu açıklığa kavuşturalım, burada herhangi bir söz vermiyorum," dedi. "Sırf ortaya çıkıp kucağıma sözde bir 'tüyo' bıraktınız diye size bir haber vermeyi kabul etmiyorum. Bunun yasal olduğunu nereden bileceğim?"

"Öyle," dedi, onun numarasını girmesini izlerken. "Daha sonra bana mesaj at, sana bir şifreleme sitesinin linkini göndereyim. Bir şey bulduğunda bana mesaj atabilmen için seni ayarlayacağız."

"Şifreleme mi? Bu gerçekten gerekli mi? Neden seni aramıyorum?"

"Arama."

Ses tonundaki keskinlik onu ürküttü.

"Bu yol daha iyi. Güven bana."

Telefonunu cebine geri koydu ve adamın yüzünü dikkatle inceledi. Çenesinin sert duruşu ona şifreleme konusunda ciddi olduğunu gösteriyordu. Ve bu konuşmaya başladıklarından beri ilk kez onun gerçekten ciddi bir araştırmacı muhabir olduğuna inanmaya başlamıştı.

Telefonunu çıkardı ve kontrol etti. "Beş dakikam doldu.

Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Dedektif."

"Bana henüz teşekkür etme. Hiçbir söz vermedim, unuttun mu? Yolculuğunuzu boşa harcamış olabilirsiniz."

Telefonunu bir kenara koydu. "Ben yapmadım."

OceanofPDF.com

CHAPTER

SEKİZ

LEYLA binaya baktı ve hangi pencerenin Sean'a ait olduğunu merak etti. Burada olmamalıydı. Bunu o da biliyordu. Bütün gün önce cenazeye gitmiş, sonra da Windjammer mağazasında yemek siparişi vermiş ve program üzerinde çalışmıştı. Yapması gereken şey eve gidip günü temizlemek ve sonra da oturup bütün hafta boyunca kaçtığı e-postaları toplamaktı.

Ama bunların hiçbirini yapmak istemiyordu. Kafeden ayrıldıktan sonra, arabası sanki kendi aklı varmış gibi kendi kendine buraya gelmişti.

Leyla elindeki telefona baktı. "Boş ver," diye mırıldandı.

Geçen gece gönderdiği mesajı bulana kadar mesajlarını gözden geçirdi. Cevap yazmaya başladı ama sonra kendini durdurdu. Ne söyleyeceğini düşünürken midesi düğümlendi.

Güm güm.

İrkilerek sıçradı ve arabasının yanında bir adam görmek için döndü. Sean.

Camı indirirken midesi küçük bir takla attı. "Hey," dedi ona bakarak.

Kot pantolon ve tişört giymişti.

Elleri plastik market poşetleriyle dolu.

"Selam. Ne haber?" diye sordu, muhtemelen neden otoparkta oturup binasına baktığını merak ediyordu.

"Ben de seni arıyordum." Yutkundu. "Bir şeyler içmek ister misin diye sorayım dedim."

Daha yakına eğildi ve merakla ona baktı. Hâlâ cenaze kıyafetlerini giyyordu; siyah etek, bluz ve topuklu ayakkabılar. "Ne, şimdi mi demek istiyorsun?"

"Tabii. Ya da sonra. Ne zaman istersen. Ya da henüz yemek yemediysen, akşam yemeği yiyebiliriz." Şimdi sesi çaresiz geliyordu. "Ben de tam eve gidiyordum."

."

"Şunları bırakayım. Sakıncası var mı?"

"Hiç sakıncası yok."

Çantaları bir eline aldı ve kapıyı açtı. "Yukarı gel."

Bir an tereddüt etti, sonra camı kaldırdı ve arabasını kapattı. Dizlerini bir arada tutmaya dikkat ederek bacaklarını dışarı salladı ve adam onun ayağa kalkıp çantasını almak için uzanışını izledi.

Kadın geri adım attı ve adam kapıyı kapattı.

"Teşekkürler," dedi ve arabayı bir *civiltıyla* kilitledi.

"Sadece bazı şeyleri stokluyordum."

Onu kaldırıma kadar takip ederken elindeki plastik poşetlere baktı. Köşedeki, turistlerin bira, güneş kremi ve mikrodalgada pişirilebilen burritolar için kazıklandığı Marcel'in Bakkalı'na gitmişti.

Apartman dairesinin kapısına ulaştı ve cebinden bir anahtar kartı çıkardı. Kapı zil çaldı ve adam ona kapıyı açtı. Kadın, yetmişli yıllardan kalma bir yunus resminin duvarları süslediği klimalı lobiye adım attı.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye sordu, onu asansörün yanına götürürken. "Mezuniyet gecesinden beri gelmedim."

Güldü. "Sormayacağım."

"Çok çılgınca bir şey değildi," dedi asansöre adım atarken. "Bazı arkadaşlarım hafta sonu için bir yer kiraladı. Kaçınıcı kat?"

"Dört."

Düğmeye dokundu ve kapı hızla kapandı. "Temelde içtik ve poker oynadık."

"Uh-huh."

Biraz daha olaylı geçmişti ama kardeşlerinin çılgın partileriyle kıyaslanamazdı.

Kapı gıcırtyla açıldı ve önce o dışarı çıktı.

"Solunda," dedi.

Sola doğru yürüdü ve 404 numaralı odanın önünde durup anahtar kartını tekrar kullandı. Bu sabah kalktığına gitmeyi umduğu son yer Sean'ın kiralık dairesiydi. Onu içeri kadar takip ederken midesini kelebekler doldurdu.

Büyük boy deri koltuklar ve deniz kabuğu temalı dekoruyla küçük ve genel görünümlü bir yerd. Oturma odasını mutfaktan ayıran bir bar vardı ve tezgâhın üzerinde birkaç evrak ve boş bir tabağın yanında açık duran bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Market poşetlerini tezgâhın üzerine bıraktı.

"Anladığım kadarıyla bugün cenazedeydin?" Dizüstü bilgisayarını kapattı ve içecekleri buzdolabına boşaltmaya başladı.

"Bu öğleden sonraydı." Duvara yaslanmış bir sörf tahtasının bulunduğu balkona açılan sürgülü cam kapıya doğru bir adım attı. "Güzel manzara," dedi sahile bakarak. Güneş yeni batmıştı ve dalgalar koyu bir lavanta rengindeydi.

"Evdeki manzaramdan daha iyi."

Ona bakmak için döndü. Adam hâlâ eşyaları boşaltıyordu ve o da mutfığa geri döndü. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben hallederim."

Telefonu çaldı ve ekranını kontrol etmek için cebinden çıkardı. Kaşları çatıldı.

"Bunu almam gerek. Sakıncası var mı?" "Buyurun."

"Su ya da başka bir şey ister misin?" "Böyle iyiyim."

Kadının yanından geçip sürgülü kapıyı açarak, aramanın muhtemelen işle ilgili olduğuna dair şüphesini doğruladı.

Bir kız arkadaşı olmadığı sürece. Ama ona bekâr olduğunu söylemişti ve o da ona inanmıştı.

Kapıyı kapattı ve telefona cevap verirken korkuluklara yaslandı.

Son yiyecekleri de boşalttı. Adam et sevenler için bir pizza almış, kadın da onu dondurucuya, burritoların yanına koymuştu. Sonra da bira ve birkaç paket ketçap dışında boş olan buzdolabına altı paket Gatorade ekledi. İç çekerek arkasını döndü.

Dizüstü bilgisayar gözüne çarptı. Buraya girdiğinde bilgisayarı kapatma konusunda çok yumuşak davranmıştı. Telefonunu kulağına dayamış, sahile doğru baktığı balkona baktı. Bilgisayarın altından bir yığın kâğıt çıkınca Leyla bir adım daha yaklaştı. En üst sayfada *Seattle Times* gazetesinden basılmış bir haber vardı.

TECH MOGUL RIDESHARE UYGULAMASINI SATIN ALDI, manşeti okuyun.

Leyla dizüstü bilgisayarı bir kenara itti ve ilk birkaç paragrafa göz gezdirdi. Adam kapıyı açıp içeri girerken balkona baktı ve boş market poşetlerini topladı.

"Özür dilerim. İş." Bilgisayarına bir göz attı.

"Bunları saklıyor musun?" diye sordu, bir deste poşeti havaya kaldırarak. "Lavabonun yanındaki çekmecedeyim."

Çantaları yerleştirdi ve saatini kontrol etti. "Peki, kulağa ne hoş geliyor? Akşam yemeği yedin mi?"

"Evet. Sen?"

"Evet." Eğer bir kabaklı kek akşam yemeği sayılıyorsa.

"Bir içkiye ne dersin?" diye sordu. "Sahilde denemediğim bir sürü yer var."

"Elbette."

Tezgâhtan anahtarlarını aldı. Bu gece bir kılıfı gizleyecek deri ceket yoktu ama botunun üstündeki çıkıntıyı fark etti, bu da ona silahlı olduğunu gösteriyordu. Başka türlü süne beklemeydi.

Asansörle aşağıya sessizce indiler ve kız onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Adam yine güzel kokuyordu - bir çeşit vücut losyonu ya da tıraş losyonu. Ama çenesinde bir günlük kirli sakal vardı, yani yakın zamanda tıraş olmamıştı. Belki de koşudan sonra duş almıştı.

Kapı açıldı ve dışarı çıktılar. Mayo giymiş iki küçük çocukla bir kadın asansöre binip arkalarında kaplumbağa şeklinde bir şamandıra sürüklerken asansörü tuttu.

"Bu taraftan," dedi Sean ve onu sahile bakan lobi kapısına götürdü. Solmuş şezlonglar ve paslanmış şemsiye masalarıyla çevrili küçük bir havuzun yanından geçtiler. Leyla hâlâ Sean'ın tam olarak ne iş yaptığını bilmiyordu ama hükümetin onun konaklama masraflarını karşılamadığı açıktı.

Kum tepelerinin üzerindeki ahşap köprüye açılan metal kapıyı açtı. Gecenin çökmekte olduğu ve insanların kıyı şeridi boyunca gezindiği sahile baktı.

Bir rüzgâr esti ve Leyla köprüyü geçerlerken saçlarını başının tepesinde bir düğüm haline getirdi.

Ona baktı. "Bugün koştun mu?" "Bu öğleden sonra. Ya sen?"

"Hayır."

Her zamanki gibi, işler yoğunlaştığında listesinden düşen ilk şey egzersizdi. Sahile vardıklarında merdivenlerde durup topuklu ayakkabılarını çıkardı. Onları çantasına tıktırdı ve serin kumlara adım attı.

"Nereye?" diye sordu, kuzeye, yüksek otellere doğru bakarak. "Buck's Beach Club var."

Yüzünü buruşturdu.

"Tamam, spor barına ne dersin? O'Toole's?"

O'Toole'un yeri Buck'ınkinden daha iyiydi ama orada Owen'la karşılaşma ihtimali vardı.

"Hut'a ne dersin?" dedi. "Orası bir batakhane ama kendi konuşmanızı duyabilirsiniz."

"Kulağa hoş geliyor."

Başıyla ters yönü işaret etti. "Bir sonraki köprüyü geçtikten hemen sonra."

"Sanırım caddeyi kullanabilirdik."

"Bu daha iyi," dedi suya bakarak. Rüzgârın yanaklarına değmesi hoşuna gitmişti ve yürürken kum ayak parmaklarının arasında iyi hissettiriyordu.

Island Beanery gibi Hut'ın da kum tepelerine bakan ahşap bir güvertesi vardı. Beanery'nin aksine, içki ruhsatı vardı. Kahverengi sazdan çatının altında küçük bir bar bulunuyordu. Burası her zamanki gibi kalabalıktı ama boş bir masa gördü.

"Masa servisi var mı?" Güverteye çıktıklarında Sean sordu. "Hayır."

"Neden sen şu boş masayı kapmıyorsun, ben de içecekleri alayım?" Leyla onun tekrar para ödemesini istemiyordu.

"Neden *sen* masayı kapmıyorsun, ben de içecekleri getireyim?"

Ağzının kenarı yukarı kalktı. "Çünkü henüz ne istediğimi bilmiyorum."

Gözlerini ona dikti. Adam onun bu tuzağa düşmesinden dolayı eğleniyor gibiydi.

"Pekâlâ." Cüzdanına uzandı. "Bir mojito istiyorum, lütfen. Koyu romlu."

"Anladım."

Kadın ona para teklif edemedi. Bara yöneldi. İç geçirerek döndü ve biri saldırmadan önce boş masayı kapmak için kalabalığın arasından ilerledi. Burası, sahile bakan güvertenin köşesine sıkıştırılmış L şeklinde bir bank ile buradaki en iyi yerdi. Masa ahşap bir viski fiçisinden oluşuyordu.

Oturup kum tepelerine bakarken içinde sinirler dalgalanıyordu. Turist kümeleri kumların üzerinde toplanmış, çiftler su kenarında el ele yürüyordu. Açık bir geceydi ve mor gökyüzünde yıldızlar belirmeye başlamıştı bile.

Onun burada *ne* işi vardı?

Sean'la küsmüşler, sonra da aralarını düzeltmişlerdi ve Sean'ın özrü kısa ilişkilerinin belirleyici anı olarak her şeyi orada bırakabilirdi.

Ama şimdi onu içki içmeye davet etmişti, aslında sıfırlama yapıyordu. Ona istediği şeyi veriyordu ve neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Turistlerle çıkmazdı. Bu onun kuralıydı. O bir turist değildi ama yine de geçici biriydi. Tanrı aşkına, *Doğu Yakası*'nda yaşıyordu ve yakında şehirden ayrılacağı belliyken neden bir şeylere karışmak isteyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama istemedi. Bu konuyu içkiyle sınırlı tutmalı, sonra da evde onu bekleyen işine geri dönmeliydi.

Sean elinde bir kadeh ve bir şişe Corona ile masada belirdi.

"Kirli mojito," dedi ve bardağı kadının önüne koydu.

"Teşekkür ederim."

Oturdu ve kadının içkisini almasını izledi.

"Bacardí Black kullanmış," dedi, ıhlamurunu şişeye sokarak. "Bu mükemmel." Soğuk bir yudum aldı. Ekşimsi ve naneliydi.

Birasını yudumladı ve onun bardağının yanına koydu. "Burası popüler bir yer," dedi etrafına bakarak.

"Yerel halk burayı seviyor. Sahildeki diğer yerler kadar moda değil. Hiç gittin mi?"

Gülümsedi. "Hayır." Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Biraz dikkatim dağıldı."

İşten bahsediyordu. Yine, onu Washington'dan buraya ne tür bir soruşturma için getirdiğini merak etti. Adamın bu konuda konuşmak istememesi merakını daha da artırmıştı.

Sahile baktı.

"Bugün nasıl geçti?" diye sordu.

Nasıl tarif edeceğini düşünerek bir yudum daha aldı. "Aslında korkunçtu. Kilise tıklım tıklımdı. Hiç bu kadar çok gencin olduğu bir cenazede bulunmamıştım."

Kaşları endişeyle çatılmış bir halde onu izledi. "Amelia'nın ailesiyle tanıştın mı?"

"Kısaca. İnsan akınına uğradılar."

Amelia'nın annesi sersemlemiş, cam gibi bir bakışa sahipti ve kocası ile oğlu onu koridorda yürütürken neredeyse onu tutmak zorunda kalmışlardı.

Günlerdir Leyla'nın midesini kemiren o ekşi suçluluk duygusu artık geri gelmişti. Gözlerini suya dikti.

"Leyla?"

Ona baktı. "Yapma bunu."

"Ne?"

"Suçlu görün, sanki bu senin hatanmış gibi. Ya da yapabileceğin bir şey varmış gibi."

"Elbette yapabileceğim bir şey vardı. Saldırıya uğradığı yer *benim* evimdi. Daha iyi bir aydınlatma ya da güvenlik kamerası koymalıyım."

"Ve yine de olabilirdi." Daha yakına eğildi. "Buna sen sebep olmadın. Başka biri yaptı."

Kollarını karnının üzerinde kavuşturdu ve başka tarafa baktı. Tüm kalbiyle aynı fikirde değildi. Ama tartışmanın bir anlamı yoktu.

"Çalışanlarınızdan giden oldu mu?" diye sordu.

Başını salladı. "Dört kişiydiler. Birlikte araba kullandılar." Bambu çubukla içkisini karıştırdı. "Siena ayın sırasında bir kutsal kitap okudu."

"Siena?"

"Müdür yardımcım. Muhtemelen onu düğünde görmüşsünüzdür. Yemek işlerinde bana yardımcı oluyor."

"Uzun olan."

Başını salladı. "Ve Amelia'nın liseden en iyi arkadaşı bir şiir okudu. Sonra ikiz kardeşi bir anma konuşması

yaptı." "İkizi mi vardı?"

"Evet. Çok dengeli biriydi. Bunu nasıl atlattı bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Belli ki çok yakınlardı."

Amelia'nın kardeşini izlemek en zor kısmı olmuştu. Adam açıkça yıkılmıştı ama yine de tüm o insanların önünde ayağa kalktı ve kız kardeşi hakkında konuştu.

"Orada bir erkek arkadaş gördün mü?" Sean sordu.

Ona baktı, yüzündeki donuk ifadeyi inceledi. İkinci kez erkek arkadaşını soruyordu.

"Onda olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Yok muydu?"

"Duyduğum kadarıyla hayır.

Neden?" "Sadece merak ettim."

Onun gözlerini izledi, bir şekilde sorunun basit bir meraktan d a h a fazlası olduğundan emindi. Ama adamın onunla bu konuya girmek istemediği açıktı.

İçkisini karıştırdı ve başka tarafa baktı. "Ee, günün nasıl geçti? Hiç iş yaptın mı?"

"Biraz."

"Tezgâhınızda teknoloji kralı Luc Gagnon'la ilgili bir yazı dikkatimi çekti."

Gardını aldı ve bu konunun onun da hoşuna gitmediği anlaşıyordu.

"Burada bir evi olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Bunu duymuştum, evet."

"Üç nokta sekiz milyon ödedi ve sonra her şeyin içini boşalttı. Çatıya havuzlu bir güverte koyduğunu duydum. Ve bir sauna. Ve bir sinema salonu eklemiş."

"Kulağa pahalı geliyor." Sean birasını yudumladı. "Bazı insanların çok fazla parası var."

Luc Gagnon konusunu açıp açmayacağını merak ederek onu izledi ama açmadı; bu da adamın Sean'ın burada her ne yapıyorsa bir şekilde onunla bağlantılı olduğuna dair şüphesini doğruladı. Şimdi eskisinden daha da fazla meraklanmıştı.

"Yeni evlilerden haber aldın mı?" Sean konuyu değiştirerek sordu.

"Onlarla kısaca konuştum. Neden?"

"Sadece Kosta Rika'yı sevip sevmediklerini merak ediyorum."

"Biraz dalış yapıyorlar, ki bu iyi bir şey. Joel o zamandan beri tatile çıkmadı-" Gözlerini kıstı. "Düşünüyorum da, en son ne zaman olduğunu bile hatırlamıyorum. Uzaklaşmaları onlar için iyi oldu."

Sean başıyla onayladı. "O bir işkolik."

"Evet."

Belki de Sean kardeşini düşündüğünden daha iyi tanıyordu. "Siz yakın mısınız?" diye sordu.

Omuz silkti. "Büyürken yakındık. Son zamanlarda pek değil."

"Nasıl oldu?"

Mojitosunu yudumlarken ona ne kadarını anlatacağını düşünüyordu. "Babam öldüğünden beri, bilmiyorum. Kardeşlerim ve ben farklı yönlere sürüklendik. Yani onları hâlâ *görüyorum*. Alex dışında herkes burada, adada yaşıyor, yani bundan kaçış yok. Ama . . . Sanırım hepimiz kendi işlerimizle uğraşıyoruz."

Onu izledi, aile dinamikleriyle ilgileniyor gibi görünüyordu. Gerçekten öyle olup olmadığını bilemiyordu.

"Her neyse, Joel şu anda Miranda'yla birlikte. Owen Macey ile birlikte. Alex . . . Alex'i kim bilebilir ki? Eminim bir dizi kız arkadaşı vardır." Omuz silkti. "Artık birlikte o kadar çok zaman geçirmiyoruz."

"Peki ya annen?"

"Zaman zaman ailevi şeyler için herkesi toplar. Bilirsiniz, doğum günleri, tatiller ve bunun gibi şeyler. Ama o zaman bile, polisler tam olarak düzenli saatlerde çalışmazlar, bu yüzden iş araya girme eğilimindedir. Eminim bunun nasıl olduğunu biliyorsunuzdur."

Başını salladı. "Anlıyorum."

Leyla içeceğinden nane yaprağını aldı ve ağzına attı. "Austin'de bir kız kardeşin olduğunu söylemiştin. Ne iş yapıyor?"

"Bir yazılım şirketi işletiyor."

"Öyle mi? Aferin ona."

"On beş çalışanı var. Aslında yedi gün yirmi dört saat çalışıyor." Arkasına yaslandı. "Aslında bana seni hatırlatıyor. Oldukça yoğun biri."

"Ben gergin miyim?" Güldü. "Sanırım Joel'i kastediyorsun. Ve Alex'i. Ailede gergin olanlar onlar."

"Peki ya Owen?"

"O biraz karışık." İçkisinden bir yudum aldı.

"Karışık mı?"

"Her konuda soğukkanlıymış *gibi davranıyor* ama aslında o da bir işkolik."

Başını salladı. "Şanslısın."

"Aynı fikirdeyim. Ama neden böyle söylüyorsun?" "Etrafında ailen var."

Sean'ın yoktu. Ailesinden binlerce kilometre uzakta yaşıyordu. "Peki, çalışmadığın zamanlarda eğlenmek için ne yaparsın?" diye sordu.

"Ben mi?"

Gülümsedi. "Evet, sen. Hiç izin aldın mı?"

"Pazartesiileri almaya çalışıyorum." Bu da sadece zamanın yarısında işe yarıyordu. "Bazen de Siena'nın bir hafta sonu için yerime bakmasını istiyorum."

Kasaba. Ama bilirsiniz, uzaklaşmak zordur. Küçük bir işletmeyi yönetmenin zorluklarından biri de bu."

İlgilenmiş görünüyordu. "Beğendin mi?"

"Evet, aslında. Çılgın saatlere rağmen çok seviyorum."

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum. Özerklik. Yaratıcılık. Kendi kendimin patronu olmak."

"Bu her iki taraf için de geçerli, değil mi?" diye sordu. "Bu çok fazla sorumluluk."

"Benim için fark etmez." Daha yakına eğildi. "Dürüst olmak gerekirse, bir patronum olması konusunda pek iyi değilim."

"İnsanların sana ne yapacağını söylemesinden hoşlanmıyorsun." "Temel olarak."

Adam gülümsedi ve kadın i ç i n i n derinliklerinde bir sıcaklık hissetti. Adamın gözlerinin kenarları kırışmıştı ve birden adamın kendisinden daha yaşlı olduğunu fark etti

-Joel'in yaşı. Adamın hayat tecrübesi ve olgunluğu vardı ve kadın bunu çekici buluyordu.

"İşini nasıl *buluyorsun*?" diye sordu.

Kaşlarını kaldırdı, kızın sormasına şaşırılmış görünüyordu. "Bu iyi."

"Hmm. Çok açıklayıcı."

"Zorlayıcı. Bu hoşuma gidiyor. Ve çok fazla çeşitlilik var, bu yüzden sıkılmıyorum."

Zorlu demek hafif kalırdı. Biraz araştırma yapmıştı ve FBI Akademisi'ne girmenin bile etkileyici bir başarı olduğunu öğrenmişti. Sonra program akademik ve fiziksel gerekliliklerin sıkı bir kombinasyonuydu. Ayrıca, kolluk kuvvetlerinde kariyer yapmanın zihinsel gereklilikleri de vardı - bunu kardeşleri aracılığıyla ilk elden görmüştü.

Ama bütün bunlara rağmen, Sean'ın işinde çok başarılı olduğu hissine kapılmıştı. Çok yetenekli görünüyordu.

"Bu bakış da ne?" diye sordu. "Hiçbir şey."

"Ne?"

Omuz silkti. "Bu sadece ilginç bir kariyer yolu, hepsi bu. Beğendiğinize sevindim. Ne yapmak istediğimi anlamam yıllarımı aldı."

"Öyle mi?"

"Aşçılık okuluna gitmeden önce bir süre oradan oraya dolaştım. Sanırım ailem delirdiğimi düşündü, ama uygun olduğu ortaya çıktı."

"Neden senin deli olduğunu düşündüler?"

"Muhtemelen büyürken zar zor sandviç yapabildiğim içindir." Gülümsedi. "Erkek Fatma gibiydim, hep kardeşlerime ayak uydurmaya çalışırdım. Annem ve büyükannem mutfakta ne yapıyorsa pek ilgilenmezdim."

"Peki, şef olmakla nasıl ilgilenmeye başladın?"

"Uzun hikâye."

Kaşlarını kaldırdı.

İç çekti. "Restoran işleten bir adamla görüşmeye başladım. Bana yemek yapmayı öğretmeye başladı - sadece bazı bıçak becerileri, temel soslar ve bunun gibi şeyler. Hepsi bana çok doğal geldi ve"-omuz silkti-"işte bu kadar. İşte buradayım."

"Bu gerçekten uzun bir hikaye değil. Adama ne oldu?"

Yüzünü buruşturdu. "Bitti. Kötü bitti. Ama çok şey öğrendim."

Adam birasını eline almış, onu izliyordu ve kadın burada oturup Derrick hakkında konuştuğu için aniden kendini mahcup hissetti, onu aldatan, ona asılan ve yıllarca ilişkilerden soğutan bir adam. Ve o bunu duymak istiyor muydu? Çoğu erkek her zaman kendinden bahsetmek isterdi.

Yere baktı ve bardağında sadece buz küpleri ve nane yaprakları olduğunu fark etti. Adam da birasını bitirmişti.

"Bir içki daha ister misin?" diye sordu.

"Eve gitmeliyim." Saatini kontrol etti. "Erken kalkmam gerekiyor."

Uzun bir süre onun bakışlarını tuttu ama bir şey söylemedi.

Ayağa kalktı ve çantasını topladı. Masadan henüz uzaklaşmışlardı ki bir çift çantayı almak için içeri daldı.

Sean, kum tepelerinin üzerinden geçen köprüden tekrar geçerken onun yanında yavaş adımlarla yürüdü. Caddeye geri dönmek daha hızlı olabilirdi,

Ama bu kadar manzaralı değildi. Ve adamın geceyi bitirmek için acele etmediği hissine kapıldı.

Dairesine doğru ilerlerken kum ayaklarının altında serin ve yumuşak bir his uyandırıyor. Yukarı baktı ve balkonunu bulmak için pencereleri saydı.

"Bu sizin panonuz mu, yoksa üniteyle birlikte mi geldi?" diye sordu.

Yukarı baktı. "Sörf tahtası mı? Sahibinin. Ya da biri oraya bırakmış. Benim değil."

"Sörf yapar mısın?"

"Hayır. Sen?"

"Gidebildiğim zaman giderim." Ki artık neredeyse hiç gitmiyordum. "Snowboard yaptın mı?"

"Hayır."

"Hiç kayak yaptın mı?" diye sordu. "Çocukluğumdan beri yapmadım."

"Atletik olduğun için zaten oldukça hızlı öğrenebilirsin."

Bu belirsiz iltifat karşısında ona yan gözle baktı.

Sessizce yürüdüler ve o, ay ışığının altında dalgaların gümüş rengi ve parıltılı olduğu suya baktı. Birkaç balıkçı dalgaların arasında duruyordu. Gelgit değişiyordu ve balık tutmak için iyi bir zamandı. Sean'ın umurunda değildi. Buraya tatil için gelmemiştii. Bu bir yalandı, tıpkı Houston'da Joel'le birlikte çalıştığı gibi. Ona yalan söylemişti ve bu son olmalıydı. İkinci bir şans yoktu. Yine de bir şekilde onun gözüne girmeyi başarmıştı ve aslında iyi vakit geçiriyordu. Sean çekici ve konuşması kolay biriydi ve ona o gözlerle baktığında, uzun zamandır hissetmediği derin, sıcak bir vızıltı hissetti.

"Peki, bir pasta şefi saat kaçta kalkmak zorunda?" diye sordu.

"Üç."

"Üç mü?"

"Ama hamur işlerini ben yapmıyorum. Ya da en azından hepsini değil. O Rogelio. Saat dörtte kalkarım ve dört buçukta dükkanda olmaya çalışırım."

"Lanet olsun."

Dairesine giden köprüye ulaştılar ve kum tepelerinin üzerinden geri geçtiler. Kadın kapının yanında durdu.

"Bir saniye." Ayakkabılarını yere bıraktı ve ayaklarını tekrar ayakkabılarının içine sokarken elini onun koluna koydu. Tekrar yukarı baktığında, adam hâlâ daha uzundu ama göz hizasına daha yakındı.

Adamın bakışları kadının dudaklarına kaydı ve adam onu öpmek için eğildiğinde kadının içinde bir beklenti dalgası oluştu.

Ağzı sıcaktı ve onu kendine doğru çekerken elleri beline dolandı. Parmak uçlarına kalktı, ellerini adamın omuzlarında gezdirmek için uzandığında topukları ayakkabılarından dışarı çıktı. Adamın dili kadınınkine karıştı ve vücudunun her yerinden sıcaklık aktı. Göğüslerini ona doğru bastırdı ve başını daha yakına çekerken parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Kahretsin, adam *öpüşebiliyordu*. Ve bunu bilmeliydi. Tüm o hayat tecrübesi tekrar ortaya çıkıyordu. Onunla ilgili her şey çok yetenekli görünüyordu, sanki bir şeyleri nasıl iyi yapacağını öğrenmek için zaman ayırmış gibiydi.

Parmak uçlarını adamın çenesinde gezdirdi, adamın ağzı onunkini keşfederken o sert kirli sakalı hissetti. Ne yaptığını biliyordu, dilinin her darbesinde içinde küçük titremeler yaratıyordu. Avuç içleri kalçasının üzerinde kayarak onu kendine doğru çekti ve kalçalarını salladı.

"Leyla." Adam öpücüklerini Leyla'nın boğazında dolaştırdı, Leyla da ona izin vermek için başını geriye eğdi. "Yukarı gel."

Onun dudaklarını tekrar öptü. Şu anda konuşmak istemiyordu. Adamın vücudunu kendi vücuduna bastırıldığını ve onu derinden öperken sıcak, hırslı ağzını hissetmek istiyordu. Daha iyi bir aç yakalamak için başını yana eğdi ve öpücük gittikçe daha ısrarcı bir hal alarak devam etti. Kız onun alt dudağını ısırdı ve adam kısık bir inilti çıkararak onu daha sıkı kendine çekti, sıcaklığıyla çevreledi.

Geri adım attı. "Yukarı gel."

Ona bakarken kalbi sıkıştı. Başını hafifçe salladı.

Geri çekildi, ayağını tekrar ayakkabısının içine sokmaya çalışırken tökezledi ve adam onu sabitlemek için kolundan tuttu.

"Özür dilerim." Geri çekildi ve bluzunu düzeltti. "Bunu yapmamalıydım."

Adam gözlerinde şehvet ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle ona baktı ve kadın bir pişmanlık hissetti.

"Özür dilerim," diye tekrarlayarak uzaklaştı.

Onu serbest bıraktı ve bir sonraki adımda ne yapacağını görmek istercesine ona baktı. Etrafına bakındı.

"İşte, hadi ..." Kapıya doğru işaret etti.

Anahtar kartını çıkardı ve kapıyı açtı. Sessizce havuzun yanından geçerek binanın yan tarafındaki dar kaldırıma doğru yürüdüler.

"Sanırım buradan geçebilirim," dedi.

Onu otoparka giden gölgeli patikadan geçirirken elini hafifçe beline koydu. Polis gözleriyle etrafına bakındı, onu arabasına kadar götürürken çevresini inceledi.

Duyguları içinde savaşıyordu. Onunla birlikte yukarı çıkmak istiyordu. Ama yine de yapmadı. Ve ne istediğini bilmiyorsa onu o şekilde öpmemeliydi. Gerçi ne istediğini biliyordu ama bunu elde etmesine izin vermeyecekti. Kendini bundan daha fazla kontrol edebilirdi.

Çantasından anahtarlarını çıkardı ve kilitlerini tıklayarak açtı. "İçki için teşekkür ederim," dedi.

Adam ona baktı, bakışları hâlâ sıcaktı. Elini omzuna koydu ve onu tekrar öpebileceğini düşündü. Ve başka bir saldırıya karşı koyabileceğinden emin değildi. Ama o n u n yerine alnına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Eve gittiğinde bana mesaj at." Kapıyı onun için açtı.

Direksiyonun arkasına geçti ve ona baktı. "Neden? Ben iyi olacağım." "Dalga geç benimle."

CHAPTER DOKUZ

NICOLE, Amelia'nın dolabına adımı attı ve ışık düğmesini çevirdi. Rafları tararken aradığı elbiseyi hemen gördü. Askıya uzandı ve elbiseyi ışığa tuttu, eldivenli elini pembe altın payetlerin üzerinde gezdirdi.

Elbisenin halter yakası ve daldırma sırtı vardı. Nicole etiketi kontrol etti.

Dört beden. Belli belirsiz parfüm kokuyordu ve yakasındaki makyaj lekesi elbise giyilmişti.

Nicole askıyı duvardaki kancaya astı. Üst raftaki ayakkabı kutusuna uzandı ama alamadı. Yerde plastik bir tabure gördü ve onu yerine koydu, sonra yukarı tırmanıp tekrar denedi.

"Bir şey mi buldun?"

Döndü ve neredeyse dengesini kaybediyordu.

"Lanet olsun! Bana sinsice yaklaşma."

Emmet dolaba doğru adım attı. "Gizlice girmedim. Burada ne yapıyorsunuz? Depoyu kontrol etmeye geldiğinizi sanıyordum."

"McDeere şu anda bunu yaşıyor."

Amelia'nın apartmanındaki kiracıların her birinin sörf tahtaları, bisikletler ve diğer ekipmanlar için binada bir dolaba erişimi olduğunu öğrendikten sonra, kurbanın eşyaları arasında herhangi bir ipucunu gözden kaçırmadıklarından emin olmak için bu sabah gelmişlerdi.

Nicole tekrar en üst rafa uzandı ama istediği kutu hâlâ çok yüksekteydi. Aşağı indi.

"İşte, oraya çık ve şu pembe ayakkabı kutusunu al, olur mu?"

Başının üzerinden uzandı ve onu yere bıraktı.

"Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Emin değilim."

Kutunun kapağını açtı ve bir çift pembe altın stiletto çıkardı.

Onları elbiseye doğru tuttu. Mükemmel bir uyum içindeydiler. "Bu kıyafet hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Pahalı görünüyor."

"Öyle, değil mi?"

Kapı pervazına yaslandı. "San Antonio'daki dedektiften haber aldın mı?"

"Henüz değil." Nicole bir makbuz bulma umuduyla ayakkabı kutusunu karıştırdı. "Ona bir mesaj bıraktım."

Aslında iki mesaj bırakmıştı ama Miguel Vidales'in bahsettiği iki cinayet vakasıyla ilgilenen dedektif şu ana kadar telefonlarına geri dönmemişti. Bu arada, buldukları diğer ipuçlarını da takip ediyordu.

"Adanın neresinde böyle bir kıyafet *giyebilirsin* ki?" Nicole sordu. "Her şey gündelik."

"Belki bir düğün? Ya da özel bir parti?"

"Bunlar Stuart Weitzman." Sandaletleri havaya kaldırdı. "Kim?"

"Bir tasarımcı. Bunlar muhtemelen beş yüz dolar tutuyordur. Devlet üniversitesine giden bir barista için biraz pahalı, öyle değil mi?"

Başını salladı.

"Playa del Rey için de aynı şey geçerli."

"Bir yerden kibrit kutusu almış olması orada kaldığı anlamına gelmez," dedi Emmet. "Ya da orada yemek yediği anlamına da gelmez. Sadece içki içmek için biriyle buluşmuş olabilir."

"Gelirini bir şekilde tamamladığını düşünmeye başlıyorum. Belki uyuşturucu satıyordur ya da eskort olarak falan çalışıyordur."

Nicole ayakkabıların tabanlarını kontrol etti. Sürtünmüşlerdi, bu da en az bir kez giyildiklerini gösteriyordu.

"Ya da belki zengin bir erkek arkadaşı vardı," dedi Emmet.

Yukarı baktı. "Erkek arkadaş teorimden hoşlanmadığını sanıyordum?" "Başta hoşlanmadım. Ama daha fazlası da olabilir."

"Öyle mi? Ne?"

Tekrar kapının pervazına yaslandı ve geniş omuzlarıyla açıklığı kapattı. Kadının tarçınlı sakızının kokusunu alabileceği kadar yakın duruyordu. Kadın adamın ağzına baktı, sonra arkasını döndü.

"Kimliğini tespit edemediğimiz telefon numarası üzerinde çalışıyordum," dedi. "Telefon kayıtlarında olan ve kibrit kutusunda da yazılı olan mı? Sanırım kontratsız bir telefondur."

Ayakkabıları kutuya yerleştirdi. "Demek biri onu telefonla arıyordu."

"Görünüşe göre. Bu yılın on altıncı Şubat Cumartesi gecesinden başlayarak toplam sekiz arama."

"Belki de uyuşturucu bağlantısıdır," dedi. "Ya da bir pezevenk. Başka kimin brülöre ihtiyacı olabilir ki?"

"Evli biri mi? Belki de karısının bilmediği bir telefonu vardır?"

"Hmm."

"Ayrıca, çağrılarının çoğu Cuma veya Cumartesi geceleri, bazıları da geç saatlerde geliyordu."

"Yani, seks

aramaları."

"Olabilir."

"İlginç."

Emmet, "Bence kız arkadaşlarından bazılarıyla görüşmeliyiz, bakalım sosyal hayatı hakkında daha fazla ayrıntı öğrenebilecek miyiz?" dedi.

"Onlarla zaten görüştüm." "Bir de ben deneyeyim."

Kadın sinirlendi. "Bir şey kaçırdığımı mı söylüyorsun?"

"Savunmaya geçmeyin. İnsanlarla ikinci kez konuşmaktan asla zarar gelmez."

Cevap vermeden ona baktı. Adamın haklı olduğunu biliyordu. Ayrıca onun kadın tanıkların açılmasını sağlamakta usta olduğunu da biliyordu. Bu, sörfçü yakışıklılığıyla birleştiğinde bazı kadınların karşı konulmaz bulduğu belli bir rahat cazibe markasıydı.

Emmet'in tanıklar konusundaki yeteneği göz ardı etmemesi gereken bir değerdı. Yine de, Emmet'in onun elde edemediği bir şeyi elde etmesi onu gerçekten kızdıracaktı.

Ama her neyse. Bu noktada alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı, özellikle de Owen'ın soruşturmaya yardım etmesi yasaklanmışken.

"Peki," dedi. "Onlarla tekrar konuş. Bakalım ne bulacaksın."

Adam başını salladı. "Öğleden sonra bir tur atacağım."

Kutunun kapağını yerine koydu ve ona bir bakış attı. Bu, günlerdir yaptıkları en uzun konuşmaydı ve her şeyin neredeyse yeniden normale döndüğünü hissetti.

"Eee... bana hala kızgın mısın?" diye sordu.

"Sana kızgın olduğumu kim söyledi?"

"Brady beni bu işin başına getirdiğinden beri omzunda bir çip var."

"Omzumda bir çip yoktu." Gözlerini devirdi.

"Tamam, belki de öyle. Ama bu seninle ilgili değil," dedi. "O zaman ne hakkında?"

"Belki seninle ilgili ama sana kızgın değilim. Brady'ye kızgıyım."

"Neden?"

"Çünkü. Bu işte senden üç yıl daha uzun süredir kıcıımı yırtıyorum ve Owen ve Joel'in kenara çekilmesiyle bu davayı benim yönetmem gerekirdi. Bunu hak ettim."

"Hayal kırıklığını *benden* çıkarma. Ona bu işin başına kimi getireceğini ben söylemedim."

"Özür dilerim." Kaşlarını çattı. "Hıncımı senden çıkarmak istememiştim." "Buna ihtiyacım yok. Uğraşmam gereken yeterince saçmalık var."

"*Üzgün olduğumu söyledim*. Hıyarlık ettiğimi biliyorum." "Oldun."

İç çekti. "Bir özrün nasıl kabul edileceğini bile bilmiyor musun?"

Sadece ona baktı. Bir şeylerin peşini bırakma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Boğazını temizledi. "Hıyarlık ettiğim için özür dilediğin için teşekkür ederim."

Başını salladı ve uzaklaştı.

- - -

LEYLA merdivenin tepesindeki adamı izlerken gözlerini güneşten korudu. "Biraz *daha yukarı* çıkabilir misin?" diye seslendi. "Tüm park alanını kapladığımızdan emin olmak istiyorum."

"Üstü kapalı," dedi.

"Emin misiniz?"

"Eminim."

Siena kafenin arka kapısından içeri adım attı. "İşte buradasın. Nereye gittiğini anlayamadım." Merdivendeki işçiye baktı ve bir an duraksadı. Adam uzun boylu ve kaslıydı; belinde deri bir alet kemeri vardı.

Siena, Leyla'nın yanına sokulurken, "Aman *Tanrım*," diye mırıldandı. "Neden gelip beni almadın?"

"Ne için?"

Siena ona *gerçekçi* bir bakış attı.

Leyla gülümsedi. "Bir ilişkiniz olduğunu sanıyordum?"

"Oh, lütfen. Ve ateşli kızlardan bahsetmişken, kardeşin az önce geldi."

Sanki bir işaretmiş gibi, Owen dışarı çıktı. Onlara katılmak için yürürken merdivene bir göz attı. "Bütün bunlar da ne?"

"Yeni güvenlik sistemimiz," dedi Leyla.

Yanında durdu ve ellerini kalçalarına dayadı. Tipik Lost Beach PD golf gömleğini, kahverengi taktik pantolonunu ve arazi botlarını giymişti, bu da ona şu anda görevde olduğunu gösteriyordu.

Siena, "Ben gidip Rachel'a yardım edeyim," dedi. "Görüşürüz, Owen." "Sonra görüşürüz."

Siena uzaklaşırken Leyla, "Birazdan geliyorum," dedi.

Owen işçinin matkapla metal bir braket takmasını izledi. "Bunu şimdi yaptığını bilmiyordum," dedi Owen.

"Evet, söyledin. Salı günü sana bundan bahsetmiştim."

"Hâlâ teklif aldığınızı sanıyordum. Çoktan karar verdiğinizi bilmiyordum."

"Bu işi halletmek istedim," dedi Leyla. "Bu sistem her iki kapıda da kameralar içeriyor ve içeride de kasayı gören bir kamera var. Ve telefonumla senkronize olduğu için bir şey olursa uyarı alıyorum."

"Pahalı seçeneği tercih ettiniz."

"Evet." Owen'a baktı. Güneş gözlüklerinin arkasından gözlerini iyi göremiyordu ama aklında bir şeyler olduğunu hissetti. "Peki, seni buraya getiren nedir?"

"Merhaba demek için uğradım." Ona döndü. "Nasıl olduğunu görmek istedim."

Adamın ses tonu onu teyakkuza geçirdi.

"Tam zamanında geldiniz," dedi. "Süt ürünleri teslimatında yardıma ihtiyacım var." Kapının yanındaki kaldırıma doğru yürüdü, bir teslimat kamyonu az önce üç süt kasasını indirmişti. En üsttekini kaptı. "Diğer ikisini de getirebilir misin?"

"Elbette."

Owen kalan iki sandığı istifledi ve Leyla kapıyı açıp ona tutarken kendi sandığını kalçasına dayadı.

Koridordan geçip biberiye kokan mutfığa kadar onu takip etti. Tüm çalışanlar dışarıdaydı ve çalışma adasının üzerinde bir tepsi taze focaccia ekmeği duruyordu.

"Şuraya, dolabın yanına koy," dedi ona.

Leyla sandığını adanın üzerine koydu ve süt sürahilerini buzdolabına boşaltmaya başladı.

"Ee, nasılsın?" Owen ona bir sürahi uzatarak sordu.

"İyiyim. Meşgulüm." Kapıları yağ içeriğine göre düzenledi. "Birdenbire telefon yağmuruna tutulduk ve şimdi önümüzdeki hafta iki etkinlik ve altı yeni pasta siparişi var."

Döndüğünde Owen kaşları çatılmış bir halde onu izliyordu. "*Nasılsın* demek istedim?"

Bir kutu yarım buçuk aldı. "Bunu ön tarafa götürmem gerek. Bir saniye."

Masaların ögle yemeği müşterileriyle dolu olduğu ön tarafa doğru yürüdü. Siena kasadaydı, Wade ve Rachel ise espresso makinesiyle meşguldü. Rachel'ın yanakları kızarmıştı ve önünde bir sıra shot bardağı vardı.

Leyla kartonu tezgâhın üzerine bıraktığında "Güzel," dedi. "Karafları doldurmam gerekiyor."

"Teşekkürler. Hey, hiç jalapeño peynirli kruvasanımız kaldı mı?"

"Seksen altı yaşındalar." Rachel omzunun üzerinden baktı. "Sanırım hâlâ biraz jambon ve peynirimiz var."

Leyla onun yanından geçip pasta kutusuna doğru ilerledi. Bir maşa kapı ve tepsideki sondan ikinci jambonlu ve peynirli kruvasanı alıp bir poğaça torbasına attı.

Owen'ın telefonuna baktığı mutfağa döndü. "Jalapeño'muz bitmiş," dedi ve poşeti ona uzattı.

"Teşekkürler."

Leyla boş süt kasalarını duvarın dibine yığarken o da çantayı tezgâhın üzerine bırakıp telefonunu bir kenara koydu.

"Ee, işler yolunda mı yoksa-"

"Peki." Onun etrafından dolanıp buzdolabını tekrar açtı. Daha sonra yapmayı planladığı krema için yumuşatmak üzere bir blok tereyağı aldı.

"Leyla."

Ona döndü.

"Dur. Tanrım. Seninle konuşmaya çalışıyorum." Derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim."

Sadece ona baktı, o mavi gözler onu olduğu yerde sabitledi. Babası da onu önceki gece yaptıklarıyla ilgili sorgularken aynı şekilde bakardı.

"Gerçekten, Owen. Ben iyiyim."

"O zaman neden aramalarımın kaçıp duruyorsun?" "Meşguldüm."

"Senin için endişeleniyoruz." "Biz mi?"

"Ben. Macey. Anne," dedi. "Herkesten kaçyorsun."

"Kimseden kaçmıyorum."

Başını salladı ve başka tarafa baktı.

"Gerçekten. Şu anda olan biten her şey beni çok meşgul ediyor.

Sen de batmış durumdasın. Bana bunu anlamadığını söyleyemezsin."

"Hayır, anlıyorum. Sadece-" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve bu konuşmanın gidişatından hoşlanmadığı belliydi. "Amelia'yla olan bu olayın senin için bazı şeyleri gündeme getirebileceğinden endişeleniyordum."

Sertleşti. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. Ben iyiyim."

"Öyle misin?" Onu izledi. "Çünkü biliyorsun, New York'ta soyulduğunda neler olduğunu bana hiç anlatmadın."

"Evet, yaptım. *New York'ta soyuldum*. Olan buydu." Sanki daha fazlasını söylemesini istiyormuş gibi ona baktı.

Leyla gözlerini dikip baktı. Onu bu konuda konuşturmaya kararlıydı. O ise bundan kaçınmaya kararlıydı. Ve burada avantaj ondaydı çünkü beş yıl önce bıçak zoruyla uğradığı saldırı konusu ağabeyinin konfor alanının çok ama çok dışındaydı.

Ve yine de bu konuyu açmış olması göğsüne bir ağrı sapladı. Uzandı ve onun kolunu sıktı. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

İkna olmuş görünmüyordu.

"Macey nasıl?" diye sordu. "Konuyu değiştiriyorsun."

"Buna *saptırma* denir. Terimlerinizi doğru kullanın." Etrafindan dolanarak buzdolabından bir blok tereyağı daha aldı, ardından fırın rafından en büyük karıştırma kabını aldı. "Cidden, bu konuda konuşmam gerekirse terapistimi ararım, tamam mı? Endişelenmene gerek yok."

Tereyağını açtı ve yumuşaması için kaseinin içine bıraktı.

Arkasını döndü, Owen hâlâ onu izliyordu. Terapistinden bahsetmenin onu bu durumdan kurtaracağını umuyordu.

"Sean Moran'la randevun olduğunu duydum," dedi. "*Bunu* nereden duydun?"

"Yaptın mı?"

"Hayır."

"Macey dün gece ikinizi Hut'tan çıkarken görmüş."

Yağlı kâğıdı çöpe attı ve ellerini önlüğüne sildi. "Bir içki aldık." Başını yana eğdi ve ona baktı. "*Bu yüzden* mi uğradın? Sean hakkında soru sormak için mi?"

"Kısmen." Kollarını kavuşturdu.

"Onunla içki içmemden sana ne?" "Neden savunmaya geçiyorsun?"

Bir kızgınlık dalgası hissetti. "Çünkü özel hayatıma burnunu sokuyorsun."

Güldü. "Her zaman benimkine giriyorsun."

"Sean Moran'la ne alıp veremediğin var? Joel'in arkadaşı olduğunu sanıyordum. Onu çok az tanıyorsun."

"Bu adama bulaşmanın senin için iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Leyla da öyle düşünmüyordu ama muhtemelen farklı nedenlerle.

Owen ellerini kalçalarına dayadı. "Onun bir federal olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Yani?"

"Yani ... onun işi tehlikeli. Onun etrafında dolaşımandan hoşlanmıyorum."

Gözlerini kapadı ve başını arkaya eğdi, bu ifadeye o kadar sinirlenmişti ki nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

"Owen. Aman Tanrım."

"Ne?"

"Babam gibi konuşuyorsun. Ya da Joel. Söylediklerindeki ironinin farkında mısın?"

Kaşlarını çattı.

"Her neyse, onun çalışmaları hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. "Hiçbir şey."

Leyla bundan oldukça şüpheliydi. Ve bir öfke okunun daha saplandığını hissetti. Joel Sean'ın işini biliyordu. Owen Sean'ın işini biliyordu. Ama bazıları için

Leyla'nın karanlıkta kalması gerekiyordu. Hayatı boyunca karşılaştığı maço saçmalıklarından biriydi bu.

Owen'a baktı ve dişlerini sıktı, öfkesini bastırmaya çalıştı çünkü onun iyi niyetli olduğunu biliyordu. O sadece aşırı korumacı bir ağabey gibi davranıyordu - bu rol genelde Joel'e düşerdi.

Derin bir nefes aldı. "Bakın, her şey için endişelenmenizi takdir ediyorum. Ama bununla başa çıkabilirim."

Sadece ona baktı.

"Beni sorgulamak istediğiniz başka bir şey var mı?" Saatini kontrol etti. "Çünkü çok yoğunuz ve yapmam gereken işler var."

Uzun bir süre onu izledi. "Moran konusunda ciddiym. Dikkatli olmalısın."

"Uh-huh."

"Beni başından savma Leyla."

Ona pasta poşetini uzattı ve tatlı tatlı gülümsedi. "Seni ne zaman
e k t i m ki?"

- - -

SEAN kum boyunca ilerledi, bakışlarını kazıklar üzerindeki evlerin üzerinde gezdirdi. Dört katlı bir Viktorya dönemi evi görüldü. Bir grup işçi tarafından fıstık yeşiline boyanırken iskele ile kaplanmıştı. Sean'ın değil renk, ama hey. Her zengin aptalın kendine göre.

Koşmaya devam etti, Viktorya döneminden kalma evi geçti, sarı bir Toskana villasını geçti, gri kiremitleri ve bembeyaz süslemeleriyle Nantucket tarzı bir bungalovu geçti. Sonra bol camlı ve dik açılı modern gri bir sıva geldi. Sean elli metre daha koşuktan sonra yavaşlayarak yürüdü ve arkasını döndü. Kollarını başının üzerine uzatarak gri sıva kutuyu inceledi. Suya bakan tarafın neredeyse tamamı pencereliydi ve bu da evin sahildeki arsasının avantajını sonuna kadar kullanıyordu. Yansıtıcı camlar sadece ıyıyı değil, meraklı plaj ziyaretçilerinin meraklı bakışlarını da engellemek için özel olarak seçilmişti.

FBI gözetleme ekibinin telefoto lenslerinden bahsetmiyorum bile. Luc Gagnon pek çok şey olabilirdi ama aptal değildi.

Sean, yüksek bir duvarın üzerinden bir palmiye ağacının görüldüğü en üst katı inceledi

-Muhtemelen Leyla'nın bahsettiği yüzme havuzunun bulunduğu yer. Dört katlı evin yaşam alanı on iki bin metre kareydi ve bunun büyük bir kısmı ikinci kattan dördüncü kata kadar uzanıyordu. Ayaklıklar bir yana, ilk kat depo gibi görünen dolaplardan ve altı arabalık bir garajdan oluşuyordu.

Peki o altı garaj kapısının arkasında ne vardı? Sean bilmiyordu ama öğrenmeye niyetliydi. Adaya yaptığı son birkaç seyahatte Gagnon özel havaalanına uçmuş ve limuzinle evine bırakılmıştı. Bu yolculuklar sırasında sadece iki kez ortaya çıkmıştı; ikisinde de kırmızı bir Tesla Roadster'la.

-Teknesini tuttuğu marinaya gitmek için.

Eve yaklaşırken Sean suya baktı ve gözetleme ekibinin evi gözlemek için kullandığı katamaranı aradı. Hiçbir iz yoktu. Belki de bugünlük bu kadar yeter demişlerdi. Rüzgâr şiddetliydi ve sörf de öyle, yani koşullar idealden daha azdı.

Sean'ın telefonu çaldı ve Leyla'nın numarasını görünce kasıklarına bir şehvet ateşi düştü. Nabızı hızlandı. İnanılır gibi değildi. Onu daha bir haftadır tanıyordu ve kendisini çaresiz bir genç kız gibi hissetmesini sağlıyordu.

"Hey," dedi.

"Merhaba." Durakladı. "Bu ses de ne?"

"Martılar." Daire çizen kuşlara baktı. Sahildeki bazı çocuklar onlara patates cipsi atıyordu. "Koşuyu bitiriyorum. Ne var ne yok?"

"Aramanıza geri dönüyorum."

Ses tonundaki resmiyet, ona sormak istediği şey için iyiye işaret değildi.

Boğazını temizledi. "Bu akşam Nautilus'ta yemek yemek ister misiniz diye sormak için aramıştım."

Sessizlik

.

"Leyla?"

"Orası gerçekten güzel bir yer."

"Yeni bir baş aşçıları olduğunu duydum. Belki uğrayıp rekabete bir göz atmak istersiniz diye düşündüm."

Güldü. "Tam olarak aynı kitleye oynamıyoruz." Gülümsedi, onu güldürdüğü için mutluydu.

"Evet, zaten rekabetçi olduğunuzu tahmin ediyorum. Ya da en azından meraklı."

"Şey. İkisinde de haklısın," dedi. "Davetiniz için teşekkür ederim ama bu akşam gelemeyeceğim. Geç saatlere kadar burada bir pasta siparişi üzerinde çalışacağım."

"Yarına ne dersin?"

Şimdi sesi de en az hissettiği kadar çaresiz geliyordu. Ve umurunda değildi. Onu yakında tekrar görmek istiyordu ve evet demesini sağlamak için manipülasyona ve düpedüz rüşvete başvurmaya hazırды.

"Yarın da yoğun olacak."

"Tamam, paydos ettiğinde bir içkiye ne dersin? Ya da Pazar günü akşam yemeğine?" İç çekti. "Bilmiyorum, Sean."

"Neyi bilmiyorsun?"

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığı. Nautilus'ta akşam yemeği bir randevuya çok benziyor."

"Ve?"

"Ben turistlerle çıkmam."

"Burada bulunma sebebimin bu olmadığını belirlememiş miydik?" Ses tonunu hafif tutarak onu hoş bir ruh halinde tutmayı umdu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Öyle olduğundan oldukça emindi ama bunu onun için dile getirmesini istemiyordu. Bunu bir kez ortaya koyarsa, duruşunu değiştirmesini sağlamak daha zor olabilirdi.

Sean durdu ve bir çift kanocunun dalgaları yararak ilerlediği suya baktı. Onun sesini duymak bile kendini iyi hissetmesini sağlamıştı. Son birkaç saattir onu geri aramayacağı için bu kadar endişelendiğini fark etmemişti.

"Bütün gün seni düşündüm Leyla. Seni tekrar görmeyi çok istiyorum."

Kalbi şimdi güm güm atıyordu, koşusunu bitirdiğinde olduğundan bile daha sertti.

"Ben de seni düşünüyordum."

Rahatlamıştı. Bugün o öpücüğü düşünerek dikkati dağılan tek kişi o değildi. En azından ona bunu itiraf ettirmişti.

Şimdi şansını zorlamak istiyordu. Ama topu onun sahasına bırakmanın daha iyi bir strateji olduğunu hissetti. Kontrolün onda olmasını seviyordu.

"Eğer sıradan bir şey yapmak istiyorsan Nautilus'a gitmemize gerek yok," dedi. "Bir yerlerde bira içebiliriz."

"Bunu bir düşüneyim."

"Tamam."

"Seni arayacağım, tamam mı?"

"Kulağa hoş geliyor."

"Hoşça kal, Sean."

Bir süre kayıkçıları izledi, sonra bastırılmış enerjisinden kurtulma ihtiyacıyla tekrar koşmaya başladı. En son ne zaman böyle hissettiğini hatırlayamıyordu. Çılgıncaydı. Ve sinir bozucuydu. Leyla'nın içgüdülerinin doğru olduğunu biliyordu; bu işe bulaşmak ikisi için de iyi bir fikir *değildi*. D.C.'ye geri dönecekti, bu operasyon planlandığı gibi giderse muhtemelen çok geçmeden dönecekti ve şu anda dikkatinin dağılmasına izin veremezdi.

Ama yine de yapacaktı. Leyla güzel, vahşi bir dikkat dağıtıcıydı ve eğer onu kendisine bir şans vermeye ikna edebilirse, Leyla'dan daha fazlasını görmek için can atıyordu.

Telefonu çaldı ve bakmadan cevap verdi. "Evet?"

"Sean?"

Bir kadın sesiydi ama Leyla'nınki değildi. Hızını yavaşlattı ve numarayı kontrol etti.

"Merhaba Nicole. N'aber?"

"Bazı yeni gelişmeler oldu." Koşmayı bıraktı.

"Buluşmamız gerekiyor," diye devam etti. "Ne zaman?"

"Ne kadar erken, o kadar iyi."

CHAPTER ON

NICOLE, Sean Moran'ın apartman dairesine plakasız bir polis aracıyla yanaştı ve yolcu koltuğuna kayd. Saçları ıslaktı ve ılık havaya rağmen yine deri ceket giydi.

"Şu Hawaii tişörtlerinden almayı deneyebilirsin," diye önerdi uzaklaşırken.

"Hawaii mi?"

"Bilirsiniz, bol pamuklular? Erkekler kıvrılmadan mı giyiyor? Sıcak çarpması olmadan gizli taşıyabilirsiniz."

Ona bir bakış fırlattı ve kolunu kapıya dayadı. "Nereye gidiyoruz?"

"Josie'ye gittin mi?" "Hayır."

"Üçüncü Cadde'deki meyve suyu dükkanı."

İkinci Cadde'den sağa döndü ve Cuma akşamı Ana Cadde'deki trafikten kaçınmak için bir ara sokaktan geçti. Arabalı restorana girdi ve menü panosuna baktı.

"Ne istersin?" diye sordu. "Ben böyle iyiyim."

"Oh, hadi ama. Ben ısmarlıyorum."

O bir limonata sipariş etti ve o da mango smoothie aldı, bu onun o günkü beslenmesi olarak sayılmak zorundaydı. O telaşlı öğleden sonralarından biriydi ve öğle yemeğini atlamıştı.

Pencereye yanaştılar ve sessizce beklediler.

"Benimle buluştuğun için teşekkürler," dedi sonunda. "Soruşturma nasıl gidiyor?" "İyi. Seninki nasıl? Yeni bir şey var mı?"

Görevli siparişlerini vermek için uzandı ve Sean soruyu duymazdan geldi. Diğer insanların önünde konuşmayacaktı. Nicole ona içkisini uzattı ve sonra arabasını binanın yan tarafındaki dans eden ananas duvar resmine bakan boş bir park yerine çekti. Camı açtı ve uzun, soğuk bir yudum aldı. Sonra bir tane daha. Bardağı tutucuya yerleştirdi ve yüzünü ona döndü.

"Senin için bazı şeylerim var." Arkaya uzandı ve yerden bir dosya klasörü aldı.

"Bu nedir?" diye sordu kadın ona uzatırken.

"Bexar Bölgesi Adli Tıp Ofisi'nden otopsi raporları." Dosyayı açtı ve en üstteki sayfaya göz gezdirdi.

"Jose Rincon ve Sandra Massey." Durakladı, okurken yüzündeki ifadeyi izledi. "İkisi de geçen sonbaharda, altı hafta arayla San Antonio'da öldürüldü. İkisinin de elleri bir noktada mavi kordonla bağlanmıştı."

Yukarı baktı.

"Her iki kurban da başlangıçta soygun gibi görünen bir olayda bıçaklanmış ve bir ara sokağa bırakılmıştır."

Sayfayı çevirirken kaşları çatıldı. "Bundan haberin var mıydı?" diye sordu.

"Hayır." Okurken çenesini ovuşturdu. "Yapmalıydım."

Onun yüzünü inceledi, kendisine karşı dürüst olup olmadığını anlamaya çalıştı. Adam başını kaldırdı.

"Ne? Bilmiyordum," dedi. Kadın ona inanmaya karar verdi.

Dosyayı kapattı. "Bunu nasıl buldun?" "Bir muhabir bana haber verdi."

Kaşları havaya kalktı. "Bir muhabir mi? Kim?"

Başını iki yana salladı. "Güvenliği konusunda paranoyak. Bugün davalardan sorumlu San Antonio dedektifiyle bir telefon görüşmesi yaptım. Erkek kurban Rincon, Saledo kartelinin alt düzey bir dağıtıcısıydı. Ve Massey

saticılarından birinin eski kız arkadaşıymış. Bu kış bir duruşmada eski sevgilisi hakkında ifade verecekti ama mahkemeye çıkamadan apartmanın arkasında ölü bulundu." Nicole dosyayı başıyla onayladı. "Otopsi raporlarının arkasında cinayetle ilgili bir haber klibi var. Dedektif bana her iki kurbanın da değerli eşyalarının soygun süsü vermek için çalındığını söyledi ama otopside bileklerindeki sıyrıklarda küçük mavi kıymıklar bulundu, bu da bağlandıklarını ve muhtemelen cesetlerin atıldığı yerden farklı bir yerde tutulduklarını gösteriyor."

Sean içini çekti ve onun için yazdırdığı makaleyi çevirdi. Bu bir AP haberi idi ve başlığında Miguel Vidales yazmıyordu. Onun adını bu işin dışında tutmaya çalışıyordu.

"Saledo'larla olan bağlantınız sizi şaşırtmamışa benziyor," dedi. "Şaşırmadım."

Öfkesini dizginlemeye çalışarak kollarını kavuşturdu. "Ama bu iki cinayetten haberiniz yoktu?"

"Ben yapmadım."

İçini çekti. "Madem burada bir uyuşturucu kartelini araştırıyorsunuz, DEA neden bu işe karışmıyor?" diye sordu. "Seni neden gönderdiler?"

"Araştırdığım şey bu değil." "Hayır mı?"

"Buraya Saledolar için gelmedim. Onlar sadece teğet geçiyorlar."

Öfkelenerek pencereden dışarı baktı ve başını salladı.

"Biliyor musunuz? Bazı net cevaplara hazırım," dedi ona. "Soruşturmayı bu şekilde yürütemem."

Uzun bir süre ona baktı. Sonra dosyayı tekrar açtı ve onun için bir araya getirdiği evrakları karıştırdı. Çenesini ovuşturdu ve kafasında bir şeyi tartışıyor gibiydi.

"Aynı taraftayız," dedi. "Ben sana yardım etmek istiyorum, senin de bana yardım etmeni istiyorum. Ama burada, Kayıp Sahil'de ne yaptığını bilmiyorum."

Yukarı baktı. "Luc Gagnon'u duydun mu?"

"Yazılım kralı."

Başını salladı.

"Evet, adını duymuştum. Yakın zamanda burada büyük bir yer satın aldı." Öne doğru eğildi. "Bana Luc Gagnon'un Saledo'larla birlikte uyuşturucu sattığını mı söylüyorsun?"

"Hayır."

Kaşlarını kaldırdı. "Bana ne anlatıyorsun?" "Onlarla farklı bir kapasitede çalışıyor." Ve birden anladı.

"Teknoloji."

Başını salladı.

"Şirketi ne iş yapıyordu?" Parmaklarını şıklattı. "Şu telefon işi mi?"

"GhostSend. Yeni nesil bir şifreleme uygulaması."

Arkasına yaslandı ve bir iç çekti. "Saledos'a şifreleme yazılımı mı sağlıyor?"

"Biz de bunu araştırıyoruz."

Araştırıyorum. Olayın teyit edilip edilmediği konusunda yine ketum davranıyordu.

Sean ona "Gagnon'un şirketi bir dizi farklı mesajlaşma uygulaması üretiyor ve bunların hepsi açık pazarda satılmıyor" dedi.

"Büyük bir iş gibi görünüyor."

Başını salladı. "Son derece."

"Uyuşturucu satıcıları, mafya, hemen hemen tüm suç örgütleri için."

Sean başıyla onayladı. "Bu şeyler görev açısından kritik. Güvenli iletişim olmasaydı, bu adamların yarısı şu anda hapiste çürüyor olurdu."

"Yani ..." Çıkarımları sindirmeye çalışırken zihni dönüyordu. "Luc Gagnon için buradasınız. Onu bir şey için tutuklamaya mı çalışıyorsunuz? Ya da müşterilerini ihbar etmesini mi istiyorsunuz?"

"Onun gibi bir şey."

Hayal kırıklığı içinde kabardı. Bu yarım cevaplar karşısında sabrı tükeniyordu.

"Amelia Albright'ın tüm bunlarla ne ilgisi var?" diye sordu, şu anda burada bulunma nedenine geri dönerek.

"Bilmiyorum."

"Oh, hadi ama."

"Bazı fikirlerim var," dedi, "ama hiçbirini doğrulanmadı. Gagnon'la bağlantısı olduğuna inanıyorum."

"Onunla romantik bir ilişkisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu, ya da belki onun için bir kapasitede çalışmak. Ya da ikisi birden."

Nicole, "Biliyorsunuz, telefonu hâlâ kayıp ama dairesinden bir tablet aldık," dedi. "Belki onunla bazı yazışmalar yapmıştır. Tablet eyalet suç laboratuvarında siber ekip tarafından analiz edilmeyi bekliyor."

"Artık değil," dedi.

"Ne?"

"Quantico'da."

Öfkesi kabardı. "Şimdi de kanıtlarımın yerini mi değiştiriyorsunuz? Çok yüzsüzünüz, biliyor musunuz? Bana haber verilmeliydi."

"Katılıyorum."

Başını salladı ve başka tarafa baktı.

"Bu işe karışan tek kişi ben değilim," dedi Sean. "Benim projem FBI'ın siber bölüm şefi tarafından yürütülüyor."

Ona baktı. "Brady biliyor mu?"

"Olayın genel özünü biliyor ama açıklayamayacağımız çok şey var. Albright cinayetine odaklanmaya devam etmeyi ve konuyla ilgili bir şey çıkarsa bizimle paylaşmayı kabul etti."

Nicole, Brady'nin ondan başka neler sakladığını merak ediyordu. Burada gerçekten eli kolu bağlı mıydı? Yoksa baş dedektifini bütün bunlardan haberdar etmemekte bir sakınca görmüyor muydu? Geçmişte, Brady'nin bölgeci olduğunu biliyordu. Diğer kolluk kuvvetlerinin soruşturmalarına burnunu sokmasından hoşlanmazdı. Belki de onu bu işin dışında tutmak onun tercihi değildi. Ama bu onu yine de rahatsız ediyordu.

"Peki, buradaki teori nedir?" diye sordu Sean'a. "Saledo için çalışan bir haydutun Amelia'yı öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Yoksa Gagnon'un yaptığını mı söylüyorsunuz? Zengin bir teknoloji ineğinin bu genç kadını sırtından bıçakladığını ve cesedini bir sokağa attığını düşünmüyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedi Sean. "Her neyse, cinayetin işlendiği hafta sonu San Jose'de bir konferanstaydı, yani aslında onun yapmadığını biliyoruz."

"Yani kiralık katil olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir. Ellerin bağı olması ilk dikkatimizi çeken şey oldu. Bu da öldürülmeden önce birinin onu bir yerde tutup sorguladığını gösteriyor, belki de bildiği ya da yaptığı bir şeyi öğrenmek için."

"O zaman ... Gagnon'un işi ya da müşterileri hakkında bazı hassas bilgilere sahip olabilir mi, ya da onunla yatarak ve onun için çalışarak elde ettiği bir şey?"

"Bu bir olasılık."

"Belki de birinden haraç almaya çalışmıştır," dedi Nicole. "Ya da belki birisi onun polise gidebileceğini düşünmüştür."

"Ya da belki birileri büyük bir anlaşmanın bozulması riskini ortadan kaldırmak istemiştir."

Nicole gerildi. "Bir şey mi oluyor? Ne zaman?"

Başını iki yana salladı. Yasak olan başka bir konu.

"Bana Luc Gagnon'un ya da Saledo örgütünden birinin Amelia'yı sorgulattığını ve öldürttüğünü düşündüğünüzü söylüyorsunuz." Bunu düşünmek bile göğsünü daraltıyordu. Genç bir kadının tüm hayatı, sadece bir adamın işine yönelik bir riski ortadan kaldırmak için söndürülmüştü.

Sean hiçbir şeyi doğrulamadan ya da inkâr etmeden onu izledi.

Nicole, "Gagnon'un müşterilerinin pislik suçluların kimler olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi. "Muhtemelen tüm yelpazeyi kapsıyorlardır. Ve sınırları aşıyorlardır. Bu adamı gerçekten istiyor olmalısın."

"Oh evet."

"Güzel." Başını salladı. "Faili istiyorum." Sean bir kaşını kaldırdı.

"Yani-"

"Sen Gagnon'a odaklanmışsın. Ben Amelia'yı öldüren kişiye odaklanmış durumdayım." Öne doğru eğildi. "Biri bu kızı pusuya düşürüp korkuttu, sonra da öldürüp bir sokağa attı. İnsanlar kasabamıza gelip cezasız bir şekilde birini öldüremez. Bu adam her kimse, onu istiyorum. Siz daha büyük balıkları alabilirsiniz ama ben bu iş üzerinde çalışmaya devam edeceğim."

Bu saldırganı yakalayana kadar davayı dışarıdan bir ajansa bırakmayacağız."

Sean, "Bizim daha fazla kaynağımız var," diye belirtti.

"Bu bizim. Eminim Brady de sana aynı şeyi söylemiştir, değil mi?" Nicole'ün sormasına bile gerek yoktu. "Bu adam her kimse, onu bulacağız ve aşağı inecek."

- - -

SEAN ona baktı, onu bu işin içine soktuğu için pişman olup olmayacağını merak ediyordu - daha neyin yüzeyini çizdiğini bile bilmiyordu.

Burada ne işi vardı?

"Ne?" diye sordu.

"Kararlılığınıza hayranım."

Gözlerini devirdi.

"Ama sonuçta bu bana bağlı değil. İşleri yürüten ben değilim." "Tamam ama ben sadece nasıl olduğunu söylüyorum. *Açık* olmaya çalışıyorum," dedi.

ekledi. "Burada oturup ellerimizi ovuşturarak federallerin bu davayı bizim için çözmesini umacak değiliz. Yani, eminim ki Washington'da büyük bir suç komplosunu ortaya çıkarmaya çalışan sizler için bir kadının öldürülmesi radarda sadece bir işarettir. Ama bizim için büyük bir olay. Burası küçük bir kasaba ve bu genç kadın tam burada öldürüldü." Pencereyi işaret etti.

"Buradan dört blok öteden bahsediyoruz."

"Biliyorum."

"Bu da bana seni neden aradığımı hatırlattı. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Dosyayı adamın kucağından aldı ve otopsi raporlarını karıştırdı. Dosyanın arkasına bir kâğıt iliştilmişti.

"Bu Amelia'nın telefon kayıtlarından bir numara." Ona dokundu. "İzini süremedik. Ayrıca bu numaranın Amelia'nın el yazısına benzeyen bir şekilde iş önlüğünün cebinden çıkan bir kibrit kutusunda yazılı olduğunu gördük. Kibrit kutusu Playa del Rey golf tesisinden."

"Kibrit kutusunda parmak izi var mı?"

"Sadece Amelia'nın."

"Numara kullan at bir telefondan olabilir."

"Muhtemelen öyledir ve yardımınıza ihtiyacımız var," dedi. "Bahsettiğiniz ve bizim küçük karakolumuzda bulunmayan 'kaynakların' bazılarını kullanabilirsiniz."

Ona karşı küçümseyici davrandığı için onu azarlıyordu. Belki de bunu hak etmişti.

Ama Sean aldırmadı. Sınırlı da olsa onun görüşlerini almaktan memnundu. Nicole Lawson zekiydi, enerjikti ve yerel bağlantıları vardı. Ama daha da önemlisi, Amelia Albright'ın öldürülmesiyle ilgili olarak birini adalete teslim etmeyi önemsiyordu. Durumu doğru okumuştı; bu işe karışan bir dizi federal kurum Gagnon'a ve teknolojisiyle yardım ve yataklık ettiği uluslararası suçlular ağına odaklanmıştı. Amelia'nın cinayeti odak noktası değildi.

Dosyayı kapattı ve ona uzattı. "Bu senin için. Bunu bir takas olarak düşün."

Dosyayı aldı. "Ne yapabileceğime bakacağım."

- - -

LEYLA mükemmel bir taç yaprağı yarattı, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Çiçeği parşömen kağıdının üzerine yerleştirmeyi bitirdi ve sonra çalışmalarını inceledi.

Elli iki gitti, kırk sekiz kaldı. Çiçeği fırın tepsisindeki diğer krema çiçeklerinin yanına koydu. Sonra ağrıyan kolunu silkeledi ve tekrar başladı.

Şu anda Nautilus'ta şarap içiyor ve Anton Devereux'nün sözde "yenilikçi" Teksas-Kreol mutfağının tadına bakıyor olabilirdi. Ufacık, minicik bir parçası gitmeme kararından dolayı pişmanlık duyuyordu. Aylardır bu mekânı denemek istiyordu. Sean doğru tahmin etmişti. *Elbette* adanın klasik eğitim almış birkaç şefinden birinin neler yaptığını görmek istiyordu.

Ama bu bir tahmin değildi. Sean onun rekabetçi olduğunu biliyordu ve bu bilgiyi onu bir randevuya ikna etmek için kullanmaktan hiç çekinmiyordu

onunla birlikte. Onun azminden ve insanları okuma yeteneğinden etkilenmişti. Ya da en azından *onu okuyabilmesinden*. Sahildeki o ilk geceden beri bunu yapıyordu.

Ama belki de onu okumak o kadar da zor değildi. Rekabetçi olduğu gerçeğini saklamaya çalışmıyordu. Bundan gurur duyuyordu. Üç erkek kardeşle büyürken ya rekabet edecek ya da geride kalacaktı ve bu tutumunu yetişkinliğine de taşımıştı. Rekabetçi yapısı sayesinde kepenkleri kapalı bir dondurma salonunu kiralamış ve burayı adanın en popüler kafelerinden birine dönüştürmüştü. Daha sonra işi agresif bir şekilde büyütmüş, dört yıl gibi kısa bir süre içinde ikinci bir yere taşınmış ve ardından bir catering firması kurmuştu. Rekabetçi yapısı olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı ve geldiği noktaya gurur duyuyordu. Aşçılık okulundan bazı arkadaşları Manhattan'da aşçı olarak çalışmaya devam ederken, Leyla kendi şirketini yönetiyor ve tamamen kendine ait bir yerde kendi kararlarını veriyordu.

Elbette, evi pek de gözde bir yerde değildi. Bazı insanlar burayı durgun su olarak bile görebilirdi. Ama o burada büyümüştü, yani burası *onun* durgun suyuydu ve Lost Beach'in uykulu bir karides kasabasından daha eklektik bir şeye dönüşmesini izlemekten heyecan duyuyordu. Memleketi her geçen gün değişiyor, restoranlar, barlar ve yiyecek kamyonları kazanıyordu. Artık kendi mikro bira fabrikaları bile vardı.

Bir de yaptığı işin gerçek çekiciliği vardı. Bu işi seviyordu.

Kalabalık bir mutfağın güzel kaosunu seviyordu. Taze ekmek hamurunun kokusunu, tavaların şangırtısını, espresso makinesinin tıslamasını ve inlemesini severdi. Aşçıların ve garsonların birbirleriyle şakalaşmalarının yıkıcı yoldaşlığını seviyordu. Elleriyle güzel, lezzetli ve iyi bir günde belki de ilham verici bir şey yapmanın saf ve basit zevkini seviyordu. Leyla yaptığı işten gurur duyuyordu ve bunun belli olduğunu, insanların mütevazı küçük kafesine tekrar tekrar gelmelerinin sebebinin bu olduğunu biliyordu.

Bir hareket bulanıklığı gözüne çarptı ve Siena'nın kapı aralığından el salladığını fark etti.

Leyla kulaklıklarını çıkardı.

Siena omzunun üzerinden, "Müziğini açmış," dedi. Sonra Leyla'ya döndü. "Bir ziyaretçiniz var," dedi kaşlarını kaldırarak.

Sean mutfağa adımını attı ve Leyla bir baş dönmesi hissetti.

"Merhaba." Elindeki krema torbasını yere bıraktı. "Seni buraya getiren nedir?" "Sadece uğradım."

Siena meraklı bir gülümsemeyle onları izliyordu.

"Siena, Sean'la Joel'in düğününde mi tanıştın?"

"Ben yapmadım." Ona döndü. "Seninle tanışmak bir zevk, Sean." "Ben de öyle."

"Orada işim bitti." Leyla'ya sıırttı. "Sabah görüşürüz Leyla."

Siena ortadan kayboldu ve Leyla'yı mutfağında, tek bir öpücüğüyle dizlerini jöleye çevirebilecek, tanıdığı tek erkekle baş başa bıraktı.

Tezgâha doğru bir adım attı. "Kahretsin, ne kadar çok gül var," dedi.

"Yarısını bitirdim sayılır," dedi kadın. "Ve onlar kiraz çiçeği."

Başını eğdi. "Tamam. Şimdi anlıyorum. Bunları her bahar D.C.'de görürüz. Alışveriş merkezinde bir festival düzenliyorlar."

"Evet, biliyorum." Gülümsedi. "Bu gelin Virginia'dan, yani bu onun teması."

Arkasındaki buzdolabının vitrininde duran beş katlı pastaya baktı. Leyla pastanın üzerine daha önce tereyağı kreması sürmüştü. "Yani bunlar düğün pastasına mı gidecek?"

"Planımız bu."

"İzlememin

sakıncası var mı?"

İçinden küçük bir ürperti geçti. "Hiç de değil."

Bir çiçek çivisi aldı ve üzerine bir parça krema sürerek bir kare parşömeni sabitledi. Sonra yeni bir çiçeğe başladı, elleriyle bir şeyler yapabildiği için mutluydu. Çalışırken çiviye döndürerek her bir taç yaprağını sıktı.

Sean, "Daha önce aramanı kaçırdığımı gördüm," dedi.

"Evet." Yeni çiçeği fırın tepsisine ekledi. Her çiçeğin uçuk pembe krema ile yapılmış beş yaprağı vardı, yani tüm pasta için beş yüz yaprak. Tamamen abartılıydı ama bu gelin de öyleydi.

Kafasını kaldırdığında Sean'ın tezgâha yaslanmış onu izlediğini gördü.

"Mesaj bırakmamışsın," dedi.

"Evet. Hayır, seninle yüz yüze konuşmak istedim." Çantasını yere bıraktı ve bir havlu aldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, endişeli görünüyordu.

"Soruşturmayla ilgili olduğu için bunu bir mesajla bırakmak istemedim." Şimdi temkinli görünüyordu.

"Bana birkaç kez Amelia'nın erkek arkadaşı olup olmadığını sordunuz. Bunun öylesine bir soru olmadığını anladım ve biraz araştırma yaptım."

Kaşları yukarı kalktı.

"Bu öğleden sonra baristalarımın biriyle sohbet ettim - Amelia'nın programıyla çok fazla örtüşen bir kız. Erkek arkadaşlarla ilgili bazı sorular sordum ve o da ilginç bulacağını düşündüğüm bir şeyden bahsetti." Havluyu yere bıraktı ve elini kalçasına dayadı. "Amelia'nın son bir yıl içinde bir erkek arkadaşı olmamış ama bu bahar Seattle'dan bir çocukla birkaç kez çıkmış."

Sean'ın gözlerinde ilgi parladı. "Kim?"

"Bu arkadaş onun adını bilmiyordu. Amelia onun bir teknoloji şirketi olduğundan bahsetmişti ve bu kız bunun bir startup olduğu izlenimine kapıldı."

Sean dudaklarını büzdü.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Gagnon'un şirketi tam olarak bir *startup* değil. Değeri iki nokta dört milyar dolar kadar."

"Nereden buldun bunu?"

"Araştırdım. Ama her neyse, Gagnon Seattle'lı, bu yüzden ilginizi çekebileceğini düşündüm."

Sean cevap vermedi.

"Adamı *araştırdığınıza* göre?" Yine yanıt yok.

Gözlerini devirdi. "Cidden öyle değilmiş gibi mi davranacaksın?" "Bu seninle yapmak istediğim bir konuşma değil."

"Peki, tamam. Sadece bahşişi al ve onunla ne yapacaksan yap." Çiçek yaprağını buzdolabına yerleştirdi ve ayakta duran mikserinin yanına gitti.

Bir spatula kullanarak krema torbasının kenarlarına pembe krema kaşıkladı ve ardından istediği gradyan etkisini yaratacak bir kepçe beyaz krema ekledi.

Sean'a baktı. "Ne?"

"Etrafta dolaşıp insanlara bu konuda sorular sormanızdan hoşlanmıyorum."

"Benim için çalışan biriyle sıradan bir sohbeti sadece." Omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

"Yani, bu işe karışmamalısın."

"Amelia'yı önemsiyorum, bu yüzden ben de dahilim." "Bu konuyu kapatmalısın."

Tepkisinin ne kadar çok şeyi açığa çıkardığını fark edip etmediğini merak ederek adamın yüzünü inceledi.

"Düşündüğüm şeyi doğruladığınızı biliyorsunuz, değil mi?" "Neymiş o?" diye sordu.

"Amelia'nın cinayetinin bir şekilde burada olma sebebinle bağlantılı olduğuna inanıyorsun. Gizli projenle."

Şimdi gözlerini devirdi. "Leyla. . ."

"Neden sadece konuşmuyoruz? Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Teşekkür ederim. Ama senin bu işe karışmanı istemiyorum. Hem de hiç. Bu işi müfettişlere bırakmalısın."

"Elbette. Sadece bilmek isteyeceğini düşündüm." Onun gözlerini izledi, doğru yolda olduğuna dair ipuçları arıyordu. "Luc Gagnon'un eskiden Windjammer Otel'de kaldığını biliyor musun? Evi inşaat halindeyken sürekli oradaydı. Özel uçağıyla gelir, balık tutma ve golf turları arasında evini kontrol ederdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Windjammer'da bir yerimiz var. Gagnon eskiden kahve içmeye gelirdi. Hatta onun için bir etkinlik bile düzenledik."

Sean kaşlarını çattı. "Ne zaman?"

"Bu yılın başlarında. Büyük bir şey değildi. Otelin konferans salonlarından birinde kahvaltılı bir toplantı yaptı, biz de hamur işleri ve kahve aldık. Demek istediğim, Amelia onunla seyahatlerinden birinde Windjammer'da tanışmış olabilir."

Sean'ın konuşmanın gidişatından hoşlanmadığı belliydi; bu da Leyla'ya bir şeylerin peşinde olduğunu gösteriyordu.

"Bunların hepsi varsayım," dedi. "Amelia'nın çıktığı adam herhangi biri olabilir."

"Evet, çünkü Lost Beach'te takılan *çok* sayıda Seattle teknoloji CEO'su var. Her yerdeler."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Leyla. . ." Sesi şimdi uyarı doluydu.

"Peki. Başka bir şey hakkında konuşalım."

Buzdolabının alçak uğultusu dışında oda sessizliğe gömüldü. Müziği hoparlör moduna almak için uzanıp telefonuna dokundu. Telefondan gelen Latin caz müziği ile pipo çalmaya devam etti. İşine odaklandı ve odadaki ani gerginliği görmezden gelmeye çalıştı. Ona içgüdülerinin doğru olduğunu söyleyen her şeyden çok bu gerginlikti ve Sean, Amelia'nın bir erkek arkadaşı olup olmadığıyla geçici bir ilgiden daha fazlasına sahipti. Leyla onun için bir cevap almıştı ve şimdi kibarca çekip gitmesini istiyordu.

Bu gerçekleşmiyordu. Leyla artık ilgileniyordu ve daha fazlasını öğrenmeye kararlıydı. Sean'ın sahip olmadığı bağlantılara sahipti. Çok başarılı bir FBI ajanı olması onun yardımını kullanamayacağı anlamına gelmiyordu.

Adam onun yanına doğru yürüdü ve kadın heyecanla ürperdi. Bunu görmezden geldi. Adam dün gecedен hatırladığı kolonya ya da vücut losyonu gibi kokuyordu ve bunu da görmezden geldi. Belli ki adam onun dikkatini konuşmalarından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Bunları nasıl bu kadar mükemmel yapıyorsun?" diye sordu elini tezgâha dayayarak.

"Alıştırma." Bir çiçeği daha bitirdi ve fırın tepsisine ekledi. "Sana öğretmemi ister misin?"

"Ben sanatsal değilim."

"Herkes en azından biraz sanatsaldır."

"Ben değilim."

"Bir tane denemek

ister misin?"

"Tabii."

Parşömen karesinden bir çiçek kopardı ve yüzünü ona dönerek çiçeği havaya kaldırdı. Adam onun bileğini tuttu ve parmak ucundaki çiçeği yaladı.

Kadın arkasını döndü.

"Bu iyi," dedi. "Evet."

"Sadece çözülür."

Adamın elleri kadının beline yerleşti ve kadın tekrar yüzünü ona döndü. "Sen böyle yaptığında konsantre olamıyorum."

"Biliyorum." Adam ona baktı ve ona kendisini itmesi için bir şans verdi. O yapmayınca, başını eğdi.

Adamın ağzı sıcaktı ve kız adamın dilindeki kremanın tadını aldı. Adam ona doğru eğilip kalçalarıyla onu tezgâha yasladığında sinirleri gerildi. Krema torbasını bir kenara fırlattı ve ellerini adamın gür saçlarının arasına soktu.

Arzu içinde kabardı ve dün gece sahilde öpüştüğünü düşünerek bugün ne kadar zaman kaybettiğini ve sonrasında eve yalnız gitmenin ne kadar zor olduğunu düşündü. Bugün bundan kurtulma konusunda ilerleme kaydettiğini düşünmüştü. Ama şimdi hiç ilerleme kaydetmediğini biliyordu. Dün gece olduğu yere geri dönmüş, bir kez olsun tedbiri elden bırakmak istemişti. Eli yan tarafına kaydı ve göğsünü sıyırdı.

"Lanet olsun." Onun ağzını, çenesini ve boynunu öptü. "Bunu bu gece yapmayacaktım."

"Neden olmasın?"

Geri çekilip adama baktı ve adamın gözlerindeki yoğunluk içinde bir özlem duygusu uyandırdı. Şu anda olduğu gibi onu kızdırdığında bile bu adamdan gülünç derecede etkileniyordu.

Onu tekrar öptü, ona doğru bastırırken başını aşağı çekti, muhtemelen kıyafetlerinin önüne şeker ve tereyağı bulaştırdı.

"Leyla."

Durmadı, konuşmasına izin verirse bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırlayacağından korkuyordu.

"Leyla?"

Geri çekildi. "Burada biri var, bebeğim."

"Ne?"

Onun başının üzerinden başını salladı.

Arkasını döndü ve dükkânın önünden gelen bir *rap rap rap* sesi duydu.

"Lanet olsun. Bu Rogelio."

Önlüğünü düzelterek dışarı fırladı. Rogelio gümüş arabasıyla kapıda duruyordu. Beyaz bir şef ceketi ve ekose pantolon giymişti; Windjammer Otel mutfağı için gerekli üniforma.

Kapının kilidini açtı, sonra da açmadan önce şifresini girmeyi unutmadı.

"Merhaba," dedi geri adım atarak.

"Kodum çalışmadı," dedi arabayı içeri sokarken. "Her şeyi sıfırlamak zorunda kaldım. Size yenisini vereceğim."

Rogelio onun arkasına baktı. "Kim var burada?"

"Sadece bir arkadaş."

Tekrar mutfağa baktı. Sonra kahverengi-siyah gözleriyle ona bilmiş bir bakış fırlattı. "Sen pembesin, *chiquita*."

"Oh, her neyse." Bu yorumu elinin tersiyle itti ama Sean'ın tezgâha yaslandığı mutfağa doğru onu takip ederken yanakları ısındı.

"Merhaba. Rogelio." Dövme kaplı kolunu uzattı. "Sen ... olmalısın. ?"

"Sean."

El sıkıştılar ve ardından Rogelio biscotti dolu tepsileri boşaltmaya başladı.

"Vanilya, çikolata ve amaretto," dedi. "Vanilyalı olanları hala batırmam gerekiyor."

"Arkada biraz Ghirardelli cipsim var," dedi Leyla ona. Sean onunla göz göze geldi. "Ben çıkıyorum."

O keçe a bıçaklamak . Hayal kırıklığı.

Takip edildi tarafından rahatlama. Sonra onunla birlikte kapıya doğru yürürken tekrar hayal kırıklığına uğradı.

Yanında durdu ve duvardaki yepyeni tuş takımına baktı. "Yeni sistem mi?" diye sordu.

"Daha bugün aldım."

"İyi bir marka." "Bu

yüzden aldım."

Kapıyı onun için açık tuttu ve içeriye nemli bir hava doldu.

"Geç saate kadar burada olmayı mı planlıyorsun?" diye sordu.

"Çok uzun sürmez. Eve gitmem lazım. Yarın erkenden yola çıkacağım."
Mutfağa doğru başını salladı. "İkimizin de öyle."

Onun bakışlarını tuttu. Sonra çenesini eğdi ve dudaklarından öptü.
"Dikkatli ol," dedi ona.

"Yapacağım."

OceanofPDF.com

CHAPTER ON BİR

NICOLE Palmetto Drive'dan çıkıp çukurlu otoparka girdi. Çoğunlukla doluydu, ama park yerinin en ucunda, kendisinininkinden bile eski bir pikabın yanında bir yer buldu. Motoru durdurarak Amelia'nın binasına baktı. Birimlerin çoğunda ışıklar yanıyordu ve birkaç kiracı dar balkonlarında sigara içiyor ya da telefonla konuşuyordu. Nicole kamyonetinden indi ve kapıyı kilitledi. Çürümüş bitki örtüsü ve kanalizasyon gibi pis bir koku çarptı burnuna ve süngerimsi çimenlikte yürürken burnunu sıktı. Bir adam ikinci kattaki balkondan onu izliyordu, korkuluklara yaslanmış sigarasının turuncu ışıltısı karanlığın içinde hareket ediyordu. Köşedeki merdivene ulaştı ve basamakları tırmandı. Sahanlıkta bir çift genç çocukla karşılaştı. Yanlarından geçerken gömleklerine baktı.

Nicole açık koridordan Amelia'nın ikinci kattaki dairesine doğru yürüdü, sonra anahtarı çıkarıp kendini içeri attı. Olay yeri serbest bırakılmıştı ama kurbanın ailesi henüz gelmemişti. Nicole, cenazeden sonra onlarla yaptığı konuşmadan, Amelia'nın ailesinin kızlarının dairesini toplamak için ne zaman geleceklerini bilmediklerini anlamıştı. Bunu düşünemeyecek kadar bunalmış görünüyorlardı.

Nicole kapıyı arkasından kilitledi ve ışık düğmesini çevirdi. Mutfakta bir floresan armatür yanıp söndü ve Nicole birkaç dakika hareketsiz durup odayı inceledi. Bu buraya dördüncü geliyordu ve ne bulmayı beklediğinden pek emin değildi. İpuçları Amelia'nın hayatında varlıklı, muhtemelen karanlık bir adam olduğunu gösteriyordu. Belki de teknoloji kralı

Seattle'dan. Belki Saledo karteliyle bağlantılı biridir. Eğer öyleyse, Nicole onunla ilgili kanıt bulmak istiyordu. Kullan-at telefonda bir numara yeterli değildi. Bir makbuz, bir hediye ya da belki bir *nota* ihtiyacı vardı - bu hayalet erkek arkadaşın var olduğunu kanıtlamak için kullanabileceğı bir şey.

Nicole kapının yanına bırakılmış olan kutudan bir çift eldiven aldı. Eldivenleri giydi, sonra kirli spor ayakkabılarını çıkardı ve çoraplarının üzerine kâğıttan patiklerini geçirdi. Mutfağı girdi ve etrafına üstünkörü bir göz attı. Bir çift ilçe olay yeri inceleme uzmanı tarafından çoktan didik didik edilmişti. Bakışları buzdolabının üzerine yapıştırılmış ders programına takıldı. Üzerinde Nicole'ün bakmaya gerek duymadan hatırladığı bir alıntı yazılı bir kâğıt vardı. Bob Ross'un "hata yok, sadece mutlu küçük kazalar var" sözüydü bu.

Nicole önce banyoya yöneldi. Duş perdesini geri çekti ve küvetin kenarına dizilmiş eşyaları taradı. Jilet. Lif kabağı. Saç ve cilt ürünleri bolca vardı ama lüks bir otelden hatıra olarak alınmış gibi görünen hiçbir şey yoktu.

Ecza dolabına dönerek aynalı kapağı açtığında parmak izi tozunun lekelerini fark etti. Buradan aldıkları parmak izleri henüz geri gelmemişti ama Nicole işe yarar bir şey bulma konusunda iyimser değildi. Bu pis daire romantik bir buluşma için uygun bir yere benzemiyordu. Ecza dolabında tipik şeyler vardı -makyaj malzemesi, güneş kremi, beyazlatıcı diş macunu- ve Nicole bunların hepsini daha önce yaşamıştı. Lavabonun altındaki dolaba doğru ilerledi ve eski muşamba zemine çömeldi.

Süpürgelik boyunca uzanan koyu renkli bir sıçrama gözüne çarptı. Cebinden Mini Maglite'ı çıkardı. El fenerini kana benzeyen kırmızımsı kahverengi noktalara tuttuğunda nabzı hızlandı. Olay yeri inceleme ekibi bunu nasıl gözden kaçırmıştı? Dolabı açtı. İçinde boya fırçalarıyla dolu bir kavanoz ve sulu boyalarla dolu bir ayakkabı kutusu vardı. Bir iç çekti. *Boya*. CSI'lardan biri banyoda boya olduğundan bahsetmişti ama o sırada Nicole'ün dikkati Amelia'nın iPad'inin bulunmasıyla dağılmıştı.

Ayağı kalktı ve dar alanda etrafına bakındı. Lavabonun yanındaki tezgâhta ayçiçeğı şeklinde bir mücevher kutusu duruyordu. Nicole kapağını kaldırdı.

ve karıştırdım. Bir sürü küpe ve kolye, birkaç dokuma bilezik, ama varlıklı ya da başka türlü bir erkek arkadaşın hediyesi gibi görünen hiçbir şey yoktu.

Ayağının üzerinden bir şey geçti. Dev bir hamamböceği tuvaletin arkasından fırlayınca Nicole irkildi ve geriye sıçradı.

"*Ick!*" Ayağını salladı ve etrafına bakındı, bacağına daha fazla jumbo boy hamam böceğinin süründüğünü hayal ederken ürperdi.

Tezgâhtan el fenerini kaptığı gibi yatak odasına gitti.

Komodinin neredeyse boştu ama Nicole yine de tekrar kontrol etti. Bir kez daha ilginç bir şey yoktu, sadece ucuz bir çakmak ve bir tüp lavanta kokulu losyon. Yatağın altına baktı. Toz tavşanları. Dolaba doğru ilerledi ve ışık düğmesini çevirdi.

Hiçbir şey.

Tabii ki buraya gece geldiğinde ışıklar sönmüştü.

Bir küfür mırıldanarak el fenerini açtı ve giysi raflarının üzerinde gezdirdi. Ceketlere odaklanarak cepleri aramaya başladı. Bilet koçanları, kibrit kutuları, bar fişleri - Amelia'yı biriyle buluşmasına bağlayabilecek herhangi bir şey - özellikle de buluştuğu kişinin bir noktada dokunmuş olabileceği ve arkasında parmak izi bırakabileceği herhangi bir şey - arıyordu.

Çantaların olduğu rafa doğru ilerledi. Hepsini gözden geçirdi ama sadece biraz bozuk para ve bir paket şeker buldu. Önünde "Aloha" yazan pembe bir bez çanta aldı. İçinde bir şişe güneş kremi ve bir çift kumlu parmak arası terlik vardı. Çanta ağır geldi. İç cebini kontrol etti ve küçük siyah bir eskiz defteri buldu.

El fenerini çenesinin altına sıkıştıran Nicole eskiz defterini çıkardı ve sayfaları çevirdi. Çizimler ağır kurşun kalemle ve bol gölgelendirmeye yapılmıştı. Bazıları hızlı ve bitmemiş görünüyordu, bazılarında ise daha fazla ayrıntı vardı. Nicole sayfaları çevirdi ve çeşitli konular buldu - adanın ucundaki deniz feneri, bir plaj şemsiyesi, kumu kazan iki küçük çocuk, uyuyan bir adam.

Uyuyan adamın üzerinde durdu ve nefesini içine çekti. Adam sahilde değildi. Yatakta uzanmış, çarşaflar beline dolanmıştı.

Omuzları kaslıydı ve başı bir yastığın üzerinde, elleri de altında duruyordu.

Sayfayı çevirdiğinde bir adamın yüz ve boyun profilini gördü. Gözlerinin üzerinden bir tutam saç sarkıyordu ama resim tamamlanmamıştı. Ağız yoktu ve burun sadece silik bir kalem darbesiydi.

Bir önceki sayfaya geri döndü. Yüz görünmüyordu. Ama çizim kesinlikle yatakta yüzüstü yatan kaslı, çıplak bir adamı tasvir ediyordu. Bu çizim bir hayat çizimi dersinden olabilir miydi? Ama buruşuk çarşaflar o kadar gerçek görünüyordu ki Nicole neredeyse üzerlerindeki seks kokusunu alabiliyordu. Çizgileri, gölgeleri, kasların dış hatlarını inceledi. Vücutta bir sürü ayrıntı vardı ama arka plan sadece birkaç karakalem lekesinden ibaretti. Hayal kırıklığına uğramış bir halde tekrar yüz resmine döndü. Koyu renk saçlar, uzun kaküller, bir burnun en ufak ipucunu gösteren silik bir çizgi ... ama hepsi bu kadardı. Kesin bir şey yoktu.

Yumuşak bir *gümbürtü* ona yukarı baktırdı. Bu bir komşu muydu? Ya da dışarıdan biri?

Clink.

Bu ses daha yakındı. El fenerini kapattı ve nefesini tutarak dinlemeye başladı. Kapının yanında ayak sesleri duyunca kalbi hızla çarpmaya başladı. Emmet olabilir miydi? Ya da McDeere?

Boğuk bir ses duyarak dolabın kapısına doğru adım attı.

"Evet, içerideyim," dedi biri sessizce. "Bana on dakika ver."

Bu ses Emmet ya da McDeere'a ait *değildi*. Nabızı hızlanmıştı. Buraya yalnız gelmemeliydi.

Sessizce eskiz defterini yere bıraktı ve silahını kılıfından çıkardı. Kendini duyurmalıydı. Amelia'nın kardeşi olabilirdi. Ya da belki ev sahibi.

Ama bir şey -açıklanamaz, köklü bir içgüdü- ona öyle olmadığını söylüyordu. Onlarla yüzleşmeli miydi yoksa beklemeli miydi?

Kapının yanındaki ayakkabılarını hatırladı ve yüreği hopladı.

Artık karıştırmak yok. Ortalık sessizleşmişti. Ayakkabılarını gören kişi burada başka birinin olduğunu mu fark etmişti?

Silahını kaldırdı, sessizce yatak odasından kapıya doğru süzüldü. Mutfaktan bir parça ışık sızıyordu ama o gölgelerde kaldı.

Daire sessizdi. Hiç ses yoktu.

Gıcirtı.

"Polis!" diye bağırdı ve kapının eşiğinden döndü.

Ön kapı çarparak kapandı.

Ayak sesleri geçitten aşağı inerken oturma odasına doğru koştu. Kapıyı çekip açtı ve karanlık bir figürün merdiven boşluğuna daldığını görmek için tam zamanında dışarı fırladı.

"Polis! Dur!" Onun peşinden koştu.

Bir ağırlık ona çarptı ve onu bir *gümbürtüyle* yere düşürdü!

Nefesi kesildi ama silahına tutunmayı başardı. Kaburgalarına balyoz gibi bir şey inerken sırt üstü yuvarlandı. Acı içinden fırladı. Kaburgalarına bir darbe daha aldı ve siyah bir bulanıklık üzerinden geçerken bir top haline geldi. Şoktan nefesi kesilirken, merdivenlerden gürleyerek inen ayak seslerini duydu.

Nicole hırıldayarak ve silahını kavrayarak sırt üstü yuvarlandı. Yanı yanıyordu ve acı vücudunda zonkluyordu. Dizlerinin üzerine çökmeyi başardı, sonra yürüyüş yolundaki korkuluklara tutunup kendini yukarı çekti. Parmaklığın üzerinden bakarak gölgeli çimenliği araştırdı. Ama hiçbir şey görmedi ya da duymadı; sadece bataklıktaki ağustos böceklerinin uzaktan gelen vızıltısını duydu.

Başı dönmüş ve nefesi kesilmiş bir halde merdivenlerden aşağı sendeleyerek indi. Merdiven boşluğunda kimse yoktu.

Uzakta bir arabanın kapısı çarptı. Birisi motoru çalıştırdı. Yan tarafını tutarken, uzaklaşan tekerleklerin gıcirtısını duydu.

CHAPTER ON İKİ

WBURADA MISIN?" Moore telefonda Sean'a sordu. "Eve geliyorum."

"Ev mi?"

"Kat mülkiyeti."

"Dinle, Gagnon harekete geçti."

Sean bir park yerine dönmek üzereydi. Onun yerine kenara çekti.

Patronu, "Az önce alt bölümünün önündeki kapılardan geçti," dedi.

"Kızıl Tesla mı?"

"Olumsuz. Siyah bir Jeep hardtop içinde. Takımın bir tabağı var. Echo, Charlie, Foxtrot-"

"Bekle." Sean bardaklıktan bir peçete aldı ve konsoldan bir kalem çıkardı.

"Tamam, devam et."

Sean not alırken Moore plakayı ezbere okudu. Sonra arabayı park yerinin kenarına sürdü.

"Driftwood'dan batıya döndüğünü söylediler. Ona yetişebilir misin?"

"Evet." Sean otoparktan çıktı.

"Buraya geldiğinden beri ilk kez bu yolculukta ayrıldı. Neyin peşinde olduğunu görmemiz gerek."

"Anlaşıldı."

Sean benzin göstergesini kontrol etti. Sadece çeyrek depo. İdeal değildi ama burası küçük bir adaydı.

"Mesafenizi koruyun," dedi Moore. "Onu alarma geçirmek istemeyiz."

"Vermem."

NICOLE KENDİNİ dairesine bıraktı. Işığı yakma zahmetine girmeden doğruca mutfığa gitti ve elindeki plastik poşeti tezgâhın üzerine bıraktı. Yere çömeldi ve yan tarafındaki ağırdan dolayı yüzünü buruşturdu. Gözyaşları gözlerini yaktı ve dolabı açıp yıllardır dokunmadığı tozlu şişeyi çıkarmadan önce bir an durakladı. Bir bardağa uzanmak istemedi, bu yüzden lavabodan boş bir kupa aldı ve bir bardak Burbon. Yüzünü buruşturarak bir yudum aldı.

Kapıya vurulunca dönüp baktı ve acı içinde kıvrılırken nefesi kesildi. Fincanı dikkatlice yere bıraktı ve gözetleme deliğini kontrol etmeye gitti.

Kahretsin.

Nicole birkaç sığ nefes aldı -derin nefesler dışarıdaydı- ve kapıyı açmadan önce bir eliyle saçlarını düzeltti.

"Ne oluyor Nicole?" Emmet onun yanından geçti.

"Lütfen içeri gel."

"Neden beni aramadın?"

Kapıyı kapatıp kilitledi ve adamın yanından geçerek mutfığa girdi. "Neden oraya tek başına gittin?" diye sordu.

"Kanıtlıyordum." "Gece

11'de mi?"

"Tabii, neden olmasın?"

Kollarını kavuşturdu ve mutfak tezgahına yaslandı. Kot pantolon ve tişört giymişti ve saçındaki jöleden daha önce bir bara gittiği anlaşılıyordu. Onun aksine Emmet hafta sonları sosyal bir hayat yaşamaya çalışıyordu.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi.

"Belli ki zaten duymuşsun, yoksa burada olmazdın." Onun karşısındaki tezgâha yaslandı ve irkilmemeye çalıştı.

"Kıçına tekmeyi yediğini duydum." "Bunu sana kim söyledi?"

"Klinikteki biri."

Emmet oradaki hemşirelerden birkaçıyla arkadaştı. Pek çok insanla arkadaştı ve can sıkıcı bir düzenlilikle dedikodu yapıyordu.

"Kırık yok," dedi. "Sadece birkaç kaburgası zedelenmiş."

"Bir
bakayım."

"Hayır."

Yüzü karardı. Sonra dikkati burbon şişesine gitti. Tezgâhın üzerindeki plastik torbayı aldı ve içine baktı. Nicole eve dönerken ibuprofen almak için eczaneye uğramıştı.

"Sana gerçek ilaç veremezler mi?" diye sordu.

"İhtiyacım yok. Ben iyiyim."

Bakışları daraldı. "Bunu neden küçümsüyorsun?"

"Küçümsemiyorum."

Uzun bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu. Sonra başını salladı ve başka tarafa baktı. "Gecenin on birinde bir cinayet kurbanının evinde ne halt ediyordun?"

"Kanıt arıyorum." "Neyin
kanıtı?"

"Amelia'nın gizemli adamı."

"Her yeri defalarca dolaştık zaten. Ne kaçırmış olabiliriz?"

Bir süre onu izledi. Sonra telefonunu cebinden çıkardı ve eskiz defterini bir kanıt torbasına atmadan önce çektiği fotoğrafları çıkardı.

Telefonu ona uzattı. "Bunu plaj çantasında buldum. Bir eskiz defteri."

Emmet fotoğrafı inceledi. Sonra bir sonrakine ve bir sonrakine geçti. Yataktaki adamın iki fotoğrafını ve bitmemiş profilin bir fotoğrafını çekmişti.

"Kim olduğunu göremiyorsun," dedi Emmet resimleri karıştırırken tekrar. "Ve tarih falan da yok."

"Doğru. Ama bunlardan hemen önceki çizimde bir tarih *var*. Bu resim sahilde oynayan çocukların resmi ve yirmi birinci Mart tarihli."

Bir kaşını kaldırdı ve telefonu geri verdi.

"Bu dört hafta önceydi," dedi. "Bu da diğer çizimlerin o zamandan beri yapıldığını gösteriyor."

Sadece ona baktı.

"Sence de öyle değil mi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eskiz defterine ne yaptın?"

"Laboratuvara gönderdim. Kim bilir? Belki o dokunmuştur ve biz de bir parmak izi alırız." Emmet başını salladı.

"Ne?"

"Hikayenin iki adam tarafından saldırıya uğradığın kısmını atlamışsın."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Callahan ve Flores. Sence nerede?"

İki devriye memuru saldırıya uğradıktan sonra Nicole'ün yardım talebine yanıt vermişlerdi. Nicole yeni kanıtlarını toplayıp daireyi yeniden emniyete alırken onlar da Amelia'nın komşularıyla -hiçbiri bir şey görmemişti-görüşmüşlerdi.

"Bana saldıran *bir* adamdı," dedi Emmet'e. "Diğeri k a ç t ı ."

"Kim olduklarını sanıyorsun?"

İç çekerek kupasına uzandı. "Biraz ister misin?"

"Hayır."

Bir yudum aldı. Muhtemelen bu akşam yemeğini atladığı için bir önceki yudum ona çoktan çarpmıştı. Bardağı yere bıraktı.

"Bilmiyorum," dedi. "Benim yaptığımı yapan biri olabilir mi?"

"Hangisiydi?"

"Amelia'yı onu öldüren adamla ilişkilendirecek bir şey arıyorum."

Emmet'in bakışları daraldı. "Şu anki teorinizin Seattle'lı teknisyen kardeşin bu işle bir ilgisi olduğunu sanıyordum. Luc Gagnon?"

Teorisini Emmet'le paylaşıırken, ismin Sean Moran'dan geldiğini açıklamamaya dikkat etmişti.

Nicole, "Bence onunla *çıkıyor* olabilir ama onu gerçekten öldürdüğünden şüpheliyim," dedi. "Eğer işin içindeyse, muhtemelen bu işi halletmesi için birini tutmuştur."

"Ve dairede olduğunu düşündüğünüz kişi de bu," dedi. "Bir çift kiralık katil."

"Belki."

Dışarıdan söylediğinde kulağa çok zor l a m a geliyordu. Nicole burbonunu bitirdi ve bardağı lavaboya koydu.

Emmet daha da yaklaştı. "Bir bakayım."

Gözlerini adama dikti ve adamın ona bakışı vücudunda sıcak bir dalgalanma yarattı. Ya da belki de içkinin etkisiydi. Zekice gömleğinin kuyruğunu yukarı çekti ve göğüs kafesinin dibindeki kızgın kırmızı çürüğü ortaya çıkardı. Yer yer kararmaya başlamıştı bile.

Nefesini içine çekti ve bir parmağını onun yan tarafına doğru okşadı.

"Kahretsin, Nicole." Gömleğini aşağı doğru çekti.

"Kırılmadıklarından emin misin?"

"Eminim."

Tezgâha yaslandı ve Emmet uzun bir süre onun bakışlarını tuttu.

"Beni aramalıydın," dedi.

"Sen çoktan gitmiştin. Her neyse, anlık bir şeydi."

Adam daha da yaklaştı ve gözlerindeki yoğunluk kadının midesinin bulanmasına neden oldu. Adam elini yanındaki tezgâhın üzerine koydu ve kadın hâlâ adamın parmak uçlarının teninde yarattığı yanmayı hissediyordu. Birbirlerine baktılar ve o an garip görünüyordu, o dolapta durup birinin az önce daireye girdiğini fark etmekten bile daha garip.

"Kahretsin!" Emmet geri sıçradı ve yere baktı.

Nicole'ün kedisi mırılayarak ayak bileğine sürtünüyordu. "Lanet olsun, Lucifer."

"Bu *Lucy*," dedi. "Ve çok tatlı biri."

Emmet bir zamanlar kendisini parçalara ayırmış olan sıska siyah kediye kaşlarını çatarak baktı. Kedi bir suç mahallinde öksüz kalmıştı. Yerel barınak onu kabul etmeyince, Nicole isteksizce bir kedi sahibi olmuştu.

"Yemek yedi mi?" Emmet

sordu. "Hayır. Eve yeni geldim."

Kullanma dolabına doğru adım attı ve çamaşır makinesinin üzerindeki plastik kedi maması kutusunu aldı. Bir kepçe çıkardı ve Lucy'nin kabına dökmek için eğildi

-Nicole için ıstırap verici bir hareket olurdu.

Lucy koşarak geldi ve Emmet'in elini başıyla yolundan çekti.

"Teşekkür ederim," dedi

Nicole. "Elbette."

Kepçeyi yerine koydu. Az önce aralarında yaşanan tuhaf an her neyse artık sona ermişti. Ya da belki de hayal etmişti.

Emmet cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana kaşlarını çatarak baktı. Birisi ona mesaj atıyordu. Büyük ihtimalle bardan biri.

Telefonu arka cebine kaydırđı. "Gitmeliyim." "Evet."

Kadın onu kapıya doğru götürdü ve adam kapının yanında durakladı.

"Çürük kaburgalar çok kötüdür," dedi. "Eskiden futbol oynarken olurdu. Buz torbası kullanmalısın."

"Doktor iki ibuprofen önerdi."

"Bu da bir bok yapmaz." Gülümsedi. "Tabii onları biraz daha burbonla kovalamazsan. Bu yardımcı olabilir."

"Belki yaparım."

Kadın kapıyı açtığında gülümsemesi soldu.

"Bir dahaki sefere beni ara," dedi. "Ya da birini ara. Oraya tek başına gitmemeliydin."

"Tabii, her neyse."

Dışarı çıktı ve arkasını döndü. "Ciddiyim, Nicole." "Bir dahaki sefere yaparım."

CHAPTER ON ÜÇ

SEAN, bakışlarını Jeep'in arka lambalarından ayırmadan iki şeritli otoyolda aşağı doğru indi. Benzini kontrol etti. Bir deponun sekizde birine düşmüştü ki bu hiç iyi değildi. Bu akşam yemekten sonra depoyu dolduracaktı ama

Leyla'yı görmeye gitmekten vazgeçtim.

Düşük benzin deposu özensizdi. Normalde bir operasyon sırasında böyle ayrıntılara dikkat ederdi. Ama bu operasyonun ilk gününde Leyla Breda'yla tanışması ve bu gece onu mutfağında öpmesiyle başlayan hiçbir şey normal değildi. Onunla ilişkiye girmemeliydi. Leyla da kesinlikle onun yaptığı hiçbir şeye karışmamalıydı. Ama Leyla inatçıydı ve her şeyin tam ortasına atlamak gibi yakıcı bir ihtiyacı var gibiydi.

İki araba önündeki Jeep'e odaklandı. Gagnon'u altmış beş mildir takip ediyordu ve bu, Gagnon gece geç saatlerde arabayla gezmek için mahallesinden çıktığında Sean'ın beklediğinden çok daha uzaktaydı. Hangi cehenneme gidiyordu? Bir saatten fazla bir süre önce anakaraya giden geçidi geçmişti ve şimdi Rio Grande Vadisi'nin derinliklerinde, çiftliklerden, narenciye çiftliklerinden ve ara sıra tarım kasabalarından oluşan bir bölgedeydi.

Jeep'in dönüş sinyali yandı. Sean frene bastı.

Gagnon dar bir yola saptı ve Sean'ın hemen yanından geçmekten başka çaresi yoktu, yoksa dikkat çekme riskini göze alacaktı. U dönüşü yapıp geri dönmeden önce yaklaşık yüz metre daha ilerledi.

Sean yola döndü. Artık cipten iz yoktu ve Sean telefonundaki haritaya baktı. Yol, bir dereden geçen ve iki eyalet otoyolunu birbirine bağlayan dolambaçlı bir ara yoldu. Sean birkaç tane

virajları aldı, sonra alçak bir köprüden aşağı indi. Bir yokuş çıktı ve kırmızı arka lambaları tekrar gördü. Jeep yavaşlayıp sola döndüğünde parlak bir şekilde parlıyorlardı.

Sean kenara çekip farlarını söndürdü. Haritaya baktığında, Jeep'in özel bir araba yoluna benzeyen bir yerden döndüğünü gördü.

Sean birkaç dakika bekledikten sonra Jeep'in yolunu izledi ve sapakta yavaşladı. Şüphelendiği gibi, burası bir araba yoluydu. Sean, yoldan geriye doğru yerleştirilmiş elektronik kapıyı ve tuş takımını not alarak geçti. Sean bir virajdan döndü ve cipini budaklı bir meşe ağacının gölgesine çekti.

Telefonunu kullanarak konumunu kontrol etti. İki otoyolu birbirine bağlayan yolun yaklaşık orta noktasındaydı. Araziye ve dikenli tel örgülere bakılırsa, yolun her iki tarafındaki arazi de özel çiftlik arazisiydi.

Sean bölgenin uydu haritasını çıkardı. Yollar görünüyordu ama yakınlarda bir ev ya da başka bir bina yoktu. Gagnon'un döndüğü yerde kısa bir toprak yol vardı ve bu yol dairesel bir açıklıkta ve bir pompa krikosuna benzeyen bir yerde son buluyordu. Bu uydu görüntüleri ne kadar eskiydi? Sean'ın bu resimler çekildikten sonra başka yol ya da bina eklenip eklenmediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Sean bulunduğu yerin ekran görüntüsünü aldı ve bir mesajla Moore'a ilette. Sonra bir el feneri ve dürbün kapıp kamyonetinden indi. Hava toz ve ardıç kokuyordu. Ağacın gölgesinden çıkarken, el fenerini loş moda aldı ve sapağa doğru koşarken yolunu aydınlatmak için kullandı. Garaj yolunun önünde durdu ve etrafta güvenlik kamerası ya da harekete duyarlı ışık olup olmadığına baktı. Şimdi vermesi gereken bir karar vardı. İçeri mi girecekti yoksa talimatları mı bekleyecekti?

Sabır Sean'ın güçlü yanı değildi. Hem zaten şu anda her ne oluyorsa, Moore ona dönene kadar bitmiş olabilirdi.

Sean dikenli tellerin arasından eğildi ve tişörtünü kaptırdı. Tişörtünü çekiştirerek kurtardı, sonra bir mesquite kümesine doğru süründü. Gözleri artık karanlığa alışmıştı ve çalılarının ve bodur ağaçların gölgeli siluetlerini seçebiliyordu. Kuzeyinde, bir ağaç kümesinin üzerinde belli belirsiz bir parıltı gördü. Sean diz çöktü ve Sigarasını ayak bileğindeki kılıfından çıkardı. Tabancasını

tabancasını kot pantolonunun arkasına soktu ve sonra ışığa doğru ilerledi. Uzaktan mekanik bir şeyin alçak bir uğultusunu duydu. Bir jeneratör mü? Karanlığın içinde adımlarını yumuşak tutmaya ve ağaçları hışırdatmamaya özen göstererek ilerledi.

Aniden bir ışık yandı. Sean bir mesquite ağacının arkasına saklandı ve dalların arasından bir spot ışığıyla aydınlatılmış uzaktaki bir pompa krikosuna baktı. El fenerini bir kenara bırakan Sean çalıların arasından süzülerek petrol kuyusuna yaklaştı. Yanında metal bir kulübe ve etrafı tel örgülerle çevrili birkaç tank vardı.

Yeşilliklerin arasından, farları kapalı olan cipi gördü. Kulübeye yanaşmış, yüzü dışarıya dönüktü ve Gagnon direksiyonun arkasında oturuyordu, yüzü cep telefonunun ışığıyla aydınlanmıştı. Sean yaklaşırken ikinci bir araç gördü, beyaz bir kamyonet. Işıkları yanmıyordu. Çitlerle çevrili alanın diğer ucunda Gagnon'dan uzakta duruyordu. Gölgele bir şekil bagaj kapağına yaslanmıştı ve Sean bir sigaranın parıltısını yakaladı.

Sean yaklaşarak dürbününü kaldırdı ve beyaz pikabı inceledi. Uzun kabinli bir Ford F-150'ydı. Sean plakasını almak istedi ama bu mesafeden karanlıkta bu imkânsızdı. Keşke şu anda yakınlaştırma lensi olan bir kamerası olsaydı da en azından daha sonra birilerinin geliştirebileceği bir fotoğraf çekebilseydi. Ama bu gece hiç şansı yoktu.

Sean dikkatini Gagnon'a çevirdi. Hala hareket yok. Hâlâ bekliyordu.

Dürbünden tekrar baktı ve bagaj kapağına yaslanmış silueti inceledi. Adam yaklaşık iki metre boyunda, orta yapılı, beyzbol şapkalı görünüyordu. Birden elinde bir telefon parladı. Telefonu kaldırdığında Sean mavimsi ışıkta adamın yüzüne baktı. Soluk bir ten, kahverengimsi bir keçi sakalı. Adam gözlerini telefona dikmiş, sayfaları karıştırıyordu. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Sigarasını fırlatıp attı, sonra tampondan bir kutu aldı ve uzun bir yudum aldı.

Sean dürbünü ayarladı, ışığın daha iyi olmasını diledi. Adamın yüzünü inceledi; keçi sakalı, çıkık elmacık kemikleri. Sean onu daha önce bir yerde görmüş gibi hissediyordu ama nerede olduğunu çıkaramıyordu.

Sean dikkatini tekrar Gagnon'a çevirdi. O ve bu adam burada elli metre arayla oturmaktan memnun görünüyorlardı, konuşmuyorlardı, belli ki birini bekliyorlardı.

Sean uydu görüntüsünü gözünde canlandırdı ve birinin hangi yönden gelebileceğini hayal etmeye çalıştı. Araziye giden sadece bir yol görmüştü.

Uzaktan gelen bir homurtu Sean'ın dikkatini kuzeye, Gagnon'la birlikte kullandıkları yolun ters yönüne çekti. Bu ağır hizmet tipi bir motordu, muhtemelen bir V-8 ve kamyon engebeli arazide ilerlerken sesin tonu değişiyordu. Sean bodur ağaçlara baktı ve yeşilliklerin arasından farların parıltısını gördü. İki kalın huzme, yüksek ve geniş aralıklarla. Kamyon yaklaştı ve Sean bunun büyük bir ızgara koruması olan siyah bir duble olduğunu gördü. Hızla geliyor, çürük çalı ağaçları da dahil olmak üzere önüne çıkan her şeyi biçiyordu. Sean bakışlarını etrafta gezdirerek daha iyi bir siper aradı. Mesquite'den daha sağlam olan tek şey bir ardıçtı ve Sean onun arkasına koştu.

Kamyon kükreyerek yanından geçti ve pompa krikosunun yanında durdu. Sean ardıç ağacının dibine çömeldi ve izledi.

Gagnon dışarı çıkıp kapıyı açık bırakırken cipin iç ışığı yandı. Keçi sakallı adam birasından son bir yudum aldı ve kutusunu fırlattı, sonra telefonunu cebine sokup yanına gitti.

Araçta iki kişi vardı ama sadece sürücü indi. Uzun boylu ve göbekliydi ve karanlıkta anlamsız görünen bir kovboy şapkası takıyordu. Kamyonetinin ön tarafına doğru yürüdü. Herkes el sıkışıp başını salladı ve Sean bunun bir tür iş toplantısı olduğu izlenimine kapıldı.

Sean daha iyi bir görüş noktası bulmak için etrafına bakındı. O plakaları istiyordu ama ikisini de alacak zamanı olmayabilirdi. Beyaz pikap en yakını olduğu için eğildi ve arkasındaki ağaç kümesine doğru koşmaya başladı. Sonra bir çalının etrafından dolandı, bir yandan da gözünü toplantıdan ayırmıyordu.

Siyah kamyonun kapısı açıldı ve yolcu kovboya bir şey uzattı. Sean durdu ve dürbünü kaldırdı.

Paket koyu renkli ve yassıydı -yaklaşık bir tuğla büyüklüğündeydi- ve kovboy onu keçi sakallı adama verirken bir şeyler söyledi. Kovboy daha sonra Gagnon'a yanında Nike swoosh olan küçük siyah bir spor çantası uzattı. Çanta dolu ya da ağır görünmüyordu. Gagnon çantayı tek eliyle kavradı ve

Jeep'in içine. Sonra gitmek için döndü. Jeep'in kapısının yanında durup omzunun üzerinden bir şeyler söyledikten sonra kendini direksiyonun arkasına attı.

Bu sırada keçi sakallı adam çoktan kamyonetine dönmüş, motoru çalıştırmıştı. Çitten uzaklaşırken arka lambaları parlıyordu.

Sean küfrederek dürbünü indirdi ve çalıkların arasına daldı. Dikkatini siyah kamyonete yöneltti, tam kamyonet geri geri giderken. Gırtlaktan bir hırıltı daha geldi ve kamyon tekrar geriye doğru savruldu. Sonra motorun sesi değişti ve farlar doğruca ona doğru döndü.

Sean'ın nabızı hızlandı. Etrafına bakındı ve birkaç ağacın yanındaki sığ bir hendeğe daldı. Kamyon kükreyerek ona doğru geliyordu ve sağır edici bir an boyunca nefes almadı, sadece gürültü bir deprem gibi etrafında yankılanırken kendini yere bıraktı. Kamyon kafasının yanından hızla geçip yüzünü çakıllarla kaplarken Sean'ın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Dumanlar gözlerini yaktı. Kum burnunu, ağzını ve boğazını tıkadı. Sonunda başını kaldırdı. Tozdan boğulurken, arka lambalar gözden kaybolurken gözlerini kısarak karanlığa baktı.

CHAPTER ON DÖRT

AYÜKSEK SES Nicole'ü uykusundan uyandırdı. Gözlerini kısarak mini panjurlarına baktı. Saat kaçtı? Hava aydınlanmıştı, ancak zar zor uyumuş gibi görünüyordu. Bir yığın yastığa yaslanıp film izledikten sonra nihayet uykuya dalmıştı. Yavaşça öne doğru oturdu ve saatine baktı. Cumartesi günü saat sekizde buraya kim gelirdi ki? Komodinin üzerinden telefonu aldı ve bir dizi cevapsız mesaj gördüğünde cevabı anladı.

Geliyorum, diye mesaj attı.

Yataktan kalktı ve kot pantolonunu bıraktığı sandalyeye doğru yürüdü. Yavaşça ve dikkatlice pantolonunu çekti. Şu anda sütyen giymek acı eşiğinin çok ötesindeydi, bu yüzden dolabından düğmeli bir fanila aldı ve hızlı bir banyo molası verdi. Sonra oturma odasına geçti ve Sean Moran için kapıyı açtı.

"Günaydın," dedi.

Hemen özür diler gibi baktı. "Lanet olsun. Özür dilerim, şimdiye kadar kalkmış olursun sanıyordum."

"Evet, şey. Geç bir gece." Onu içeri almak için geri çekildi. "Kahve içtin mi?"

"Hayır."

Onu mutfığa götürdü ve bir bar taburesini işaret etti. "Kendini evinde hisset."

Otururken burbon şişesine baktı. Emmet haklıydı. İbuprofen ağrılarına iyi gelmemişti ve sonunda kendini

Yatmadan önce bir sert içki daha.

Kahve makinesini ısıttı ve sonra Sean'a bakmak için döndü. Yine kot pantolon ve deri ceket giymişti. Anlaşılan onun Hawaii gömleği fikrinden pek hoşlanmamıştı. Saçları duştan dolayı nemliydi ve sabahın bu erken saati için fazla uyanık görünüyordu.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu. Adam yanağını ovuşturdu. "Biraz çakıl tuttu."

Kilerden birkaç kahve kapsülü alırken ona şüpheyile baktı. Neyse ki iki tane kalmıştı çünkü son fincanını da vermeyi düşünmeye dayanamıyordu. Keurig'e uzandı ve yan tarafına bir acı saplanırken bir küfür savurdu.

"Amelia'nın dairesini duydum." Sean ayağa kalktı ve tezgâhın etrafında yürüdü. "Mugs?"

"Üst kabine."

İki fincan aldı ve makineye bir kahve kapsülü koydu. Sonra yüzünü ona döndü.

"Kim söyledi sana?" Nicole sordu. "Brady."

Bir kaşını kaldırdı. Belli ki şef, FBI'daki arkadaşlarını bu işin içinde tutuyordu.

İlk fincan kahvenin demlenmesi bitti ve Sean'a uzattı. "Umarım sade seversin," dedi. "Hiç şekerim kalmadı."

"Siyah iyidir." Bir kapsül daha koydu ve ikinci bir fincana başladı. Demlenmesi bitince eline aldı ve bir yudum alırken kenarından onu izledi. Kahve sıcak ve sertti ve bugün çok ihtiyacı olacaktı.

"Bana bir şey söyle." Fincanı yere bıraktı. "Luc Gagnon'un yanında çalışan herhangi bir özel güvenlik görevlisi var mı?"

Sean başıyla onayladı. "İki kişilik bir ekiple seyahat ediyor. Neden?" "Sadece merak ediyorum. Neye benziyorlar?"

"Birkaç uzun boylu sarışın adam. İskandinav gibi görünüyorlar ama Sırbistanlılar." Durakladı. "Sana kimin saldırdığını görebildin mi?"

"Hayır. Her şey çok hızlı oldu. Ve karanlıktı." Bir yudum daha aldı ve fincanını yere bıraktı. "Ama içlerinden biri kesinlikle uzun boyluydu. Ve sanki çelik burunlu botlar giymiş gibiydi. Tabii bu kısmı hayal görüyor olabilirim."

Sean'ın kaşları çatıldı. "Oraya tek başına gitmemeliydin."

"Tüyo için teşekkürler." Tezgâha yaslandı. "Peki, seni buraya getiren nedir? Sanırım ev adresimi sadece merhaba demek için bulmadın."

"Bana bir iyilik yapabileceğini umuyorum." Ceketinin cebinden plastik bir torba çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. Poşetin içinde, üzerine kir ve ot yapışmış bir Budweiser kutusu vardı. "Bunu parmak izi için incelemeni istiyorum."

"Neden?"

"Gagnon dün gece biriyle görüştü. Sistemde olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Neden çalıştıramıyorsun?"

"Yapabilirim," dedi. "Benden gelmeseyse daha iyi olur." "Neden?"

Adam sadece ona baktı, sorusuna cevap vermedi ve kadın midesinin derinliklerinde huzursuz bir his hissetti.

"Çalıştırabilir misin?" diye sordu.

"Elbette. Ama biliyorsun, ilçe laboratuvarına gönderirsem çok daha uzun sürer. Tüm *kaynaklar* parmaklarının ucunda olan sensin."

Sadece ona baktı.

"Bu arada, şu telefon numarası işi nasıl gidiyor?" diye sordu ona.

"Henüz cevap gelmedi."

"Hayır mı?" Başını yana eğmiş, onu izliyordu. Bu federal ajana çok fazla güveniyordu. Ve şu ana kadar aralarındaki "işbirlikçi" ilişki tam da beklediği gibiydi: tek yönlü bir yol.

"Ne zaman haber almayı düşünüyorsun?" diye sordu. "Bilmiyorum. Umarım yakında."

"İşte bir soru daha," dedi, bilerek onu bira kutusuyla baş başa bırakarak.

"Öyle mi?"

"Virgil kim?"

Bu onun dikkatini çekti. "Virgil'i nereden duydun?"

"Buralarda."

"Nerelerde?" Sesindeki keskinlik Virgil'in önemli olduğunu gösteriyordu.

"Şefin dün ofisinde biriyle onun hakkında konuştuğunu duydum."

"Kim?"

"Bilmiyorum. Orada bir süre birlikteydiler. Sanırım sizden biri olabilir."

"Neye benziyordu?" Sean sordu.

"Büyük. Yaklaşık altı dört. Siyah. Muhtemelen kırklı yaşların ortasında." "Bu Dwight Moore, patronum."

"Soruma hâlâ cevap vermediniz. Virgil kim?"

Adam uzun bir süre ona baktı ve kız onun tartıştığını anlayabildi -Ona ne kadarını söyleyeceğini bir kez daha düşündü. Ama hâlâ onun için kanıtlarla ilgilenmeyi kabul etmemişti ve karşılığında bir şey almadıkça da etmeyecekti. Burada soruşturma yürüten tek kişi o değildi.

"Virgil bir insan değil," dedi.

"Değil mi?"

"Bu bir operasyon. Buraya gelmemin sebebi bu." Bunu beklemiyordu.

"Peki, hedef Luc Gagnon ise neden 'Virgil' deniyor?"

"Adını Romalı bir şairden alıyor. Ve Gagnon gerçek bir hedef değil. Biz onun şirketine odaklanmış durumdayız."

Onu izledi, boşlukları zaten bildikleriyle doldurmaya çalıştı. "Şirket iletişimi şifreleyen bir yazılım üretiyor."

"Evet. Ayrıca bir dizi süper güvenli şifreli cihaz da üretiyor." "Öyle mi?"

"Bazı VIP müşteriler için, evet. Yakında bu cihazlardan bir sevkiyat alacağına inanmak için nedenlerimiz var. Bu sevkiyat çok önemli. Onu durdurmaya çalışıyoruz."

"İşte *bu* büyük anlaşma gerçekleşiyor," dedi, aniden farkına vararak. "Dün bahsettiğin şey. Dün bahsettiğin şey."

Tüm bu önceden yüklenmiş cihazlar uyuşturucu kartellerine, mafyaya ve benzerlerine gitmeden önce sevkiyatı durdurun."

Başını salladı.

"Ne zaman olacak?" diye sordu. "Ben de bunu anlamaya çalışıyorum." "Peki nerede oluyor?"

"Tekrar söylüyorum, henüz bilmiyorum. Keşke bilseydim. *Tüm* hassas iletişimleri şifreli cihazlar üzerinden yapıldığında birini araştırmak biraz zor. Sadece bu da değil, bu cihazları kullanan her kişiyi araştırmak da zor. Alışıl gelmiş araç ve yöntemlerimizin çoğu işe yaramaz. Yani, bu telefonlardan birini kullanan birini tutukladığımızda, biz daha hiçbir şeye bakamadan tüm mesajları silinip gidiyor."

"Onları uzaktan silebiliyorlar mı?"

"Evet," dedi, açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. "Bu teknoloji dava oluşturma kabiliyetimize büyük bir darbe vuruyor. Ve dünyanın dört bir yanında bu yazılımı kullanan suç operasyonlarından bahsediyoruz."

İç çekti. "Lanet olsun." "Aynen öyle."

Onu izledi ve beyninin bir köşesinde bir şey kıpırdanırken söylediklerini düşündü.

"Eğer birinci sınıf edebiyat dersimi doğru hatırlıyorsam, Virgil bir Truva atı hakkında yazmıştı," dedi. "Hani şu Yunanlıların Truva'ya gizlice girmek için kullandıkları tahta at?"

Sean cevap vermedi.

"Yani sadece bu cihazlara müdahale etmeye çalışmıyorsunuz. Onları bozmak ya da başka bir şey yapmak istiyorsunuz. Bu yüzden Gagnon'a ihtiyacınız var. Size bir arka kapı vermesi için onu ikna etmek mi istiyorsunuz?"

Adam bir kaşını kaldırdı ve kız bir adrenalın patlaması hissetti çünkü doğru yolda olduğunu anlayabiliyordu.

"İşe yarayacağını varsayarsak fena bir plan değil," dedi. "Kulağa riskli geliyor."

Kahvesini yudumladı, hiçbir şeyi onaylamadı ya da reddetmedi. Ama tahminlerinin en azından doğru olduğunu biliyordu. Adamın vücut dilinden bunu anlayabiliyordu.

Sean saatini kontrol etti. Gitmek için sabırsızlanmaya başlamıştı ve kadın hâlâ kanıtları parmak izi için incelemeyi kabul etmemişti.

Nicole ne yapacağını düşündü. Az önce onunla çok hassas bir bilgi paylaşmıştı ve bunun bir takas olduğunu biliyordu. Bu da ona bu bira kutusunun önemli olması gerektiğini düşündürdü. Bunu neden FBI'a iletmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Adamın kanalları onunkilerden daha hızlıydı ama belli ki kanıtın onunla ilişkilendirilmemesi daha önemliydi. Bunun ne anlama geldiğini düşünmesi gerekecekti ama bu arada bilgi akışını devam ettirmek istiyordu.

"Bira kutusunu senin için halledeceğim," dedi.

"Teşekkürler."

"Oradaki laboratuarda tanıdığım biri var. Bir telefon açıp acele edip edemeyeceğimi soracağım."

"Minnettarım." Saatini tekrar kontrol etti. "Gitsem iyi olacak."

Onu kapıya kadar götürdü.

"Kahve için teşekkürler," dedi. "İhtiyacım vardı."

"Elbette." Ona şöyle bir baktı. "Leyla'nınki kadar iyi değil ama işimi görüyor." Yüzünü dikkatle boş tutarak başını salladı.

Kapının yanında durdu. "Duyduğuma göre onunla vakit geçiriyormuşsun?" Kaşları yukarı kalktı. "Nereden duydun bunu?"

"Küçük bir ada. Bilirsin, onu bu işin dışında tuttuğundan emin olmak istersin." "Neyin dışında?"

"Burada yürüttüğünüz operasyon. Kulağa tehlikeli geliyor." Kapıya doğru uzandı. "Joel ile dostluğunuza değer veriyorsanız, kız kardeşini bu işten uzak tutmak isteyeceksiniz."

CHAPTER ON BEŞ

LEYLA, SEAN'la kum tepelerini aşan köprüde buluştu. Bugün beyaz kot pantolon ve dar siyah bir tişört giymişti ve suyun esintisi at kuyruğunu omuzlarına doladı.

Ona yaklaşırken gülümsedi ve Sean'ın nabızı hızlandı. Tüm gereken buydu. Bir gülümseme ve tüm vücudu tepki verdi.

Ona getirdiği içkiyi uzattı. "Limonata," dedi. "Meyve suyu satan bir yerde durdum."

"Teşekkürler." Fincanı alırken gülümsemesi kayboldu. "Yüzüne ne oldu?"

"Biraz çakıl taşı yakaladım," dedi, çünkü ona yalan söyleme yeteneğini kaybetmiş gibiydi.

"Nasıl?"

"Bunun için endişelenme." Köprünün sonuna doğru yürürlerken dikkatini dağıtmak için onun elini tuttu.

Ona bir bakış attı, dikkati hiç dağılmamıştı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Benimle mola verdiğin için teşekkürler."

"Sadece yirmi dakika kadar vaktim var. Etkinliğimiz saat beşte başlıyor."

Merdivenlerden aşağı birlikte yürüdüler ve kadın sandaletlerini çıkarmak için adamın elini bıraktı. Ayak tırnaklarını pembeye boyadığını fark etti. Geçen gece gümüş rengindeydiler.

Ayakkabılarını merdivenlerin dibinde bırakmış.

"İçki için teşekkürler." Pipetten bir yudum aldı ve sonra fincanı ona uzattı. "Biraz ister misin?"

"Ben iyiyim."

Suya doğru yürüdüler, bir ailenin öğleden sonrası için kurduğu ve çılginca bir ekipman gibi görünen bir plaj örtüsünün yanından geçtiler: üç şemsiye, iki soğutucu, altı plaj sandalyesi, ayrıca köpük havuz erişteleriyle dolu bir araba. Bir grup çocuk su kenarı ile kumdan kale inşa ettikleri dev bir çukur arasında ileri geri koşturuyordu.

Leyla limonatasını yudumladı ve durup sörfü seyretti. "Sular çekildi." Ona baktı. "Bugün balık tutma şansın oldu mu?"

"Hayır."

Yürümeye başladılar ve kadın ona baktı, belli ki onu son gördüğünden beri neler yaptığını detaylandırmasını umuyordu.

"Günü çoğunlukla içeride geçirdim," dedi. "İnternette, telefonda. Oldukça sıkıcı geçti. Peki ya siz?"

"Cumartesi günleri hep yoğundur. Öğle yemeğinden sonra, yarınki bir vaftiz töreni için pasta süsledim." Fincanı ona uzattı ve kot pantolonunun paçalarını kıvrımak için eğildi. "Sonra da kırk yengeç keki kızarttım ve bu akşamki konser için remoulade sos yaptım." Doğruldu. "Yani, eğer yemek yağı gibi kokuyorsam, sebebi budur."

Bir adım daha yaklaştı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Harika kokuyorsun."

"Doğru."

Ona limonatayı geri verdi. Sonra kızın boştaki elini tekrar tuttu ve sahilde gezinerek köpekbalığı şeklindeki bir uçurtmayı havalandırmaya çalışan bir çocukla babasının yanından geçtiler. Bugün dışarıda olan ailelerin çoğunun, muhtemelen okul takvimine bağlı kalamayacak kadar küçük çocukları vardı. Arkadaşça bir sessizlik içinde yürüdüler. Dairesi az ilerideydi ve Sean'ın içinden onu yukarı çıkarıp etkinliğine geç kalmasını sağlamak geliyordu. Sean onu yalnız bırakmak için can atıyordu. Gerçekten yalnız, kalabalık, iş arkadaşları ya da cep telefonları tarafından rahatsız edilmeyecekleri bir yerde. Belki bu operasyon bittiğinde, biraz tatil zamanı ekleyebilirdi. Gerçek bir tatil istiyordu, Telefonunu kapatıp Leyla'ya tüm dikkatini verebileceği bir yer.

Onu tanımak istiyordu. Şimdiye kadar paylaşmaya istekli olduğu şeylerin ötesinde onu *gerçekten* tanımak. Onun gardını yüksek tuttuğunu zaten biliyordu.

ve bunu anlıyordu, ama farklı olmak istiyordu. Onu neyin mutlu ettiğini, neyin sinirlendirdiğini ve neyin tahrik ettiğini öğrenmek istiyordu. Her ayrıntıyı öğrenmek istiyordu. Daha önce hiç kimse bu kadar ilgisini çekmemişti ve birbirlerinden bu kadar uzakta yaşadıkları için acı hissetmemeye çalışıyordu. Bunun yerine *ona* odaklanmaya çalışıyordu ama lojistik meseleler onu yiyip bitiriyordu. Buna engel olamıyordu. O böyleydi. Bir sorun gördüğünde ona odaklanırdı.

Ona baktı. "Sorun nedir?" "Bir şey yok.

Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

"Şu anda konuşmak istemediğim şeyler." Adam kızın elini sıktı ve kız da ona eğlenen bir gülümseme verdi.

"Yani"-limonatasını yudumladı-"yarın Playa del Rey'de bir golf turnuvası olduğunu biliyor musun? Hayır işleri için büyük bir etkinlik."

Kadının sesindeki bir şey onu teyakkuza geçirdi. "Ne olmuş?" "Luc Gagnon'un asistanı beni aradı. Adı Jillian."

Sean durdu.

Leyla, "Turnuvadan sonra bir akşam yemeği partisi verip veremeyeceğimizi sordu," dedi.

"Seni durup dururken mi aradı?"

"Onunla daha önce de çalıştım. Sana Windjammer'daki kahvaltı toplantısından bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

Sean gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Ve seni rastgele mi aradı?"

"Telefonlarıma cevap veriyordu. Dün ona yemek şirketimizin resmen faaliyete geçtiğini bildiren bir mesaj bırakmıştım ve ardından ona bir menü gönderdim."

Sean'ın midesi daraldı. "Ona aktif olarak pazarlama mı yapıyorsun?"

"Şu anda herkese pazarlama yapıyorum. İşimi ayağa kaldırmaya çalışıyorum."

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Her neyse, akşam yemeği için küçük bir grup var. Jillian benden haber aldığına sevindiğini söyledi çünkü son dakikada beklenmedik bir şekilde sayımız on ikiden yirmiye çıktı-"

"*Nerede* bu yemek?"

Geri çekildi, ses tonundan ürkütüğü belliydi. "Onun evinde."

Sean başını salladı ve başka tarafa baktı.

"Ne? Bunun iyi bir fırsat olabileceğini düşündüm."

Ona ters ters baktı. "Nasıl yani?"

"Şey ... bu onun yeni büyük evi ve neredeyse hiç kimse içine girmede," dedi. "Seattle'dan bir mimar ve bir dekoratör getirdi. Kendi personeliyle seyahat ediyor. Düşündüm ki, bilmiyorum, bu birinin etrafı biraz kurcalaması ve belki kulak misafiri olması için iyi bir fırsat olabilir."

"Şu anda ciddi misin?"

"Evet."

"Sen bir ajan değilsin Leyla."

"Ben değil. Birini gönderebilirsin demek istedim. Benim için çalışıyormuş gibi davranabilirler."

"Hayır."

Nefes nefese kaldı. "*Düşünmeyeceksin* bile-" "Hayır."

"Tamam." Tekrar sahile inmeye başladı.

"Ve sen de bunu düşünmemelisin," dedi ona. "Luc Gagnon ihtiyacınız olan türden bir müşteri değil."

"Ne yani, eğlenen zengin insanları mı kastediyorsun? Tam da ihtiyacım olan türden bir müşteri."

Sean dişlerini sıktı. Şimdi de onu kızdırmaya çalışıyordu. Böyle bir plan yaptığına inanamıyordu.

Ama yine de yapabiliirdi. Amelia ve onun soruşturması arasındaki olası bağlantıyı anladığından beri onun işine burnunu sokuyordu.

"Unut gitsin," dedi şimdi. "Bu sadece bir fikirdi. Henüz işi kabul etmedim bile. Ona her zaman bunun çok son dakika olduğunu ve yerimizin dolu olduğunu söyleyebilirim."

"Kulağa hoş geliyor. Bunu ona söyle."

"Yine de insanları zor durumda bırakmaktan nefret ediyorum."

Muhtemelen en nefret ettiği şey, insanları rakiplerine göndermekti. Sean ona baktı. Onun tepkisinden rahatsız olmuş gibiydi ama umurunda bile değildi.

Cebinden telefonunu çıkardı ve ekranı kontrol etti. "Siena bana mesaj atıyor. Geri dönmem gerek."

Arkalarını döndüler ve sessizce köprüye doğru ilerlediler. Kumların arasında ilerliyor, kadının anlattığı her şeyi özömsüyordu. Tüm bunlar onu son derece huzursuz etmişti.

Luc Gagnon otuz altı yaşında, gezegendeki en kötü şöhretli serserilerle düzenli olarak iş yapan bir jet sosyeteydi. Sean Leyla'yı bu adamın ya da onun yörüngesindeki herhangi birinin yakınında görmek istemiyordu. Onun Gagnon'un evinde, bütün gün kafayı bulmuş bir grup zengin pıslığı beklediğı fikri bile Sean'ın göğsünün ortasında sıkı bir düğüm oluştuyordu.

"Bu sadece bir fikirdi.

Rahatla." "Rahatım."

"Sean, dişlerinin gıcırdadığını *duyabiliyorum*."

Köprüye yaklaştıklarında Siena içkisini çöp kutusuna atmak için yön değıştirdi. Onu izlerken, Siena'dan gerçekten bir mesaj alıp almadığını merak etti. Belki de onu yine kızdırdığı için ondan uzaklaşmak istiyordu.

Merdivenlere ulaştılar ve kadın kelepçelerini açıp sandaletlerini giydi.

"Yani . . . Düşünüyordum da." Ona gülümsedi. "Nautilus'taki yemek daveti hâlâ geçerli mi?"

"Evet."

"Pazartesi gecesine ne dersin?"

O iri mavi gözleriyle ona baktı ve adam nasıl cevap vereceğini düşündü. Tereddüt ettiğine bile inanamıyordu. Onunla tanıştığı andan beri, kendisiyle vakit geçirmesini sağlamayı kendine görev edinmişti.

Ama ne kadar çok şey yaparsa, onun çalışmaları o kadar ilgisini çekiyordu. Leyla geçen gece Sean'ın evinde olmasaydı Amelia ile Luc Gagnon arasındaki olası bağlantıdan haberi bile olmayacaktı. Leyla gözlemciydi, sezgileri kuvvetliydi ve Sean'ın üzerinde çalıştığı davaya derin bir ilgi duyuyordu. Bu tehlikeli bir bileşimdi.

Ve işleri daha da kötüleştirmek için, Sean kötü kararlar vermeye devam etti. Dikkatinin dağılmasına izin vermiş, bu da aptalca hatalara yol açmıştı. Benzin deposunun azalmasına izin vermek. Bilgisayarını dışarıda bıraktığı halde Leyla'yı evine davet etmek. Sonuç olarak, onunla ilgili her şey dikkatini dağıtıyordu. Geri dönüşü olmayan aptalca bir şey yapmadan önce aklını başına toplaması gerekiyordu.

Beklentiyle ona baktı.

"Size haber veririm," dedi. "Brownsville ofisinde gün sonunda bir toplantım olabilir."

"Oh."

Bu bir yalandı, ama bu çok kötüydü. Ona gerçeği -küçük parçalarını bile- vermek geri tepmişti.

Avuçlarındaki kumların tozunu aldı ve ellerini arka ceplerine soktu. Kadın adama baktı ve adam tüm bu akşam yemeği sohbetinin konuyu değiştirme çabası olduğu hissine kapıldı.

"Gagnon'un asistanına ne söyleyeceksin?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Muhtemelen ona yerimizin dolu olduğunu söylerim." *Muhtemelen.*

Dişlerini sıktı ve göğsündeki düğüm yeniden ortaya çıktı.

Uzandı ve parmak ucuyla adamın çenesini okşadı. "Sıkma. Senin için kötü olur."

"Ben değilim."

Kadın parmak uçlarına kalkıp onu öptü ve adam kendini durduramadan kolunu kadının beline doladı.

Gülümseyerek geri çekildi. "Limonata için teşekkürler. Pazartesi gecesi için bana haber ver."

- - -

NICOLE, Denise'in tırnaklarını törpülediği resepsiyon masasının yanından hızla geçti.

"Henüz başlamadılar mı?"

Denise zile basarak kapıyı açtı. "Beş dakika önce."

"Kahretsin," diye mırıldandı Nicole, aceleyle çalışma odasına girerken. Brady'nin ofisi boştu ve Emmet, McDeere ve bazı ayak işlerine yardım etmesi için getirdikleri çaylak Lopez'inki de dahil olmak üzere masaların çoğu boştu.

Nicole bütün öğleden sonra güneşte kaldığı için susamıştı, ayrıca dün geceki küçük viski aleminden dolayı akşamdan kalmaydı. Mola odasına girdi ve buzdolabından bir şişe su aldıktan sonra aceleyle konferans salonuna girdi.

İçeri girdiğinde tüm başlar ona doğru döndü. "Merhaba. Üzgünüm geciktim."

Kimse cevap vermedi ve o da en yakındaki boş koltuğa oturdu. Lopez'in yanındaydı ve eşyalarını bırakıp yavaşça sandalyeye otururken Lopez merakla ona baktı.

Brady, "Ben de onlara Luc Gagnon hakkında bilgi veriyordum," dedi. Nicole şaşırılmış bir halde şefe baktı. "Pekâlâ."

"Ve sonbaharda gerçekleşen iki Saledo suikastıyla olası bağlantı." Brady sandalyesinde arkasına yaslandı. "Laboratuvardan yeni bir şey var mı?"

Şef onu bir başka gıcırtılı göreve daha göndermişti ama bu seferki daha başarılıydı. Laboratuar şefi ona yeni gelen birkaç sonucun önizlemesini vermişti. Ayrıca Sean'ın onun için koşmasını istediği bira kutusunu bizzat bırakma şansı da olmuştu.

Emmet'e bir bakış attı. Onun soğuk bakışları, Brady'nin kendisiyle paylaşmayı ihmal ettiği bazı içeriden bilgilere sahip olduğu gerçeğini anladığını gösteriyordu. Brady ekibe ne kadarını açıklamıştı? Ve hatta ne kadarını biliyordu? Nicole Virgil Operasyonu'nu buradaki kimseyle konuşmamıştı. Sean'dan bunu bilmemesi gerektiğine dair belirgin bir izlenim edinmişti.

"Bazı ilginç güncellemeler." Sandalyesini çekerek oturdu ve göğüs kafesinden ateş yükselirken yüzünü buruşturdu. Bedduasını bastırarak dosya klasörünü açtı.

"Toksikoloji raporu geldi," dedi. "Vücudunda uyuşturucu yok. Ayrıca tecavüz kiti de geldi. Hiçbir şey yok, yabancı DNA ya da başka bir şey yok."

Amelia Albright ölümünden önce ne tür bir dehşete maruz kalmış olursa olsun, bunlar arasında cinsel saldırı yoktu.

"Yine de bazı ilginç DNA kanıtlarına ulaştılar. Bu, adli tabibin bıçak yarasının olduğu yerden aldığı örnekten." Brady'ye baktı. "Örnekte kurbanı uymayan ikinci bir DNA profili var."

"Yani katil kendi kendini mi yaraladı?" Emmet sordu.

Nicole de böyle düşünmüştü. Kanlı bir boğuşma sırasında bıçak sapı kayganlaşabilirdi ve failin kendini kesip kurbanın üzerinde kan bırakması mümkündü.

"Bundan daha garip" dedi. "DNA profili Jose Rincon'la eşleşiyor."

Brady'nin kaşları kalktı. "*Rincon mu?*"

"Özür dilerim. Jose Rincon kim?" diye sordu çaylak.

"San Antonio'daki iki kurbandan biri," dedi. "Diğeri ise Sandra Massey."

"Bekle. Geri al. Ölü bir adamın DNA'sı *nasıl* olur da Amelia Albright'a bulaşır?" McDeere sordu.

"Cinayet silahı," dedi Emmet, Nicole'e bakarak. "Onu temizlememiş."

"Yeterince temizlenmemiş," dedi. "Önceki kurbanın kanından bir miktar bizim kurbanımıza bulaşmış."

"İlginç." Brady ellerini çenesinin altında birleştirdi.

Nicole iyi bir ipucu yakalamayı başardığı için gurur duydu. Hem de cumartesi günü. Gıcırdayan tekerlek stratejisi işe yarıyor gibi görünüyordu ve laboratuvar şefiyle iyi bir ilişki geliştiriyordu.

Boğazını temizledi ve devam etti. "Mavi halatla birleşince -Bu da tam olarak *kesin* bir kanıt sayılmaz. Yani, bu bir tesadüf olabilir ama *bununla* birlikte, San Antonio'daki saldırıları gerçekleştiren kişinin Amelia Albright'tan sorumlu olduğunu doğrulayabiliriz," dedi Nicole.

"En azından aynı cinayet setini kullandıklarını biliyoruz. Aynı bıçak, aynı bağlar. Farklı bir tetikçi de olabilirdi," diye belirtti Emmet.

Nicole başını salladı. Bunu hiç düşünmemişti ama adam haklıydı.

"Her halükarda, bu üç suçu kesinlikle birbirine bağlıyor," dedi. "Yani, bu büyük bir şey." Onay almak için Brady'ye baktı.

Hâlâ dikilmiş ellerinin üzerinden onu izliyordu.

Şef, "San Antonio dedektifi, size MO hakkında herhangi bir ayrıntı verdi mi?" diye sordu. "Cinayetin kendisi dışında mı?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Kurbanların izini nasıl buldular?" diye sordu. "Massey denen kadın apartmanın arkasına atılmıştı, değil mi? Ama diğer adam -Rincon- bir bardan çıktıktan sonra pusuya düşürülmüş. Orada olduğunu nereden biliyorlardı?"

"Evet, bunu ben de sordum," dedi Nicole. "Dedektif bana suikastı gerçekleştiren kişinin adamı takip ettiğini düşündüklerini söyledi. Rincon'un sık gittiği bir yer değildi, bu yüzden orada takip edilmiş olabileceğini düşündüler. Ve bazı fiber kanıtlara dayanarak, arabasına doğru yürürken yakalandığını, daha sonra bıçaklanıp barın arkasındaki sokağa atılmadan önce bir aracın arkasında bağlandığını, dövüldüğünü ve sorgulandığını düşünüyorlar."

"Elyaf kanıtı mı?" Emmet sordu.

"Evet, bazı halı lifleri," dedi Nicole. "Ve bu da bizim için farkında olmamız gereken iyi bir ayrıntı. San Antonio kısa süre önce halı lifleriyle ilgili laboratuvar sonuçlarını aldı. Ulusal bir veri tabanında tarandılar ve lifler bir Dodge minivana ait çıktı. Ne yazık ki dış rengini bilmiyoruz çünkü minibüslerin çoğunun içinde siyah halı var. Ama birinin Rincon'u orada tuttuğunu ve sorguladığını düşünüyorlar."

McDeere, "Minibüs kiralık olabilir," dedi.

Başını salladı. "Doğru. Ayrıca, Amelia'nın bir aracın içinde tutulduğunu düşünmek için herhangi bir nedenimiz yok. Kahve dükkânının deposundaki kan izlerine bakılırsa, orada tutulmuş gibi görünüyor."

Etrafına bakınırken odanın üzerine sessizlik çöktü.

"Güvenlik kameralarında neredeyiz?" Brady, McDeere'a dönerek sordu.

McDeere, "Bölgedeki her işletmeyle konuştum," dedi. "Surf's Up, caddenin karşısındaki benzin istasyonu, hediyelik eşya dükkanı, hatta üç bina aşağıdaki bakkal bile. Kimsede ara sokakta ya da Island Beanery'nin arkasındaki otoparkta herhangi bir şey yakalayan dış mekan kamerası yok. O konuda şansımız yok. Beanery'de hiç kamera olmaması çok kötü."

"Artık var," dedi Emmet. "Dün oradaydım. Leyla daha yeni bir şeyler taktırdı."

"Peki, erkek arkadaş meselesi ne olacak?" Brady, Emmet'e sordu. "Onun bazı arkadaşlarıyla yeniden görüşecektin."

"Söyledim. İçlerinden biri bana Amelia'nın Seattle'dan gelen bir teknoloji CEO'suyla birkaç kez çıktığını söyledi," dedi Emmet. "Onun Luc Gagnon olduğunu varsayıyoruz."

"Kim bu arkadaş?" diye sordu şef.

"Birlikte çalıştığı baristalardan biri. Onunla daha önce görüşmemiştim. Birlikte bir sürü vardiyaları olduğu ortaya çıktı, bu yüzden çok konuştular." "Amelia'nın bu adamla nerede tanıştığını söyledi mi?" Brady sordu.

"Bilmiyordu," diye cevap verdi Emmet. "Kahve dükkânında, barda ya da herhangi bir yerde olabilir. Amelia'nın arkadaşlarından dışarı çıkmayı çok sevdiğini biliyoruz."

"Şimdiye kadar eskiz defterinde bir şey çıkmadı. Yani, parmak izi ya da her neyse." Nicole dosyasını tekrar açtı ve Amelia'nın dairesinde bulduğu eskizlerin bir çıktısını bulana kadar karıştırdı. Ayrıca internette Luc Gagnon'un bazı fotoğraflarını da bulmuştu. Profiller ve düz açılar da dahil olmak üzere birkaç fotoğrafın çıktısını aldı. "İşte karşılaştırma için bazı resimler." Çıktıları masanın üzerinden Brady ve Emmet'e doğru kaydırды.

Resimleri incelemek için öne doğru eğildiler ve Nicole beklenti içinde bekledi. Brady'nin ne söyleyeceğini daha o söylemeden biliyordu.

Brady yukarı baktı. "Sonuçsuz."

"Koyu renk saçları var," diye belirtti Nicole. "Ve benzer bir vücut tipi." Yatakta uzanmış adamın çizimine doğru başını salladı. Kadınlarla dolu bir odada olsaydı, çizimdeki adamın seksi olduğu gibi bariz bir gözlemde bulunurdu. "Çizim kaslı birini gösteriyor ve Luc Gagnon'un atletik olduğunu biliyoruz."

"Bunu nereden bilebiliriz?" Emmet sordu ve kız Emmet'in sesinde bir parça alay sezdi.

"*People* dergisine göre, dağ bisikleti kullanıyor. Ve sörf. Ve golf oynuyor." Emmet gözlerini devirdi.

"Yine de haklısın," dedi Brady'ye dönerek. "Çizimde kesin bir şey yok. Dövme ya da başka bir şey yok, yüzü de zar zor doldurulmuş. Tek bildiğimiz eskiz defterindeki adamın siyah saçlı olduğu."

Brady, "Tamam, sanırım eskiz defterini şimdilik göz ardı edebiliriz," dedi. "Tabii parmak izi bulamazsak."

Nicole hayal kırıklığıyla iç çekti. O daireye gitmiş ve ağzının payını almıştı ama elinde gösterecek hiçbir şeyi yoktu.

Brady, "Artık teyit edilmiş bir bağlantımız olduğuna göre San Antonio'ya odaklanalım," dedi. "Nicole, bu bağlantının suyunu çıkarmanı istiyorum."

"Meyve suyu mu?"

"Yukarıda konuştuğunuz dedektifler çalışmaya devam etsin. Bu davada bizden çok daha uzun süredir çalışıyorlar. Halı lifi gibi bizim geliştirmemiz aylar sürecektir ipuçlarına sahipler. Tonlarca görüşme yaptılar ve tüm laboratuvar sonuçları çoktan geldi. Bundan faydalanmalıyız."

"Yani, onlarla tekrar görüşmemi mi istiyorsun?" diye sordu. San Antonio dedektifleri onun aramalarına pek öncelik vermemişlerdi. Günlerce peşlerinden koşmak zorunda kalmış ve kendini bir baş belası haline getirmişti.

"Evet ve bunu bizzat yap," dedi. "Arabayla oraya git. Onları konuştur. Gerekirse onları bira içmeye götürün. Söylemedikleri neler olduğunu öğrenin."

"Sence bizden saklıyorlar mı?" diye sordu.

"Kesinlikle evet. Onlar San Antonio. Biz değiliz," dedi Brady. "Yapacakları son şey ellerindeki her şeyi paylaşmak ve bir sahil kasabası polis departmanının onlar için davayı çözmesini izlemek olacaktır."

CHAPTER ON ALTI

SEAN boş bir asansörü bekledi ve tek başına bindi. Terliydi, kokuyordu ve kasları **y a n ı y o r d u**. Doksan dakikasını

Binanın penceresiz spor salonunda dakikalarca Leyla'ya olan kızgınlığını gidermeye çalıştı. Ama bunun bir faydası olmamıştı çünkü Leyla'nın onun tavsiyesini dinlemeyeceğini ve o yemek işini kabul edeceğini biliyordu. Bundan bir an bile şüphe etmemişti.

Asansörden dışarı adımını attığında, birimlerden birinden gelen kızarmış karides kokusunu aldı. Midesi guruldamaya başladı. Açlıktan ölüyordu ama dondurulmuş dürümlerinin sonuncusunu da bitirmişti ve buzdolabı boştu.

Sean kapısının önünde durakladı ve nabızı hızlandı. Televizyon açıktı. Dinlemek için yakınına eğildi. *Onun* televizyonu.

Tişörtünün altından belindeki neopren kılıfa soktuğu Sig'e uzandı. Burada kim vardı?

Leyla.

Yanılma ihtimaline karşı hâlâ silahını tutuyordu, cebinden anahtar kartını çıkardı, kapının kilidini açtı ve kapıyı hafifçe araladı.

Dwight Moore kanepesinde oturmuş, ayaklarını sehpayaya dayamış, beyzbol maçı izliyordu. Omzunun üzerinden baktı.

"Hey," dedi kalın sesiyle.

"Merhaba." Sean döndü ve mutfığa girmeden önce silahını sakladı.

"Buraya nasıl girdin?"

Moore kalkıp yanına geldi ve yüzündeki sırıtış Sean'a Sig'i fark ettiğini söyledi. "Burayı kiraladığımda bana iki anahtar verdiler."

Sean fırının kapağından bir bulaşık havlusu aldı ve patronuna bakarken yüzünü sildi. Eski bir Deniz Harp Okulu savunma oyuncusu olan Moore altı dört boyundaydı ve Sean'dan yaklaşık altmış kilo daha ağırdı. Sean onun yanında kendini hep küçük hissetmişti.

Havluyu tezgâhın üzerine attı. "Bira ya da başka bir şey ister misin?"

"Bende bir tane var." Moore'un kaşları çatıldı ve Sean onun yanağındaki kesiği fark ettiğini anlayabildi.

"Ne oldu?" Sean sordu.

"Kovboyun kimliğini tespit ettiğimizi düşünüyoruz." "Öyle mi?"

"Greg Tillman. Siyah bir kamyoneti var ve dün gece bulunduğunuz yerdeki sığır çiftliğinin sahibi." Moore tezgâha yaslandı. "Küçük bir sürüsü var, ama bütün parası petrol ve gazda."

"Tamam."

"En azından yakın zamana kadar. Meksika'ya silah sevkiyatı yapan bir yan iş kurmuş olabilir."

"Saledo'ya mı?"

"Belki."

"Bunu nereden bulduk?"

"ATF."

Sean kollarını kavuşturdu. Bu, Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu'ndan duyduğu ilk olaydı. Sean bunun Virgil Operasyonu'ndan haberdar oldukları anlamına geldiğini varsayabilirdi.

"Ayrıca, sevkiyatla ilgili bir ipucumuz var ve yakında geleceğini düşünüyoruz. Bu hafta içinde adada olabilir. Hatta belki Salı günü. Asıl soru *nerede olacağı*."

Moore sehpa doğru yürüdü ve yarısı boşalmış bir bira şişesiyle birlikte bir karton tüp aldı. Sean onun adanın hava haritasını açışını izledi. Şişeyi köşelerden birine ağırlık yapmak için kullandı, Sean da diğer üç köşeye ağırlık yapmak için birkaç bardak altlığı aldı. Sonra haritaya baktı. Bilgisayarında haritanın bir versiyonunu incelemek için çok zaman harcamıştı.

Moore, "Her şey yatla mı, sürat teknesiyle mi, balıkçı teknesiyle mi geleceğine bağlı," dedi. "Burası küçük bir ada, bu da seçenekleri kısıtlıyor."

"Düşündüğün kadar değil," dedi Sean. Bir haftadan uzun süredir burada olduğu için, radara yakalanmadan mal kaçırmak isteyen biri için her türlü olasılığı görmüştü.

"Marinada gözümüz var," dedi Moore, Gagnon'un otuz iki metrelik Boston Whaler'ını tuttuğu körfez kenarındaki yeri işaret ederek. "Gelen yabancı teknelere yakından bakıyorlar."

"Peki ya havaalanı?" Sean, Gagnon'un Cessna'sı için kullandığı özel uçak pistini işaret etti.

"Oraya da yerleştik. Ancak bu iki yeri ve evi yirmi dört saat boyunca kontrol edecek personelimiz yok. İstihbarata ihtiyacımız var. Bunun nerede ve *ne zaman* olduğunu bilmemiz gerekiyor ki kaynaklarımızı odaklayabilelim ve siber ekibimizi hızlı bir şekilde yanıt verebilecek duruma getirebilelim."

Moore yukarı baktı.

"Üzerinde çalışıyorum," dedi Sean.

"Biz de öyle. Ama şu ana kadar çoğunlukla tahmin yürüttük."

Sean adanın tepeden tırnağa taradığı haritasına baktı. Arabayla gezmiş, koşmuş, şehir merkezinin çoğunda yürümüştü. Araba, tekne ve uçakla ulaşılabilir geniş bir alan vardı. Lost Beach sınırdan sadece bir taş atımı uzaklıktaydı. Adanın turizmi ve yeni havaalanı burayı kaçakçıların rüyası haline getirmişti; Saledoların burayı sevmesinin ve muhtemelen Gagnon'un burada bir yer edinmek istemesinin nedeni de buydu. Burası hızla suçlular için sıcak bir nokta haline geliyordu ve kolluk kuvvetleri henüz yetişememişti.

Haritayı incelerken Sean'ın midesine huzursuz bir his yerleşti. "Aklında ne var?"

Kafasını kaldırdı, Moore dikkatle onu izliyordu.

"Düşünüyordum da..." Sean başını salladı.

"Ne?"

"Çok geç kalmış olma ihtimalimiz var."

Kaşları kalktı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Dün geceyi düşünüyordum. Gagnon'un gece yarısı vadiye yaptığı yolculuğu."

"Ne olmuş ona?"

"Ya bu bir tuzaksa?" Moore ona bakakaldı.

"Belki de gözetim altında olduğunu anladı ve bizi adadan çıkarmak istedi, böylece o yokken devir teslim gerçekleşebilecekti." Bu sözleri söylerken Sean'ın midesindeki düğüm sıkılaştı. "Eğer planı buysa, mükemmel bir şekilde işledi."

Moore başını salladı. "Bunun o olduğunu sanmıyorum." "Hayır mı?"

"Hayır. Aslında bundan eminim. Geçmişine dayanarak, bu sevkiyatı şahsen ele geçirmeye niyetli olduğuna inanıyoruz. Bu yüzden burada. Ve konteyner gemisi hakkında elimizdeki istihbarat sağlam. Henüz hiçbir şey yüklemadiler ve biz de izliyoruz."

"Peki, istihbaratımızın geri kalanı ne olacak?" Sean sordu. "Bu ne kadar sağlam?"

Moore kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Peki, Saledo ile çalışan içeriden bir adamımız var mı? Ya da şu çiftçi Tillman'la?"

"Hayır."

"Emin misin?" Sean sordu.

"Eminim."

"Peki ya ICE, DEA ya da ATF?"

"Saledo ya da Tillman ile birlikte çalışan gizli ajanımız yok. Ben olsam bilirdim. Her neyse, neden soruyorsun?"

"Sadece merak ettim."

"Bu paranoya da neyin nesi?"

"Yok bir şey," dedi Sean. "Sadece tedbirli davranıyorum." Moore onu kuşkuyla izledi.

Ve haklıydı. Sean paranoyaktı. Belirleyebileceği tek bir neden yoktu. Daha çok küçük şeyler kümesiydi - hiçbirini kimseye, hatta Moore'a bile açıklamaya hazır değildi. Sean'ın Moore'a güvenmediğinden değil.

onu. Moore dürüst bir adamdı ve Sean'ın onun dürüstlüğü konusunda en ufak bir şüphesi bile yoktu. Ama Sean günlerdir kendini gergin hissediyordu ve dn gecekı kğk geziden sonra bu duygusu daha da artmıştı.

Moore, "Eğer benim bilmediğim bir şey biliyorsanız, söyleyin de duyalım," dedi. "Bilmiyorum. Henüz bilmiyorum."

Moore ona uzun, sert bir bakış attı. "Beni bilgilendir. Neler olup bittiğini bilmezsem arkanı kollayamam."

"Yapacağım."

Moore saatini kontrol etti. "Gitmem gerek." Haritayı başıyla işaret etti. "Bu sende kalsın. Ofiste bir tane daha var."

Harika. Bir daha gelirse Leyla'nın gözünden uzak tutacak bir şey daha. Ki bu pek çok nedenden ötürü kötü bir fikir olurdu.

Moore, "İzlemeye ve dinlemeye devam edeceğiz," dedi. "Umarım yakında bir şeyler ortaya çıkar. Telefonunuzu şarjda tutun ve plan devreye girer girmez uygulamaya hazır olun."

"Yapacağım."

"Neşelen." Moore omzuna bir tokat attı. "Bu şey düşündüğümüzden daha hızlı ilerliyor. şansımız yaver giderse, bu şeyi paketleyip yakında buradan çıkacağız."

CHAPTER

YEDİ

L Driftwood Caddesi'ne döndüğünde EYLA'NIN TELEFONU ÇALDI. Yine Sean. Sesli mesaja yönlendirdi.

"Onu almamı ister misin?" Siena yolcu koltuğundan sordu.

"Mesaj bırakacak."

Ve Leyla ne yazacağını biliyordu. Sean daha önce ona bir mesaj bırakmış ve bu gece çalışmıyorsa onunla Windjammer'da bir şeyler içmek için buluşmak istediğini söylemişti.

Bu, Luc Gagnon'daki yemek işini kabul edip etmediğini öğrenmenin üstü kapalı bir yoluydu.

Evet, vardı. Ve onun bu konudaki fikrini duymak umurunda değildi. Bu onun işiydi ve ne iş isterse alırdı, özellikle de birkaç saatlik çalışma karşılığında büyük paralar kazandıran işleri. Bir web sitesi, mutfak malzemeleri, servis ekipmanları da dahil olmak üzere başlangıç masrafları için bir servet harcıyordu. Bir dağıtım minibüsüne de ihtiyacı vardı ama bu hafta itibariyle, bunun için biriktirdiği her kuruş yeni bir güvenlik sisteminin ödemesine gitmişti. Sonuç olarak, nakit sıkıntısı çekiyordu ve öngörülebilir gelecekte alabileceği her işi alması gerekiyordu.

Leyla ferforje kapının önünde durdu ve genç bir adam bekçi kulübesinden çıktı. Ona bir gülümseme fırlattı.

"Merhaba, Just In Thyme Catering'den geliyorum, Gagnon'ların evine gidiyorum. Ben ve arkamdaki Subaru."

Güvenlik görevlisi panosunu kontrol etti. "Uh . . . Leyla Breda?" "Evet."

"Sadece bir isim yazdım." "Ben ve ekibim."

"Bir saniye." Nöbetçi kulübesine girdi ve bir telefon görüşmesi yaptı. Birkaç dakika sonra başını salladı. "Tamam, iyisin."

Kapı kalktı ve Leyla içeri girdi. Wade de onun arkasından arabaya bindi. Sahile bakan üç ve dört katlı evlerin bulunduğu palmiyelerle kaplı bir sokaktan sola döndüler.

"Lanet olsun." Siena pencereden dışarı baktı. "Bu yerler çok büyük."

"Buraya daha önce hiç gelmiş miydin?"

"Hayır. Sen?"

"Alt bölge inşaat halindeyken birkaç alanı gezmiştim. Gerçi yıllar oldu." Bakımlı tropik peyzajı ve birkaç araba yolundaki pahalı arabaları inceledi.

"Bakın ne kadar çok yer boş." Siena iç çekti. "Ne büyük kayıp. İnsanlar bir servet harcıyor ve buraya gelmiyorlar bile."

Leyla arabayı altı garaj kapısı olan gri sıvalı modern bir binanın önüne çekti. Gagnon'un asistanı çift kanatlı ön kapıya çıkan büyük merdivenin başında duruyordu.

Leyla arabadan inip Wade yanındaki boşluğa geçerken Jillian gülümseyerek "Hoş geldiniz," dedi. "Bizi bulmakta zorlandın mı?"

"Hiç de değil."

Jillian dökümlü beyaz bir pantolon ve belden bağlanan yeşim yeşili bir bluz giymişti. Sarı saçları, bir şekilde aynı anda hem dağınık hem de mükemmel görünmeyi başaran özenli bir kıvrımla geriye doğru toplanmıştı.

"Burada olmana sevindim," dedi. "Herkes her an gelebilir."

Leyla'nın nefesi kesildi. "Altı demiştin hani?"

"Erken geliyorlar." Jillian gözlerini devirdi. "Yine de endişelenme. Şimdiden oldukça iyi hazırlandık."

Siena ve Wade malzemeleri boşaltmaya başlarken Leyla'nın kafası lojistikle meşguldü.

Jillian ona "Dördüncü katta, havuz başında yiyeceğiz," dedi. "Boşaltmak için asansörü kullanabilirsiniz. Mutfak ikinci katta ve bir iç merdiven var,

Bir tane de dışarıda güverteleri birbirine bağlayan. Başka ne var? Eğer fazladan buzdolabına ihtiyaınız varsa, mutfağın yanındaki hizmet odasında bir tane var." Genişçe gülümsedi. "Yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber verin."

"Teşekkürler! Biz hallederiz."

Leyla aceleyle eşyaları yerleştirmeye yardım etti. Önceden hazırlanmış yiyecek ve malzemelerle dolu dört folyo tepsileri ve üç plastik küvetleri vardı. Çoğunu asansöre sıkıştırdılar ve Wade'i dev bir soğutucuyla geride bıraktılar.

Birlikte at sürerlerken Siena Leyla'ya bir bakış attı. "Bir *saat* erken mi? Ne oluyor be?"

Asansörün kapısı kayarak açıldı ve yükselen tavanı ve sahile bakan cam duvarı olan bir oturma odasına girdiler.

"Vay canına," dedi Leyla manzarayı seyrederken.

Etkileyici bir şey bekliyordu ama böylesini hiç beklemiyordu. Pencerele otuz fit yüksekliğinde olmalıydı.

İç dekor modern ve minimalistti, her yerde bol miktarda taş ve cam vardı. Ada genelinde çok yaygın olan parlak Karayip renklerinin aksine, buradaki palet sessiz grilerden oluşuyordu. Köşelerdeki tropik bitkiler birkaç yeşil sıçrama yaptı.

Leyla mutfağa ulaştı ve kısa bir süre durdu.

"Kahretsin." Siena gözlerini kocaman açarak ona baktı.

Devasa bir mermer ada mutfağı yaşam alanından ayırıyordu. Sub-Zero buzdolabı ve bir şarap soğutucusu da dahil olmak üzere birinci sınıf aletler duvarları kaplıyordu.

Siena elindeki kutuları tezgâhın üzerine koydu. "Bak," dedi ve Beanery'dekinden daha güzel olan La Marzocco espresso makinesini başıyla işaret etti.

Ama Leyla'nın kıskançlıktan çatlamasına neden olan Viking ocağıydı. Altı ocağı, ankastre ızgarası ve bakır davlumbazı vardı. En iyisi de gazlı olmasıydı; bu özellik yangın yönetmeliği yüzünden onun küçük dairesinde yasaklanmıştı.

Tepsilerini adaya bıraktı ve asansöre geri döndü, bunu yaparken de etrafına merakla baktı. Yaşam alanının dışında bir koridor ve bir ev ofisine benzeyen bir kapı vardı.

"Güverte düzenini kontrol etmemi ister misin?" Siena sordu.

"Evet. Teşekkürler. Bir dakika içinde geliyorum."

Ön kapı açıldığında Leyla son çöp kutusu için asansöre geri döndü.

Wade eğildi ve ağır soğutucuyu kaldırdı.

"Asansörü bekleyebilirdin," dedi. "Ben iyiyim."

Etrafına bakındı. "Nereye?"

"Bu taraftan." Leyla mutfak eşyalarıyla dolu bir küvet aldı ve Wade'i mutfığa götürdü. Eşyalarını yerleştirmesi için onu yalnız bıraktı ve asansöre binerek Gagnon'un nadiren görülen ama hakkında çok konuşulan çatı havuzuna çıktı.

Kapı hızla açıldı ve kadın tropik bir vahaya benzeyen bir yere adım attı.

Yemyeşil vejetasyon kuşatılmış a Buda heykel bakan bir tarafında şelale bulunan dikdörtgen bir yüzme havuzu. Güvertenin en ucunda çatıyla kaplı bir oturma alanı ve bar bulunuyordu. Pembe zakkumlar duvarları kaplıyor ve sarı hibiskus çiçekleriyle dolu ahşap saksılar köşeleri dolduruyordu. Tuhaf bir şekilde, okyanus manzarası çoğunlukla sadece bir dikdörtgen penceresi olan yüksek bir sıva duvar tarafından engelleniyordu. Belli ki Gagnon mahremiyetine, havuzundan sahili görebilmekten daha fazla önem veriyordu. Söz verildiği gibi, alan parti için çoktan hazırlanmıştı. Barın yanında üç adet yüksek masa duruyordu ve arka planda yumuşak Hawaii müziği çalıyordu.

Havuzun yanında iki uzun yemek masası vardı. çarşaf. Leyla sayının değişmediğinden emin olmak için sandalyeleri saydı.

Jillian güvertenin uzak ucundan ona göz attı ve yanına doğru yürüdü.

"Biliyordum. Adaklarımız yanık kalmayacak." Bara bir göz attı. "Kapalı alanın altında bile değil."

"Arabamda kasırğa lambaları var," dedi Leyla. "Kasırğa lambaları mı?"

"Uzun cam mumluklar. Rüzgara dayanıklıdır." "

"Tanrım, *hayatımı kurtardın*. Onları kullanabilir miyiz?"

"Elbette."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Siena sordu. "Ben hallederim."

Leyla asansörle aşağı indi. Zemin kata yaklaşırken sesler ve kahkahalar duydu ve kapı açılmadan önce sinirleri küçük bir dans yaptı.

Luc Gagnon büyük merdivenin dibinde duruyordu. Üzerinde şirket logosunun yazılı olduğu siyah bir golf tişörtü ve güneşlik vardı. Kulağına bir cep telefonu dayamış, bir kolunu da beyaz, dar bir mikro elbise giymiş sarışın, ince bir kadına dolamıştı. Kadın merdivenlere doğru ilerlerken ayakları üzerinde sallanıyordu ve Gagnon onu asansöre doğru yönlendirdi.

Leyla trafik akışının dışına çıktı. Lüks arabalardan ve SUV'lardan inen konuklarla garaj yolu hızla doldu. Kırmızı bir Porsche hızla yola girdi ve Leyla yolundan çekildi. Önlüğünden arabasının anahtarlarını çıkardı ve biri önünü kesmeden önce Toyota'sının yerini değiştirmek için acele etti. Bu partinin ne kadar geç saatlere kadar süreceğini kim bilebilirdi, hatta bazı insanlar geceyi burada geçirebilirdi.

Kasırğa lambalarıyla birlikte havuza geri döndüğünde partinin tonu değişmişti. Yumuşak Hawaii gitarının yerini yüksek tempolu kulüp müziği almış, havuzun etrafında tangalı kadınlar cirit atıyordu.

Wade ona doğru yürüdü. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Evet." Ona kutuyu uzattı. "Her yemek masasına bunlardan ikişer tane, her kokteyl masasına birer tane ve bara da bir tane koyun."

"Anladım."

"Siena nerede?"

"Aşağıda tepsileri dolduruyoruz," dedi. "Hiç şeftali getirdik mi?" "Şeftali mi? Hayır."

"Peki ya meyve kebapları?" diye sordu.

"Bunlar ananas, mango ve karpuz. Neden?" "Bellini yapmak istiyor."

"Kimin var?"

"O." Wade omzunun üzerinden başını salladı ve Leyla dönüp barın arkasındaki Gagnon'u gördü. Elinde gümüş bir kokteyl çalkalayıcı vardı ve kovboy şapkalı ve bikinili birkaç kadına içki dolduruyordu.

Jillian asansörden indi ve güvertede patronuna el salladı. "Telefon görüşmesi," diye mırıldandı, bir cep telefonu tutarak.

Gagnon ona başını salladı.

Jillian iç çekerek yanına gitti ve kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra telefonu ona uzattı. Kadınlara bir şeyler söyledikten sonra

Evin içinde.

"Leyla?"

Wade'e döndü. "Ne?"

"Şeftaliler. Buralarda bir yerde olmadığına emin misin?"

"Kontrol edeceğim," dedi.

Asansör yine meşguldü, bu yüzden Leyla merdivenleri kullandı. Siena'yı mutfakta, mangalda pişirilmiş karides şişlerini tepsilere dizerken buldu.

"Ev sahibi şeftali istiyor," dedi Leyla.

Siena başını kaldırıp bakmadı. "Ne için?"

"Bellini."

"Arka dolabı kontrol edeceğim. Oldukça dolu görünüyordu." Ellerini önlüğüne sildi ve hizmet odasına gitti.

Leyla dikkatini karides şiş ve sigara böreği dolu tepsilere çevirdi. Oturma odasından koridora doğru bir göz attı. Kapalı ofis kapısının arkasından Gagnon'un boğuk sesini duyabiliyordu. Aynı koridorda bir tuvalet olduğunu fark etmişti ve şimdi tuvaleti kullanmaya giderse, onu partiden uzaklaştıran konuşmanın bir kısmına kulak misafiri olabilirdi.

"Üç puan önde olduğumuzu biliyorsun, değil mi?" Siena arkadan seslendi. "O da ne?"

"Üç misafirimiz var."

Ofisin kapısı açıldı ve Gagnon cebine bir telefon koyarak dışarı çıktı.

Leyla hızla arkasını döndü ve Siena elinde bir torba donmuş şeftaliyle mutfağa girdi.

"Oh, güzel," dedi Leyla. "Bunları bara götürebilir misin?"

"Elbette."

"Üç misafirimiz olduğunu sana kim söyledi?"

"Asistan az önce buradaydı. Jillian. Belli ki, kulüpte bazı başıboşları yakalamışlar."

"Kadınlar

mi?"

"Sanırım."

"Muhtemelen fazla yemeyeceklerdir. Buradaki herkes sıfır beden gibi görünüyor." Leyla bir kavanoz maraschino vişnesi aldı ve ona uzattı. "Bunları da al. Muhtemelen onlara ihtiyacı vardır."

"Hemen döneceğim. Pirzolarlar ısınıyor."

Leyla fırını kontrol etti. Sonra tekrar adaya çıktı ve her tepsideki yemekleri saydı. İşleri hızlandırmaları gerekecekti.

Sinirlerini yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Ev sessizdi, sadece üst kattan gelen hafif bas sesi duyuluyordu. Oturma odasının karşısındaki koridora baktı. Ofisin kapısı şimdi açıktı.

Leyla topuklu ayakkabıların iç merdivenden indiğini duydu ve bir dakika sonra Jillian hızla odaya girdi.

"Burada işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Güzel. Mükemmel. Uygulamaları servis etmek üzereyiz."

"Dinle, kulübe geri dönmeliyim. Desiree Ray-Ban'lerini barda unutmuş. Birkaç dakika içinde dönerim."

"Elbette."

"Ben yokken herhangi bir sorunuz olursa beni arayın."

"Sorun değil. Oh, kullanabileceğim bir misafir banyosu var mı?"

"Solunuzdaki koridorun sonunda." Başıyla oturma odasını işaret etti. "Havuzun orada da bir tane var, eğer soran olursa." Saatini kontrol etti. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

Koşarak dışarı çıktı ve Leyla ön kapının kapandığını duyana kadar bekledi. Sonra ellerini önlüğüne sildi ve oturma odasından koridora geçti. Banyoya doğru yürüdü, yolda ofise bir göz attı.

Kendini banyoya kapattı ve aynadaki yansımasına baktı.

Stresli hissediyordu ve bu belli oluyordu. Yanakları kızarmıştı. Rimeli dağılmıştı. Saç telleri topuzundan kurtulmuş ve terli boynuna yapışmıştı. Makyaj masasının üzerindeki mermer tutucudan bir mendil aldı ve alnını kuruladı. Sonra mendili çöp sepetine attı ve ellerini pahalı görünümlü bir kalıp mine çiçeği sabunuyla yıkadı.

Önlüğünden bir ruj çıkardı. Lavabonun üzerine eğildiğinde bir düşünce tokat gibi çarptı yüzüne. Amelia hiç aynı aynanın karşısında durmuş muydu? Yıkanmış mıydı?

ellerini Fransız sabunuyla yıkadı ve belki de bikini giyip Luc Gagnon'un havuzuna gitti?

Leyla ürpererek rujunu bir kenara bıraktı ve banyodan çıktı. Ofis onu çağırıyordu ve Leyla açık kapıdan içeri belli belirsiz bir adım atmadan önce etrafına bakındı. Odanın ortasında cam bir masa ve deri bir sandalye vardı. Tavandan tabana uzanan pencere, alacakaranlığın çökmekte olduğu sahile bakıyordu. Leyla'nın dikkati masaya döndü. Açık bir dizüstü bilgisayarın yanındaki yüzeyin çoğunu büyük bir harita kaplıyordu.

Bir adım daha yaklaştı ve bunun bir harita değil, bir tür şematik diyagram olduğunu gördü. Çizimi inceledi, sonra dizüstü bilgisayarda parlayan yeşil ışığa baktı. Fare tablasına dokunursa ekran canlanır mıydı? Muhtemelen iyi bir fikir değildi.

Şemaya tekrar baktı. Dürtüsel olarak telefonunu çıkardı ve fotoğrafını çekti. Neden çekmişti? Hiçbir fikri yoktu.

Gerçi o biliyordu. Gagnon'un masasında ve bilgisayarında her ne varsa, telefon konuşması her ne hakkındaysa, bunların hepsi Sean'ın ilgisini çekecekti. Şu anda onun yerinde olmak için adam öldürürdü. Ve neden Gagnon'un özel mabedine bir göz atma fırsatını boşa harcasındı ki?

Leyla'nın telefonu titredi ve irkilerek yerinden sıçradı. Kapıya doğru bir adım attı ve telefonunu kontrol etmek için banyoya dönmeden önce koridora baktı. Ekranda Rogelio'nun numarası görünüyordu. Muhtemelen yarınki hamur işleriyle ilgili bir şeydi. Sesli mesaja geçmesine izin verdi, sonra az önce çektiği fotoğrafı gözden geçirdi. Işık çok iyi değildi ama oraya geri dönmeyecekti.

Leyla bir adım atıp sifonu çekti, ardından musluğu açıp suyun bir dakika akmasına izin verdi. Yansımasına son bir kez bakarak koridora çıkmadan önce sakinleştirici birkaç nefes aldı.

Sessizdi, sadece üst kattan gelen hafif bir müzik sesi vardı. Oturma odasından ya da mutfaktan tek bir ses bile gelmiyordu. Gagnon'un ofisini bu kez bakmadan geçti ve koridorun sonunda bir sıra fotoğrafın yanında durdu. Her resim ayrı bir spot ışığı ile çarpıcı bir şekilde aydınlatıldı. İlk resimde bir çöl manzarası ve bir dağcı görülüyordu.

dik bir kaya yüzü. İkincisinde ise dağın tepesinde bir kayakçı, direği havaya kaldırmış ve bir helikoptere doğru bakıyordu. Leyla daha yakına eğildi. Kayakçı Gagnon'du. Üçüncü fotoğrafta ise büyük mavi bir dalganın kıvrımını kesen bir sörfçü görülüyordu.

"Hoşuna giden bir şey
gördün mü?" Etrafında
döndü.

Gagnon elinde bir kadehle koridorda ilerliyordu. Nereden gelmişti bu adam? Adam yanında durup gülümsediğinde omuzları gerildi. Ot gibi kokuyordu ve gözleri büyümüş görünüyordu.

"Siz yemek şirketisiniz, değil mi?"

"Leyla Breda." Elini uzattı. "Just In Thyme Catering."

Elini sıktı ve ona bakarken sinsice gülümsedi. Uzun siyah saçları vardı ve bir teknoloji yöneticisi için beklediğinden daha bronzdu. Ama belli ki zamanının çoğunu ofis dışında geçiriyordu.

Resimlere döndü. "Bunları beğendin mi?"

"Evet."

"Hiç North Shore'a gittin mi?"

Ona baktı. Onunla dalga mı geçiyordu? "Orası
Oahu'da," diye ekledi.

"Görmedim," dedi. "Yine de güzel görünüyor."

Başını yana eğmiş, ona hâlâ barlarda görmeye alışık o l d u ğ u o ukala gülümsemesini takınıyordu.

"Sex on the Beach?"

"Pardon?"

İçkisini kaldırdı.

"Ben iyiyim," dedi.

"Teşekkürler." "Israr ediyorum."

Bardağı tekrar ona uzattı. Kızgınlıkla kabul etti ve küçük bir yudum aldı.

"Fena değil," dedi.

"Geri kalanını al."

"Teşekkürler, ama gelemem.

Çalışıyorum." "Biraz ara veremez
misin?"

"Hayır."

"Partinin ev sahibiyle bile mi?" "Özellikle de ev sahibiyle."

İçini çekti ve başını salladı. "Çok yazık Leyla."

"Peki." Zorla gülümsedi. "Eminim arkadaşların acıkmıştır. Akşam yemeği için dışarı çıkmalıyım."

"Bunu sen yap." Gülümsedi. "Bir içki içmek istersen sonra bana uğra."

- - -

SEAN dükkânda parlayan ışığı gördü ve hızla otoparka girdi. Eski bir Subaru'nun yanında, kapıya yakın bir yere çekti. Sean Arabasından kayarak indiğinde kafenin kapısı açıldı ve siyahlar giymiş sıksa bir adam dışarı çıktı.

"Hey, Leyla buralarda mı?" Sean kapıyı kapanmadan yakalayarak sordu.

"Siena'yla birlikte arkada."

"Teşekkürler."

Sean içeri girdi ve yemek alanından geçerek mutfağa girdi. Siena sırtı kapıya dönük bir şekilde lavabonun başında duruyordu.

"Merhaba."

O döndü etrafta. "Oh, Hey, Sean." O gülümsedi.

"Leyla'nın hala boşaltılıyor."

"Teşekkürler."

Sean koridorda sinirli bir şekilde yürüdü. Kimse temel sağduyuyu kullanmazsa en üst düzey güvenlik sistemi ne işe yarardı? Leyla'yı otoparkta tek başına, cipinin arkasından büyük plastik bir küveti sürüklerken buldu. En azından yeni projektörleri çalışıyordu. Elleri doluyken biri onu pusuya düşürmek için mükemmel anı seçmekte zorlanmayacaktı.

"Merhaba."

Sıçradı ve arkasını döndü. "Oh, hey. Beni korkuttun." "Özür dilerim." Küveti onun elinden aldı.

"Teşekkürler." Kolunun tersiyle alnını sildi. Dar kot pantolon ve yüksek topuklu botlar da dahil olmak üzere tamamen siyah giymişti. Bu değildi

Şef kıyafeti giydiği için bu gece iki kez garsonluk yapmak zorunda kaldığını tahmin etti. "Nasıl geçti?" Nerede olduğunu sormaya zahmet etmedi.

"Peki," dedi ve arkadan bir küvet daha aldı. Onu yere koydu ve ardından kapağı kapattı.

"Bunu benimkinin üzerine koy," dedi. "Alabilirim."

Küveti kaldırdı ve onu arka kapıya götürdü. Yükü duvara yaslayarak kapının yanındaki panele bir kod girdi. Bir ışık yeşil renkte yanıp söndü.

Sean kapıyı açtı ve onun için tuttu.

"Teşekkürler. Bunları buraya koyabiliriz."

"Onları mutfakta istemiyor musun?"

"Onlarla yarın ilgileneceğim. Buyurun, ofisime gelin."

Küvetleri yere bıraktılar ve kadın onu küçük ahşap bir masa ve bir çift metal dosya dolabının bulunduğu penceresiz bir odaya götürdü. Masanın etrafından dolanarak bir çekmeceyi açtı. İçine bir zarf bıraktı -muhtemelen ödemesi- ve sonra yukarı baktı.

"Gecen nasıldı?" diye sordu.

"Sıkıcı. Seninki nasıldı?"

Masanın etrafında yürüdü ve kalçasını köşeye dayadı. "Uzun." İçini çekti ve ensesini ovuşturdu. "Oradan asla çıkamayacağımızı düşünmüştüm."

Bir adım daha yaklaşıp ona baktı. Makyajı dağılmıştı ve saçlarının bir kısmı topuzundan dökülmüştü.

"Buradan yaklaşık on kez geçtim."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Geç oldu. Endişelendim." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Partide kim vardı?"

"Golf insanları." Gözlerini devirdi. "Ve içki ve kola müptelası bir grup kadın." Saçlarını çekiştirerek çözdü ve dalgalar halinde omuzlarına düştü. "Tanrım, bir içkiye ihtiyacım var. Ve bir duşa. Dışarısı cehennem gibi sıcaktı. Tek yapmak istediğim havuza atlamaktı."

"Gagnon hakkındaki izleniminiz neydi?" diye sordu.

"Benim

izlenimim mi?"

"Evet."

Saç bandını masanın üzerine fırlattı. "Tam da beklediğim gibiydi. Büyük para. Büyük ego. Saçma sapan tavlama cümleleri."

"Sana asıldı mı?"

"Herkes asıldı, asistanına bile." Ayağa kalktı ve arka cebinden telefonunu çıkardı. "Al, sana bir şey göstermek istiyorum."

Sean'ın Gagnon'a duyduğu öfke, Leyla telefonunun kilidini açtığı anda korkuya dönüştü.

"Ne yaptın?" diye sordu.

"Yok bir şey. Sadece ilginizi çekebilecek bir fotoğraf çektim. Partinin başında asistanı ona bir telefon getirdi."

"Ne demek ona bir telefon *getirdin*?"

"Havuza bir telefon getirdi. Onun telefonu değildi, çünkü onun telefonu siyahtı, bu ise gümüş rengindeydi. Belki de onunkiydi, bilmiyorum. Her neyse, önemli bir arama olabileceğini düşünüyorum, çünkü kulağına bir şeyler fısıldadı ve sonra aramayı aşağıya, partiden uzağa götürdü."

"Tüm bunları
gördün mü?"

"Evet."

"Sakın bana onu takip ettiğini söyleme."

"Takip etmedim."

Sean onun yüzünü inceledi ve kendisine yalan söylediğini *anladı*. "Ne? *Söylemedim*," diye ısrar etti. "Mutfakta meşguldüm."

Kadının elindeki telefona baktı. Muhtemelen onu kaydetmişti. İşte tam da bu yüzden onun oraya gitmesini istememişti.

"Al." Ona telefonunu uzattı. "Bu onun ofisindeki masanın fotoğrafı."

"Ofisine mi girdin?"

"İçinden *geçmedim*. Tuvaletten dönerken bir saniyeliğine içeri girdim. Baktığı şeyin fotoğrafını çekmek istedim."

o telefon görüşmesini yaptığı sırada." Ekrana dokunarak fotoğrafı büyüttü.
"Gördünüz mü?"

Sean ekrana bakarken bir küfür savurdu. "Bu da ne böyle?"

"Masasının üzerine serilmiş bir çeşit haritaydı. Ya da daha çok bir diyagrama benziyor. Bilmiyorum. Ne olduğunu bilebileceğinizi düşündüm."

Sean telefonu masanın üzerine koydu. "Leyla. *Kahretsin.*" Kadının ellerini tuttu ve göğsüne bastırdı.

"Ne?" diye sordu. "Seni gören oldu mu?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet."

Ona baktı, hiç de rahatlamış değildi.

"Sean, sorun yok. Her neyse, oradaki herkes ya sarhoştur ya da kafası iyiydi. Kimse beni o odaya girerken görmedi, bir buçuk saniye kadar. Görselerdi de tuvaleti aradığımı söyledim." Ellerini serbest bıraktı ve telefonu aldı. "Şimdi, şuna bakmayacak mısınız?"

Sean fotoğrafa baktı. Işık berbattı ve yönünü bulması bir saniyesini aldı. Bu bir fabrikanın şematik diyagramıydı. Kenarlardaki notlar Çince gibi görünüyordu. Uzaklaştırdı. Fotoğraf, şemanın büyük bir cam masanın üzerine yayıldığını gösteriyordu. Sean masanın üzerindeki diğer eşyaları inceledi ve kanı dondu.

"Sean?"

Yukarı baktı. "Neyin var?" "Bir şey yok."

Kollarını kavuşturdu. "Biliyor musun, bir polise göre yalan söylemekte oldukça kötüsün." "O resmi bana mesaj atabilir misin?"

"Elbette." Telefonu adamın elinden aldı ve tıklamaya başladı. "Tamam, gönderildi."

Sean'ın telefonu çaldı ve cebinden çıkardı. Fotoğrafı almıştı. Kendi telefonunu bir kenara koydu ve kızın elinden onunkini aldı.

"Aldın mı?" diye sordu.

"Evet."

"Peki, neden tekrar gönderiyorsun?"

"Göndermiyorum. Siliyorum."

OceanofPDF.com

CHAPTER

SEKİZ

T Nicole içeri girdiğinde ISLAND BEANERY tıklım tıklımdı. Güneş gözlüklerini çıkardı ve gömleğinin yakasına sıkıştırdı. Tarama Kafeye girdiğinde Leyla Breda'nın bir masada durup bir müşteriyle konuştuğunu gördü. Nicole'e el salladı.

"Selam," dedi Leyla gülümseyerek. "Düğünde Miranda'nın kız kardeşi Bailey ile tanıştın mı? Austin'den ziyarete geldi."

Kadın gülümseyerek ona baktı. Dalgalı siyah saçları ve gri gözleri vardı ve burnunun köprüsü güneşten yanmıştı.

"Merhaba, ben Nicole Lawson."

"Memnun oldum," dedi, Nicole'ün belindeki silaha bakarak.

"Nicole, Joel'le birlikte çalışan bir dedektif," dedi Leyla.

Nicole Bailey'e döndü. "Görünüşe göre bir süre kasabada kalmaya karar vermişsin?"

"Nişanlım ve ben Miranda ve Joel'in yavrularına bakıyoruz. Ayrıca teklif etme nezaketini gösterdikleri için teknelerinden de yararlanıyoruz."

"Aferin sana. Bu gece dönüyorlar, değil mi?" Nicole sırf dostça davranmak için sordu. Tam olarak ne zaman döneceklerini biliyordu ve dakikaları sayıyordu. İki kişi dışarıdayken, departman sıkıntıyı hissediyordu.

"Planımız bu," dedi Bailey. "Tabii balayını uzatmaya karar vermedilerse. Yine de bunun olacağını sanmıyorum. Kız kardeşim tam bir işkoliktir."

"Joel de öyle. Bu kadar uzun süre ortadan kaybolmayı başardıklarına şaşırdım." Leyla Nicole'e döndü. "Öğle yemeğini alacak mısın, yoksa-"

"Sadece kahve."

Leyla, Nicole'ün omzunun üzerinden baktı ve ifadesi değişti. Nicole döndüğünde Sean Moran'ın dükkâna girdiğini gördü. Dikkati Leyla'nın üzerindeydi.

Leyla Bailey'e, "Şehirden ayrılmadan önce mutlaka bizi görmeye gel," dedi. "Seni biraz hamur işi ile geri göndereceğim."

"Teşekkürler."

Leyla, Sean'la konuşmak için izin istedi ve Nicole, Sean'a Joel'in kız kardeşiyle arasına mesafe koyması için verdiği tavsiyenin camdan dışarı çıktığını görebiliyordu. Leyla'nın yanına geldiğinde ona attığı bakış tereyağını eritebilirdi.

"Vay canına. Kim o?"

Bailey'e baktı. "O mu? Joel'in bir arkadaşı."

"Leyla'nın biriyle görüştüğünü bilmiyordum."

Nicole arkasına baktı ve Sean'ın elini Leyla'nın beline koyuşundaki rahatlığı fark etti.

"Oturmak ister misiniz?" Bailey önündeki, içinde iki adet çikolatalı muffin bulunan tabağı başıyla işaret etti. "Bana burada yiyebileceğimden çok daha fazlasını getirdi."

Nicole bir sandalye çekti. "Teşekkürler. Sıra azalana kadar bir dakika oturacağım."

"Gerçekten de çok iyi bir işi var." Bailey ağzına bir parça kek attı. "Eğer burada dedektifseniz, Albright cinayeti üzerinde çalıştığınızı varsayıyorum?"

Nicole, soru karşısında şaşırmış bir halde Bailey'nin yüz ifadesini inceledi. Birinin Miranda'nın kız kardeşlerinden birinin gazete muhabiri olduğunu söylediğini hatırlayınca gardını aldı.

Nicole'ün tepkisini okuduğu belli olan Bailey, "Hikâyeyi örtbas etmiyorum, merak etme," dedi. "Sadece nasıl geliştiğini merak ediyorum."

"Geliyor," dedi Nicole, şimdi kendini garip hissediyordu. "Anladığım kadarıyla henüz tutuklama yok?"

"Henüz değil."

"Bu konuda gerçekten konuşmadığınızı anlıyorum," dedi Bailey. "Bahse girerim muhabirlerin sizden alıntı yapmanızı istemesinden bıkmışsınızdır. Dediğim gibi, sadece merak ettiğim için soruyorum. Burada böyle bir şey olduğuna inanamıyorum." Pencereden kum tepelerine baktı. "Burayı hep sakın bir sahil kasabası olarak düşünürdüm. Ama son zamanlarda birbiri ardına olaylar yaşıyorsunuz gibi görünüyor."

"Evet."

"Austin'de de durum böyle. Büyüme arttı. Suç oranı artıyor. Sanırım bundan kaçış yok - ikisi el ele gidiyor."

Nicole yine garip hissederek başını salladı. Bailey iyi birine benziyordu ama Nicole gerçekten de bu konuda soru sormak istemiyordu.

"Demek tatil için buradasınız?" Nicole yeni bir konu bulmaya çalışarak sordu.

"Evet. Aslında bu birlikte çıkacağımız ilk tatil. Jacob Austin Polisi'nde dedektif."

"Öyle mi?"

"Uzaklaşmak onun için çok zor. Eminim sen de anlayabilirsin." "Anlayabiliyorum."

Bailey'nin bir polisle nişanlı olması Nicole'ün bu kadar güvensiz olduğu için kendini suçlu hissetmesine neden oldu. Ama Nicole medyaya sızan bilgiler yüzünden davaların havaya uçtuğunu görmüştü ve şu anda uğraşması gereken yeterince sorunu vardı. Bütün Pazar gününü San Antonio'ya gidip oradaki müfettişlerden biriyle yüz yüze görüşmek için harcamış, ancak müfettiş son dakikada bir çağrı alınca görüşmeyi iptal etmişti.

En azından bir çağrısı olduğunu *söylemişti*. Nicole hâlâ ona inanıp inanmadığından emin değildi.

Bailey, "Burada olmak çok güzel, özellikle de yaz yoğunluğundan önce," dedi. "Beanery dışında hiçbir yerde çok fazla kalabalık olmadı."

Nicole tekrar sıraya baktı, sıra daha da uzamış gibiydi.

"Whoa."

Bailey'e baktı. "Ne?" "Bu Miguel Vidales."

Nicole kapıya baktı.

"Yan kapı. Güverteden geliyorum."

Nicole arkasını döndü. Elbette, ona bugüne kadarki en iyi ipucunu sağlayan San Antonio muhabiri az önce kafeye girmişti. Tesadüf müydü? Yoksa onun içeri girdiğini mi görmüştü? Ayrıca karakoldan buraya kadar onu takip etmiş olması gibi tedirgin edici bir olasılık da vardı.

Bailey daha yakına eğildi. "Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Gazetecilerden kaçırıyorsan, sıvışmak isteyebilirsin."

Nicole, adam göz teması kuramadan arkasını döndü. Elbette buraya özellikle onunla konuşmak için geldiyse, artık çok geçti.

Bailey kaşlarını çatarak, "Burada ne işi var acaba?" dedi. "*San Antonio Tribune*'de çalışıyor."

Nicole hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davrandı. "Bu doğru mu?"

"Evet, ve o ağır bir tetikçi. Bir yıl önce Meksika'daki resmi yolsuzluklarla ilgili bir diziyle AP ödülü kazandı. Ama bildiğim kadarıyla gazetesi Albright olayını haber yapmıyor." Bailey'nin bakışları Nicole'e takıldı ve muhabirin tekerleklerinin döndüğünü görebiliyordu.

Lanet olsun. Miguel halka açık bir yerde ona yaklaşacak kadar cesur olabilir miydi? Şifreli telefon uygulamalarına olan takıntısı düşünüldüğünde muhtemelen hayır. Yine de Nicole köşeye sıkıştırılma riskini almak istemiyordu.

"Pekala." Nicole saatini kontrol etti. "Sıra gittikçe uzuyor, kısalıyor. Sanırım daha sonra geri geleceğim." Bailey başını salladı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bailey. Kaldığınız süre boyunca iyi eğlenceler." "Eğleneceğiz."

Nicole kafeden çıkarken sırada bekleyen müşterilere bakmamaya dikkat ederek kaçmaya başladı. Arabasına döndü ve tam kilitleri açmıştı ki birinin adını söylediğini duydu.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak arkasını döndü.

Miguel onun arkasındaki sırada gri bir Corolla'nın yanında duruyordu. Hafifçe başını salladı.

Nicole ona baktı. Adamın koyu renk gözlerindeki yoğun bakış, onunla gerçekten konuşmak istediğini gösteriyordu. Ama popüler bir mekânın önünde durup bir muhabirle konuşurken görölmek istemiyordu.

Öte yandan, bu adam ona tüm bu davanın en önemli ipucunu sağlamıştı. Peki, şimdi intikam için mi buradaydı? Karşılığının diğer yarısı için mi? Yoksa onun için başka bir ipucu mu vardı?

Kaşlarını kaldırdı ve aracına doğru bir kez daha hafifçe başını salladı. Sonra kapıyı açtı ve direksiyonun arkasına geçti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Nicole tekrar, pişman olacağı bir şey yapmak üzere olduğundan neredeyse emindi.

Yanına gitti ve arabasına bindi.

- - -

SEAN YALIN KARŞI ve mutfak Sayaç, izliyor Leyla ona karşı kullandığı o sert ses tonuyla talimatlar veriyordu. met.

Kapaklı bir kâseyi buzdolabına itti, sonra arkasını döndü ve mutfaktan çıkarken onu takip etmesini işaret etti. Kadın onu dar koridordan geçirip küçük ofisine götürürken nabızı hızlandı.

"Hey." Kadın kapıyı kapattı ve adamın nabızı yeniden hızlandı. "Fazla vaktim yok. I-"

Onu öptü. Öpmek zorundaydı. Kız bir an dondu kaldı ve adam çizgiyi aştığını düşündü. Ama sonra parmakları saçlarına gitti ve kendini ona doğru bastırdı.

Onu çevirdi ve az önce kapattığı kapıya yasladı. Bacağını kadının kalçalarının arasına kaydırды ve kadın, adamın içine bir şehvet duygusu salan yumuşak bir inilti çıkardı.

"Sean."

"Hmm?"

Onun ağzını, çenesini, kulağının altındaki küçük noktayı öptü.

Ne olursa olsun o aranıyor için Söyle, o dikkati dağılmış Onu, Çünkü Tırnakları adamın kafa derisine battı.

"Sean."

Geri çekildi.

"Geri dönmek zorundayım. Tüm ekibim ne yaptığımızı öğrenecek."

Kızarmış yanaklarına ve endişeli ifadesine baktı. Asasının ne düşündüğü onun umurunda değildi ama belli ki onun umurundaydı.

Geriye yaslandı ve bir eliyle saçlarını taradı. "Özür dilerim."

"Sorun değil." Gülümsedi ve elini adamın kemer tokasına götürdü. "Bu geceyi öğrendin mi?"

Geri çekildi ve cevap vermeden masasının kenarına oturdu. Gözlerinde hayal kırıklığı titreşti ve keskin bir suçluluk duygusu hissetti. "Bu gece yapamam," dedi.

Omuz silkti. "Sorun değil."

"Keşke yapabilseydim."

Ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu gerçek bir randevuya, gerçek bir restorana davet etmişti ve tüm dikkatini ona vermek niyetindeydi. Ama şu anda bunu başarabileceğini düşünerek kendini kandırıyordu.

Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Sorun nedir?"

"Özür dilerim," dedi.

"Önemli bir şey değil. Haftanın ilerleyen günlerinde deneyebiliriz. Salı ve Çarşamba günü etkinliklerim var ama Perşembe gecesi de olabilir."

Kadının sesindeki umut göğsüne saplanan bir ok gibiydi ve adam sadece ona baktı.

"Oh." Derin bir nefes aldı ve üfledi. "Sanırım şimdi anlıyorum."

Hiçbir şey söylemedi. Gözlerindeki bakış soğudu ve bakışlarını kaçırdı.

"Bu gece bağlı olacağım," dedi. "Ve ondan sonra Bilmiyorum. Her şey değişir."

"Açık mı?"

"İşim nasıl gidiyor?"

Ellerini önlüğünün içine soktu ve onu izledi. "Başka bir deyişle... gerçekten meşgul olacaksın ve muhtemelen ondan sonra şehri terk edeceksin?"

Bunu doğrulayamaz ya da reddedemezdi, bu yüzden sadece ona baktı.

"Kötü hissetmene gerek yok, Sean. Anlıyorum. İş için buradasın."

"Kendimi kötü hissediyorum çünkü ..." Boynunun arkasını ovuşturdu. Bunu ona açıklayamıyordu. Kendisinin bile anladığından emin değildi.

"Yapma." Bir adım daha yaklaştı ve ona zoraki bir gülümseme verdi. "Sorun değil. Başka bir zaman görüşürüz. Belki bir dahaki sefere işin seni bu tarafa getirirse bir şeyler içeriz."

Bir içki al. Nedense bu sözler onu çileden çıkarmıştı. İlk gece tam olarak istediği şey buydu.

Ama o zaman bundan daha fazlasını istemişti ve hâlâ da istiyordu. Birlikte geçirdikleri zaman ona yaklaşmak için daha da çaresiz kalmasına neden olmuştu. Ve şimdi buradaydı, buradaki işini bitirmesine sadece günler, hatta belki de saatler kalmıştı ve onunla yeterince zaman geçirmemişti.

Ona doğru bir adım attı ve onu izlerken başını yana eğdi. "Bu gece, değil mi?"

Sean'ın kanı dondu. "Bu gece ne var?"

"Buraya her ne yapmak için geldiyse," dedi. "Sanırım bir tür baskın ya da tutuklama gibi bir şey?"

"Yapma."

İç çekti.

Tepkisini kontrol altında tutmaya çalışarak masanın kenarını kavradı. Bu onun suçuydu. Eğer o olmasaydı, gerçekten neden burada olduğuna dair en ufak bir fikri olmayacaktı ve şu anda bu konuda sorular sormayacaktı.

Sahte gülümsemesi kayboldu. Elini kaldırdı ve parmak ucuyla adamın çenesinin üzerinde, kesiğin hemen altında gezindi.

"Tehlikeli mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Yine mi yalan

söylüyorsun?" "Hayır."

Gözlerini devirdi. Sonra kollarını kavuşturdu ve ona hayal kırıklığına uğramış bakışından daha kolay hazmedilebilen o kızgın bakışını attı

Bir dakika önce içmişti.

"Dikkatli ol," dedi sertçe.

"Dikkat edeceğim."

Kız ona o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki, kollarını ona dolamak ve alnından öpmek istedi, bunun onu çok kızdıracağını bilse de.

Saatini kontrol etti. "Gitmem gerekiyor." Döndü ve kapıyı açtı. "Akşam yemeğini haber verdiğin için teşekkürler."

Koridora adım attı, sonra dönüp ona baktı. "Leyla, ben-"

"Bir daha söyleme. Biliyorum. Sadece dikkatli ol, tamam mı?" "Olacağım."

"Ciddiyim."

- - -

MIGUEL deniz fenerinin yanından geçti ve uzun bir araba sırasının sonunda bir yer buldu. Arabayı çekti ve park etti.

"Bu iyi mi?" diye sordu.

Nicole etrafına bakındı, hâlâ onunla birlikte görülmekten endişe ediyordu. Arabayı sahile doğru park etmişti ama burası oldukça iyi devriye gezen bir yerdi. Tanıdığı biri onu görebilirdi.

Arka koltuğa uzandı ve etrafı karıştırdı. Fast-food poşetleri yere saçılmıştı ve araba sigara kokuyordu. Vantuzlu folyo bir cam perdesi aldı ve ona uzattı.

"İşte," dedi. "Manzarayı kapatabilirsin."

Nicole perdeyi yan cama doğru bastırdı.

"Yani." Miguel koltuğunda dönüp ona baktı. "Şimdiye kadar senden haber alırım sanıyordum."

"Neden?"

"Çünkü duvarlara çarpıyorsun."

Kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun ki?"

Tekrar arka tarafa uzandı ve kahverengi bir akordeon dosya aldı. Adam dosyayı karıştırırken Nicole'ün merakı daha da arttı. Bir kâğıt çıkardı ve ona uzattı.

Sayfayı taradı. Toplam on üç ismin daktilo edilmiş bir listesiydi.

"Tanıdığınız biri var mı?" diye sordu.

"Hayır. Yapmalı mıyım?"

"Bu, ilgilendiğiniz belirli bir organizasyon için bilinen veya şüpheli suikastçıların bir listesi."

"Neyle ilgilendiğimi nereden biliyorsun?"

Yorumu görmezden geldi. "Şüpheli listenizde onlardan biri var mı?"

Elinde bir şüpheli listesi yoktu. Hâlâ ipuçlarını takip ediyor ve laboratuvar sonuçlarını bekliyordu. Ama bunu bir muhabire itiraf edecek değildi.

"Bunu size veremem," dedi, "ama isterseniz telefonunuzla fotoğrafını çekebilirsiniz."

"Bütün bunları nereden buldun?" diye sordu.

"Mahkeme belgeleri, polis raporları, haber makaleleri. Hepsi kamuya açık." Omuz silkti. "Onlar hakkında bir ton araştırma yaptım."

Onlar Saledo karteli.

Listeye tekrar baktı, kendini parçalanmış hissediyordu. Amelia'nın katilinin adı burnunun dibinde duruyor olabilirdi. Ama listeyi alırsa, o zaman bu adama borçlu olacaktı. Yine.

"Nicole, hadi ama. Burada ikinci haftadasın."

Yukarı baktı. İç çekerek telefonunu çıkardı ve bir fotoğraf çekti, ardından kâğıdı geri uzattı.

"Teşekkür ederim."

"Elbette." Listeyi tekrar dosyaya yerleştirdi. "Neden bana yardım ediyorsun?"

"Sana zaten söyledim."

Onun yüzünü inceledi. Miguel Vidales yirmi dokuz yaşındaydı ama daha yaşlı görünüyordu. Gözlerinde sanki çok kötü şeyler görmüş gibi gölgeli, lanetli bir ifade vardı.

Ve eğer makaleleri bir gösterge ise, öyleydi. Nicole da ödevini yapmıştı ve bu muhabir en iğrenç olaylardan bazılarını haber yapmıştı.

sınırın güneyinde işlenen suçlar.

"Dumont'la vaktini boşa harcıyorsun." Ona göz kırptı. "Nereden biliyorsun?"

"Dün seni San Antonio'daki polis dükkanında gördüm. Dedektif Romero farklı bir hikaye olabilir. Ama Dumont bilgi konusunda çok sıkıdır. Ondan bir şey öğrenemezsiniz."

"Bu adamlarla irtibata geçmemi söyleyen sendin."

"Evet, zaten bildiğin şeyi doğrulamak için. Ne yapacaklardı ki? İnkar mı edeceklerdi? Hayır." Başını salladı. "Ama size yeni ipuçları vermek açısından, muhtemelen hiçbir yere varamayacaksınız. Yakayı kendileri yapmak istiyorlar."

Brady'nin de söylediği buydu. Ondan saklıyorlardı.

Nicole başını salladı ve şezlonglardaki turistlerin öğle güneşi altında piştiği sahile baktı. Bölge savaşlarından ve sidik yarışmalarından bıkmıştı. Belki de erkek egemen bir mesleğe kaydolduğunda bunu beklemeliydi. Polis akademisindeki ilk günlerinden beri bununla uğraşıyordu ve kışını yırtıp dedektif olduktan sonra daha da kötüleşmişti.

"Sana takipten bahsettiler mi?" diye sordu. "Kim?"

Dumont ve Romero'yu mu kastediyorsun?"

"Evet."

"Hayır." Durakladı, onun ifadesini okumaya çalıştı. "Yani bir şüphelinin izini sürmek ya da-"

"Kurbanların izi sürülüyor. Tetikçi -her kimse- arabaya bir takip cihazı yerleştirmiş."

"Hangi araba?"

"İkisi de. Massey ve Rincon. Cihazlar, arabalar incelenirken suç laboratuvarında bulundu."

Nicole, "Massey yaşadığı apartmanın arkasında öldürüldü," dedi. "Neden arabasını takip etme ihtiyacı duysunlar ki?"

"Bilmiyorum ama yaptılar. Rincon bir striptiz kulübünün dışında hedef alındı ama orası onun sık gittiği bir yer değildi. Yani orada olması tek seferlik bir şeydi."

Bu iki dedektifin başka hangi önemli ayrıntıları atlamış olabileceklerini düşündükçe göğsünde hayal kırıklığı kabarıyordu. Ve bunların hepsi davalarını kıskançlıkla korudukları içindi.

Nicole'un telefonu bir mesajla bipledi. Arayan Brady'ydi. 20'de konferans odası.

"Geri dönmem gerek," dedi Miguel'e.

"Elbette." Arabayı geri vitese taktı.

"O kadar yolu bana bu listeyi vermek için mi geldin?" "Ve seninle konuşmak için."

"Neden?"

Arazinin kenarından dolaştı ve çıkışa yöneldi. "Bir anlaşmamız var, unuttun mu? Bir tutuklama yapmadan önce bu uyarıyı bekliyorum."

Bir tutuklama. Sesi çok emin geliyordu. Ancak uğraştığı tüm zorluklar göz önüne alındığında, bunun ne zaman gerçekleşeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

İçindeki güvensizlikle sıcak hayal kırıklığı birbirine karıştı. Ya bu davaya uygun değilse? Arka bahçesinde bir kadın öldürülmüştü. Ya katil serbest kaldıysa ve tüm bunlar Nicole'ün suçuysa, çünkü bir ipucunu gözden kaçırmış, önemli bir ayrıntıyı fark edememiş ya da yanlış kişiye güvenmişse?

"Sana bahsettiğim uygulamayı indirdin mi?" diye sordu. "Hayır."

"Sen yapmalısın. Hiçbir şeyin ele geçirilmesini istemezsin." "Yakalanmak mı? Kim tarafından?"

Ona karanlık bir bakış fırlattı.

"Bir kartelin telefon görüşmelerinizden birini *dinleyeceğinden* ciddi ciddi endişe mi ediyorsunuz? Ne yani, NSA gibi bir şey mi onlar?"

"İnsanların telefonları yanlış ellere geçebilir. Özellikle de muhabirlerin," dedi acımasızca. "Bu her zaman oluyor."

Pencere camını çıkardı ve arka koltuğa fırlattı. "Paranoyak olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet. Birazcık."

"Daha geçen ay oldu. Bana inanmıyorsanız Google'a 'gazeteci' ve 'Veracruz' yazın."

Ona baktı. "Ciddisin, değil mi?"

"Bu muhabir kaçıırıldı ve içinde tüm bağlantılarının bulunduğu cep telefonu yanlış ellere geçti."

Nicole'ün midesinde bir düğüm oluştu. "Muhabire ne oldu?" Miguel'in çenesi gerildi. "Söylentiye göre şu helikopter gezilerinden birine katılmış." "Helikopter gezintisi mi?"

"Meksika Körfezi üzerinde."

OceanofPDF.com

CHAPTER NINETEEN

SEAN planın başarısız olması için düzinelerce yol bulmuştu.

Ve bunun başarılı olması için gerçekten tek bir yol vardı. Her şey mükemmel bir şekilde gerçekleşmeliydi. Bu operasyon için yapılan özenli planlama göz önüne alındığında, buna yaklaşık beşte bir ihtimal veriyordu.

Sean, kamyonetler ve SUV'larla çevrili, az çok göze çarpmayan kiralık 4Runner'ında oturuyordu. Park alanı bir dizi ticari balıkçı rıhtımı ve bir açık deniz sondaj şirketinin genel merkezi tarafından paylaşılıyordu. Koltuğuna iyice gömülen Sean, bir saatten uzun süredir yaptığı gibi gözlerini rıhtımdan ayırmıyordu.

Özellikle, üzerinde oynanmış elektronik cihazlardan oluşan bir sevkியatın gece yarısı teslim edilmesi gereken Pier Eleven'ı izliyordu.

Ahşap iskeleyi izlerken Sean'ın midesinde asit kaynıyordu. Gece yarısı gelip geçmişti. Şu anda saat 12:36'ydı ve iskele bomboş duruyordu. Ticari bir karides teknesi iskelenin yanındaki rıhtıma demirlemişti. Gözetleme ekibi saatler önce mürettebatın avlarını boşaltmasını izlemişti ama On Bir Numaralı İskele hâlâ boştu.

Sean ensesindeki düğümü ovuşturdu. Gerginlik içinden yayılıyordu. Dün geceki baş döndürücü güven duygusu midesinin çukurunda ekşi bir topa dönüşmüştü. Belki de günü yanlış ayarlamışlardı. Ya da saati yanlış. Belki de Luc Gagnon'un masasındaki not defterine karalanmış olan *M @ gece yarısı Pier 11* bir güne değil, bir kişiye atıfta bulunuyordu. Ya da belki de bahsettiği iskele adada bile değildi.

Sean gölgeli otoparkta etrafına bakındı. Her yer sessizdi. Komşu rıhtımın yakınında, sarı çizmeler giymiş iri yapılı bir adam sigara içiyor ve bir balıkçı dükkânının önündeki kaldırımı hortumla temizliyordu. Ama yaklaşık bir saattir bu iskelelerden hiçbirine kimse ayak basmamıştı. Sean yolcu koltuğundan dürbünü kaparak Pier Eleven'ın yanındaki oluklu metal kulübeye bir göz attı. Bina sessiz ve karanlıktı. Çatıdaki şişman kahverengi bir pelikanın kanatlarını gerip tüneğine yeniden yerleşmesi dışında hiçbir hareket yoktu.

Sean'ın telefonu titredi ve arayanın kimliğini okudu: Ulaşılamıyor.

Bağlandı.

"Evet."

Moore, "Onu aramayı düşünüyoruz," dedi.

Sean dürbünden tekrar baktı. Bu ipucu sağlam görünüyordu. Sean ve Moore Leyla'nın fotoğrafını incelemiş, Gagnon'un masasındaki her kâğıt parçasını analiz etmişlerdi. Ve ikisi de sarı yapışkanlı kâğıttaki yazının son günlerde ellerine geçen en iyi bilgi olduğu sonucuna varmışlardı.

"Beş dakika daha," dedi Sean.

Yanıt gelmedi.

Beklerken omuzları gerildi. Sonuçta bu Sean'ın kararı değildi ama patronu ona güveniyordu.

Bir gölge kaydı ve Sean öne doğru eğildi. "*Bekle.*"

Moore neredeyse aynı anda, "Durun," dedi. "Hareket var."

Parlak siyah bir Suburban park yerine girdiğinde Sean'ın kalp atışları hızlandı. İskelenin önünde durdu.

Sean, "Siyah bir Suburban'ım var, camları renkli, Pier Eleven'ın önüne park ettim," diye bildirdi.

"Anlaşıldı. Bekle."

Sean diğer uçtan boğuk sesler duydu.

"Tamam, bir tekne geliyor," dedi Moore.

"Nereye?"

Ama tam Sean sorarken, suda süzülen bir karides teknesinin karanlık silüetini gördü.

"Elli metrelik bir teknemiz var. Işıkları yanmıyor. Görüyor musun?" Moore sordu.

Tekne suyun içinde dönüp iskeleye doğru ilerlerken Sean, "Olumlu," dedi. Karanlık bir figür rıhtıma atladı. Sonra biri ona bir misina attı. Sean çömelip misinayı bir halata bağladı ve sonra tekrar tekneye atladı.

"Yerimizi aldık," dedi Moore. "Hazır mısın?"

"Olumlu."

"Tamam, motoru kestiler."

Sean sahneyi incelerken beyni hızla çalışıyor, bir açık nokta arıyordu. Bu her zaman bir joker olmuştu. Muhtemelen iki ya da üç kişiden oluşan mürettebatı nasıl atlatacağını ve gemiye nasıl çıkacağını bulmalıydı. Eğer yükün boşaltılmasını beklerse, en iyi şansını kaçıracaktı.

Bir başka gölgeli figür iskeleye atladı ve Sean'ın kalp atışları yeniden hızlandı. Bu olayla ilgili her şey şüphe uyandırıcıydı; ıssız iskele, ışıkların olmaması. Siyah Suburban'ın gecenin bir yarısında bu tekne buraya gelirken ortaya çıkması.

Sean bir çift adamın rıhtımdan otoparka doğru ilerleyişini izledi. Parlak bir güvenlik ışığının altında yürürken onları bir an için fark etti. Koyu renk saçlar, gri tişörtler, yeşil çizmeler. Bekleyen Suburban'a tırmanırken gözden kayboldular.

"Bunu görüyor musun?" Moore sordu.

"Evet." Sean dürbünü son bir kez daha kaldırdı. Sonra da ayaklarının dibine koydu.

"Görünüşe göre mürettebat gitmiş. Gözcümüz teknenin boş görüldüğünü söylüyor." "Uzun sürmeyecek," dedi Sean.

Gagnon'un bir milyon dolardan fazla değerinde malı orada korumasız bırakmasına imkân yoktu.

"Ben giriyorum," dedi

Sean. "Anlaşıldı."

Sean aramayı kesti ve telefonu cebine soktu. Beyzbol şapkasının kenarını indirerek aracından indi. Bunaltıcı hava mazot kokuyordu. Uzaktan gelen uğultu dışında her şey sessizdi.

Sondaj şirketinin merkezindeki ekipmanlar. Park etmiş kamyonların gölgesinde kalan Sean hızla otoparkı geçti ve ışıklı bir alandan geçerek rıhtıma doğru ilerledi. Oluklu metal binanın köşesinden hızla geçti.

Sean sırtını duvara yasladı ve gözlerinin karanlığa alışması için bir süre bekledi. El feneri vardı ama mecbur kalmadıkça kullanmak istemiyordu. Aldıkları istihbarata göre bu tekne sekiz büyük buz sandığı taşıyordu ve bunlardan en az dördünde ürün vardı. Sean binaya yaslandı ve zihinsel olarak planı son bir kez daha gözden geçirdi. "Ürün" marihuana olmasa iyi olurdu, yoksa otuzdan fazla federal ajan binlerce saatini gösterişli bir uyuşturucu baskını için boşa harcamış olacaktı.

Sean cebinden bir çift iş eldiveni çıkardı ve onları giydi. Sonra binanın yanından dolandı, rıhtımı geçti ve doğrudan tekneye adım attı. Karanlık bir gölgenin içine dalarak dinlemek için durakladı.

Hiçbir şey.

Sadece suyun şırıltısı ve tekne rüzgârda sallanırken tahtaların gıcirtısı duyuluyordu.

Sean bir ipin altına eğildi ve arka güverteye doğru süründü. Pek bir şey göremeyecek kadar karanlıktı, bu yüzden el fenerini açtı ve etrafına bakındı. Beklendiği gibi, boş bir tankın her iki yanında dörder tane olmak üzere sekiz büyük sandık gördü. El fenerini dişlerinin arasına sıkıştırarak en yakın sandığa doğru ilerledi. Sessizce mandalları açtı ve kapağı kaldırdı.

Karides. Ve buz. Koku onu etkiledi ve elini daldırmadan önce bir an için arkasına yaslandı. El yordamıyla etrafı yokladı, parmakları dibi kazıyana kadar omzuna kadar buza ve kabuklu deniz ürünlerine battı.

Kahretsin.

Kapağı tekrar kapattı ve bir sonrakine geçti. İkinci sandığı ararken tüm kolu donmuştu. Arkasındaki sandık sırasına doğru döndü. Kapağı kaldırdı ve elini içeri daldırdı, bu sefer sert bir şeyle karşılaştı.

Nabız hızla atan Sean buz kenara itti ve sert kenarlı bir bavulu ortaya çıkarırken dökülmemesine dikkat etti. Başka bir mandal setiyle uğraştı ve

Kapağı kaldırdı.

Büyük ikramiye.

Sean'ın nefesi ciğerlerinden vınlayarak çıktı. Sıra sıra cep telefonları ona bakıyordu. O ana kadar tüm bu operasyon bir teoriye dayanıyordu. Artık gerçektir.

Adrenalin onu harekete geçirdi. Teknik olarak sadece bir telefona ihtiyacı vardı. Bu cihazlar bir platformu paylaşıyordu, bu yüzden birine bulaşmak sonunda hepsine bulaşacaktı. Ama Sean tedbir olsun diye üç tane aldı ve ön ceplerine doldurduktan sonra bavulu hızla kapattı. Etrafına dikkatle bakarak buzları etrafa yaydı ve kapağı indirdi. Saniyeler sonra oradan çıkmış, rıhtımdan aşağıya doğru gizlice koşmuş ve komşu iskeleye atlamıştı. Oluklu metal binanın kapısı aralık duruyordu. Sean içeri girdiğinde, bir tabureye oturmuş, gölgelerin arasından kendisini izleyen, sarı çizmeler giymiş bir adamla karşılaştı.

"Seni gören oldu mu?" diye sordu gizli ajan.

"Sanmıyorum."

Başını arkaya doğru salladı. "Senin için hazırlar."

Sean, sabah sekizde buz ve taze yakalanmış deniz ürünleriyle dolu olacak bir dizi boş kutunun yanından geçerken bir canlı yem tankının yanından geçti ve bir buzdolabının kapısını açtı.

Seyyar bir spot ışığının parıltısına gözlerini kırıştırtarak içeri adım attı. Kolluk giymiş iki adam öne atıldı. Birbiriyle uyumlu siyah kafatası şapkaları ve lateks eldivenler giymişlerdi.

"Onları aldın mı?" Hahn ona sordu.

Sean ekibindeki en iyi teknisyene sırtarak baktı. Kalın gözlükleri ve soluk teniyle ticari bir balıkçıya pek benzemiyordu.

Sean ceplerinden telefonları çıkardı. "Üç tane var."

"Üç mü? Çok güzel."

Diğer adam bir el arabası getirirken Hahn yüzündeki maskeyi çıkardı. Arabanın üzerine mavi bir peçetenin üzerine bir dizi alet yerleştirilmişti.

"Ameliyata hazır gibi görünüyorsunuz," dedi Sean.

"Hazırız."

Telefonların üzerine eğildiler, küçük aletlerle onları parçalara ayırmaya başladılar bile.

"Ben dışarıda
bekleyeceğim."

Hahn

homurdandı.

Sean buzdolabından çıkıp beton zeminli odaya girdi. Burası balık ve çamaşır suyu kokuyordu ve görünüşe bakılırsa birisi yakın zamanda her şeyi hortumla yıkamıştı. Kapının yanında gözcülük yapan ajan elinde sigarasıyla bir adım attı. Bir nefes çekerken loşlukta gözlerini kısarak Sean'a baktı.

"Ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Üç ila dört dakika," dedi Sean. Pratiğe dayalı bir tahmindir bu. "Belki altı. Onlara fazladan bir cihaz getirdim."

Ajan başını salladı ve bir küle zeminin ortasındaki gidere doğru savurdu. Sean adamın koruyor olması gereken kapıya baktı.

"Başka araç var mı?" Sean sordu.

"Henüz gelmediler. Yakında burada olurlar. Bu pisliği uzun süre ortalıkta bırakmayacaklardır."

Sean kalın bir tuzlu su tabakasıyla kaplı olan pencereye doğru adım attı. Zar zor bir şey görebiliyordu.

"Duvarda bir çatlak var," dedi ajan, odanın öbür ucuna, metal kaplamanın parçalandığı yere doğru yürürken. Sean oradan otoparkı ve karides teknesinin pruvasını görebiliyordu. Sean bölgeyi taradı, hâlâ yapması gerekenleri düşündükçe midesi bulanıyordu.

Buzdolabının kapısı açıldı ve Hahn başını ona doğru salladı. "İşimiz neredeyse bitti," dedi maskenin arkasından.

Sean koşarak geldi. "Çok hızlıydı."

"Pratik yapıyorduk." Hahn ona telefonlardan ikisini uzattı. Diğer teknisyen üçüncü telefonu yeniden birleştirirken Sean onları ceplerine yerleştirdi.

"İşte." Bir hamlede Sean'a uzattı.

"Teşekkürler, çocuklar."

"İyi şanslar."

Sean kapının yanındaki gözcü ajana baktı. Adam ona başıyla onay verdi ve Sean binanın yanındaki karanlık gölgeye doğru adım attı. Köşeyi hızla döndü ve bir ses duyunca tedirginlik hissetti.

yakınlarda bir yerde araba motoru. İskelenin yanında bir an durdu ve nefesini tutarak dinledi.

Ses yok. Hareket yoktu. Etrafını tarayan Sean iskeleye geri döndü.

Tahta bir kirişe çarptığında acı kafatasında yankılandı. Bir direğe tutunarak dengesini sağlarken görüşünde yıldızlar parladı. Loşlukta, ahşap İzinsiz Girilmez tabelasını fark etmemiştir. Bir laneti bastırarak elini alnına götürdü. Kanıyor muydu? Yapması gereken son şey her yerde kan izi bırakmaktır.

Gölgelerin arasında kalan Sean sessizce tekneye atladı. Tekrar bir halatın altına girdi ve arka güverteye çıkarak el fenerini açtı.

Alan boştu. Tankın bu tarafındaki dört sandıktan üçü yoktu.

Buraya biri gelmiş.

Sean etrafında döndü. Tankın diğer tarafındaki dört sandık hâlâ oradaydı ve boşaltılmayı bekliyorlardı. Ama ya hiçbirisi gizli bir bavul içermiyorsa?

Otoparktan sesler geliyordu. Birileri geliyordu. Sean'ın telefonu cebinde titriyordu ve en yakındaki sandığa koşarken onu görmezden geldi. Kapağın kilidini açtı ve çevirerek açtı. Elini içine daldırdı ve karides ile buzdan başka bir şey hissetmeyince midesi bulandı.

Sikeyim.

Kapağı kapattı ve bir sonrakine geçti. Eli sert bir şeye çarptı ve rahatlama hissi acıyı bastırdı. Sean sert kenarlı bavulu açtı ve üzerinde oynanmış üç telefonu en üst katmana ekledi. Sonra kapağı kapattı ve çantanın üzerine buz serpti.

"Bir tane daha," dedi yakındaki hırçın bir ses.

Paniğe kapılan Sean baş tarafa doğru fırladı ve bir tekne usturmaçası yığınının arkasına çömeldi.

Bir el feneri ışını güvertenin üzerinde gezindi. Sean kendini küçültmeye çalışarak eğildi.

"Al."

Işın karşı tarafa doğru sallandı. "Emin misin?"

"Evet. Gördün mü?"

Biri sandığı kazarken buzlar tıkırdadı. Sonra kapak çarparak kapandı.

Sean orada çömelmiş, ne hareket ediyor ne de nefes alıyordu. Sandığı kaldıran iki adamın homurtularını ve puflamalarını dinlerken sırtından ter damlıyordu.

tekmeden çekiyorlardı. Adamlar iskeleden aşağı inerken tahtalar gıcırdadı.

Sean yengeç yürüyüşüyle geri geri yerinden çıktı. Gölgelere yapışarak teknenin diğer tarafına geçti ve iskeleye atladı, sonra da binanın köşesinden fırladı.

Sırtını duvara yaslayarak, rölantide çalışan bir motorun homurtusunu dinledi.

Sean binanın sonuna kadar süründü ve köşeden baktı. Güvenlik ışığının yarattığı beyaz halenin dışında, çimlerin üzerine bir kamyonet park etmişti. Adamlar sandığı diğer üç sandıkla birlikte kamyonetin kasasına yükledikten sonra bagaj kapağını kapattılar.

Adamlardan biri sürücü tarafına geçip kendini direksiyonun arkasına attı. Diğeri arkada durdu, yolcu tarafına koşup kamyonu binmeden önce bir süre telefonuyla uğraştı.

Kamyon ilerledi. Park yerinden çıkmak için yavaşladığında arka lambaları parladı.

Sean telefonunu çıkardı ve Moore'dan gelen bir mesajı okurken eliyle ekranı korudu.

Geliyor. Çık dışarı.

Sean dişlerini sıktı ve o aptal ajanın gözcülük yapması gereken pencereye öfkeli bir bakış fırlattı. Sean şu anda vurulmuş olabilirdi. Ya da yakalanabilirdi. Park alanını başka sürprizler için taradı, sonra aceleyle aracına geri döndü.

Otuz saniye sonra, az önce olanları zihninde tekrar tekrar canlandırarak otoyolda hızla ilerliyordu.

İki saniye. Belki daha az.

Her şeyin ters gitmesine *bu* kadar yaklaşmıştı.

Sean'ın elleri titriyordu. Direksiyonu kavrarken avuçlarının kaygan olduğunu fark etti. Ve başı zonkluyordu. Camı indirdi ve rüzgâr etrafını kırbaçlarken havayı içine çekti. Saate bir göz attı. Saat 1:03'tü.

Yarım saatten daha az bir süre önce Moore neredeyse söyleyecekti.

Ve şimdi, sadece yirmi beş dakika sonra, her şey değişmişti. *Başardılar*. Günlerce ve gecelerce süren özenli çalışmalar sonuç vermiş ve birimlerinin tarihindeki en cesur operasyonlardan birini gerçekleştirmişlerdi.

Duyguları içinde fırtınalar kopardı. Şok olmuş hissetti. Öforik. İnancsızlıktan başı dönüyordu. Eğer işin teknik kısmı işe yararsa, bu geceki operasyon aylar, hatta belki de yıllar boyunca meyvelerini verecekti. Ve Sean şimdiye kadar bunu başarabileceklerine hiç inanmadığını fark etti.

Pencereden Laguna Madre'nin uçsuz bucaksız karanlığına baktı. Uzaktaki bir ışık yayı Kayıp Sahil'i anakaraya bağlayan geçidi işaret ediyordu.

Yakında normal rutinine, normal işine ve Virgil Operasyonu hayatını ele geçirmeden önce yaptığı her şeye geri dönmek için bir uçağa bineceği anakaraya.

Leyla ile tanışmadan önce yaptığı her şeyi.

Otoyolda hızla ilerlerken pişmanlık onu rahatsız ediyordu. Son birkaç ay akıl almaz derecede yavaş bir tempoda geçmişti ama şimdi her şey baş döndürücü bir hızla gerçekleşiyordu.

Telefonu tekrar titredi ve bu kez onu çıkardı. Arayan her zamanki kısılılığıyla Moore'du.

Rapor verin.

Sean telefonu dizinin üzerine koydu ve bir mesaj yazdı.

Görev tamamlandı. Ben çıktım.

CHAPTER YİRMİ

LEYLA karanlıkta yatıyor, gözlerini tavana dikeyordu. Saatlerdir yatakta dönüp duruyor, Sean'ın bir taktik ekibiyle birlikte bir ara sokakta sürünerek ilerlediğini, bir kapıyı kırıp tepeden tırnağa silahlı olduklarına şüphe olmayan bir grup haydutu tutuklamak üzere olduğunu hayal ettikçe korkuya kapılıyordu. Göğsü

hayal ettiği gibi sıkıldı.

Bu gece, değil mi?

Hiçbir şey söylememişti ama gözleri tam olarak bilmesi gereken şeyi ortaya çıkarmıştı.

Leyla onu okuyabiliyordu. Ona yalan söyleyemezdi -en azından başarılı bir şekilde- ve onu buraya getiren çok gizli, çok önemli kanun uygulama meselesi her neyse, bu gece, muhtemelen tam şu anda sonuçlanacağını biliyordu.

Yan döndü ve ay ışığı ile sokak lambalarının zayıf kombinasyonunun mini panjurunun çıtalarından sızdığı pencereye baktı.

Yakında ayrılacaktı; bundan emindi. Belki yarın kadar erken. Bir yanı hayal kırıklığına uğramıştı. Ve hayal kırıklığına uğramış. Ve geçici bir ilgiden daha fazlasına sahip olduğu ilk erkeğin, hatırlayabildiğinden daha uzun süredir birlikte olmaktan gerçekten zevk aldığı ilk erkeğin bu kadar imkansız derecede uzakta yaşamasından dolayı *acı* duyuyordu.

Daha zeki, daha akıllı başında, daha pratik olan yanı, yakında gideceği için minnettar hissediyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki, bu işe gerçekten bulaşmadan önce gidiyordu.

Onu tanıdığı kısa süre içinde Sean düşüncelerini, hayallerini, enerjisini ele geçirmişti ve birlikte uyumamışlardı bile.

Ve Tanrı'ya şükür dün gece meşguldü, yoksa muhtemelen onunla yatardı. Hayır, kesinlikle yatardı. Birçok çekincesine rağmen, sahilde ona yaklaşıp bir içki ısmarlamayı teklif ettiği o ilk geceden beri kendisinden istediği şeyi ona tam olarak verecekti. Erkekler çok şeffaftı, özellikle de Sean. Kıza öyle bir bakıyordu ki, kız onun seksi düşündüğünü *anlıyordu*.

Leyla diğer tarafına yuvarlandı ve parlayan kırmızı rakamları kontrol etti. Saat 2:16'ydı. İnledi. İki saatten daha kısa bir süre içinde kalkması gerekiyordu. Çok yorgundu ve hâlâ uyumayı başaramamıştı.

Gece yarısını biraz geç, saatlerce kanallarda gezindikten ve telefonunu yüzüncü kez kontrol ettikten sonra, Sean'ın dairesine gitmiş ve kiralık arabasını aramak için otoparkın etrafında dönmüştü. Bu da yeterince acınası değilse, sahile park etmiş ve binasının önünden geçerek penceresinde bir ışık aramıştı. Ama arayışı boşunaydı ve eve gitmeden önce olduğundan daha da endişeli hissederek dönmüştü.

Sean, neredesin?

Bundan kesinlikle nefret ediyordu. Endişe ve hayal kırıklığı içindeydi. Joel her gizli göreve çıktığında Miranda bu stresle nasıl başa çıkıyordu? Leyla şimdiye kadar bunu hiç düşünmemişti ama bu çok acı vericiydi. Ne zaman gözlerini kapasa, tek görebildiği çelik yelek giymiş, karanlık bir sokakta sinsice ilerleyen Sean'dı. Ama o yelekler her şeyi örtmüyordu. Mesela kafa vuruşları. Çelik yelek onları korumuyordu. Leyla gözlerini sıkıca kapadı ve nefes almaya çalıştı.

Bunu yapamazdı.

Leyla yorganı üzerinden attı ve bacaklarını yataktan dışarı salladı. Yerden koşu şortunu kaptı ve üzerine geçirdi. Sonra sandalyeden bir sweatshirt kaptı ve ayaklarını sandaletlerin içine soktu. Kendisine bir an bile düşünme fırsatı vermeden karanlık dairesine doğru yürüdü ve anahtarlarını tezgahtan kaptı.

Dışarıdaki hava nemle doluydu. Kapısını kilitledi, sundurma lambasının etrafına üşüşen böcekleri ve kafasının içinde ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyen yüksek ve acil sesi görmezden geldi. Ama daha da yüksek ve acil bir ses ona gitmesini söylüyordu. Onun iyi olup olmadığını bilmeden yatakta yatarak bir dakika daha geçiremezdi.

Başka bir şey. İyi olmayan bir şey. Bu gece ne yaptığının ayrıntılarını bilmiyordu ama canlı hayal gücü son on iki saatini boşlukları doldurmakla geçirmişti. Aceleyle merdivenlerden indi ve dairesinin altındaki bisiklet dükkanının penceresinin önünden geçti. Bakışlarını caddenin karşısına, birkaç sarhoşun barlardan eve döndüğü kaldırıma dikti. Bloğun sonunda, yalnız bir adam bir binaya yaslanmış, beyzbol şapkasının siperliğinin altından onu izliyordu. Gözlerini kaçırdı ve adımlarını hızlandırdı.

"Leyla."

Kalbi küt küt atmaya başladı ve etrafında döndü. Alçak sesi tanımamış olsa bile, gölgelerin arasından ilerleyen geniş omuzlu silueti anında tanıyacaktı.

"Burada ne yapıyorsun?" Sean bir sokak lambasının ışığına doğru adım attı.

"Aman Tanrım." Adamın alnındaki kötü morluğa bakakaldı. "Ne oldu sana böyle?"

Soruyu duymazdan geldi. "Nereye gidiyorsun?"

"Ben ..." Işığın parıltısında gözlerini kırıpıştırarak adama baktı ve her şey bir anda aklına geldi: adamın nemli saçları, sabun kokusu, kaşının üzerindeki büyük mor düğüm.

Ölmemiş, vurulmamış ya da kanaması yok.

Rahatlama hissiyle gözleri yaşardı.

"Ben ..." Boğazındaki yumruyu yuttu. "...seni arıyordum. Endişelendim. Her ihtimale karşı telefonunu aramak istemedim-"

Onu öptü. Duyguları vücuduna hücum etti ve gözyaşlarının bir kısmı dışarı sızdı.

Kollarını ona dolayarak ayaklarından kaldırdı ve kendine doğru çekti. Sonra döndü ve onu sırt üstü tuğlaya yasladı ve

Ağızına saatlerdir mücadele ettiği aynı bastırılmış özlem doldu. Adamın tadı sıcak, erkeksi ve *açtı*, gerçi daha önce açlığın bir tadı olduğunu hiç düşünmemişti. Ve kullandığı vücut losyonu gibi güzel kokuyordu. Adam kadının başını okşadı, ellerini onunla arkasındaki sert duvar arasında kaydırды ve kadın, beyni her şeyin ne anlama geldiğini bir araya getirirken parmaklarını adamın nemli saçlarında gezdirdi.

Duş almıştı. Eve gitmiş ve kızın bilmesine izin verilmeyen terli, pis bir şey yaptıktan sonra temizlenmişti. Ve sonra gecenin bir yarısı *buraya* gelmişti. Sabahın birinde evinin önünden geçmesi artık o kadar da çılgınca görünmüyordu.

Ellerini aşağı kaydırды ve adamın göğsüne bastırды.

Adam geri çekildi, çaresiz bir bakışla ona bakarken nefes nefese kaldı.

Hayır deme, diye yalvardı gözleri.

Elini tuttu ve onu merdivenlere doğru çekti.

Onu ikinci kez merdivenlere kadar götürüyordu ama bu seferki farklıydı çünkü onu takip etmişti. Cebinden anahtarı çıkardı, kilidi kurcalarken arkasında onun sıcaklığını hissetti. Ve sonra karanlık dairesinin içindeydiler. Adam onu tekrar öpmeye başladığında sürgüyü zorlukla çevirmişti.

Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ama adam kollarını ona dolayıp karanlık boşlukta geriye doğru yürürken kelimeler önemli görünmüyordu. Kadın koltuğun arkasına çarptı ve adam durdu, yüzünü ellerinin arasında tutarken onu koltuğa yasladı.

"Gelmek zorundaydım," dedi onu tekrar tekrar öperek. "Ama uyanık olacağını düşünmemiştim."

Ona doğru bastırды, onun katı sıcaklığı için minnettardı. O şimdi buradaydı, bir yerlerde canı yanmıyordu ya da daha kötüsü olmuyordu. Sıcak elleri kalçasının üzerinde kayarak ince koşu şortunun içinden onu kavradı ve ereksiyonuna doğru çekti. Başını aşağı çekti ve onu daha sert öptü. Elleri eşofmanının altında gezindi, sonra yukarı çekti ve başının üzerinden çekerken öpüşmeyi kesti. Yere düştü ve avuçlarını serin deri ceketinin üzerine koyarak ceketini omuzlarından itti. Ellerini adamın gövdesinden aşağı kaydırды ve parmak uçları adamın kılıfıyla karşılaştı.

Gerçeklik geri döndüğünde sarsıldı - kim olduğu, neden burada olduğu.

Yakında 1.700 milden daha uzaktaki evine dönmek için uçağa binmek zorunda olduğunu. Mesafeyi biliyordu. Onu tanıdığı kısa süre içinde bu adama bu kadar saplantılı hale gelmişti.

Adam da onu okuyabiliyordu - karanlıkta bile - çünkü onu soymayı bırakıp başparmağıyla yanağını hafifçe okşadı ve kadın, adamın ona frene basması için zaman tanıdığını biliyordu.

Bunun yerine onu derinden öptü, ayağını gaza basar gibi. Gelecekte çekeceği acının farkındaydı. Ama artık umurunda değildi. Acıdan kaçınma ihtiyacı, bunu şu anda yapma ihtiyacı kadar güçlü değildi. Çok meraklıydı. Aralarında çok fazla şey olmuştu; sahilde, o dalgaların karaya attığı odun parçasının üzerine oturduğu o gecedan başlayarak. Gerçekten, ondan önce. Düşün resepsiyonunun dışında onun yeşil gözlerine ilk kez baktığı andan beri çarpışma halindeydiler. Onunla geçirdiği her dakika -hatta tartışmalı olanlar bile- onu bu ana doğru sürüklemişti. Bu her zaman olacaktı, sadece ne zaman olacağı önemliydi.

Eli göğsünün üzerinde kayarak onu kavradı ve ona dokunuşundaki kendinden emin tavır, onun da bunu bildiğini gösteriyordu. Onun en önemli kuralını, gerçek hayatlarına dönmeden önce buraya gelip karşılıksız seks arayan ukala adamlar tarafından duygularının ayaklar altına alınmasını engelleyen kuralı yıkmasına neden olan adam hep o olacaktı.

Başparmağıyla göğsünü okşayıp içinden ihtiyaç dalgaları gönderirken, zorlukla nefes alarak, karanlıkta ona bakarak uzaklaştı. Adamın elini tuttu ve onu koridordan yatak odasına götürdü. Perdelerin arasından sızan zayıf ışık şeritleri karmakarışık çarşaflarının üzerine düşüyordu. Yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve ona baktı.

Kapının yanında durdu, muhtemelen gözlerinin loşluğa alışmasına izin veriyordu. Sonra kılıfını çıkardı ve şifonyerin üzerine koydu. Ardından telefonunun ve cüzdanının sesi, anahtarların şingirtısı geldi. Sonra eğildi ve botları bir gümbürtüyle yatağının yanındaki zemine çarptı. Gömleğini kafasına geçirdi ve bir kenara fırlattı.

Adam bir adım daha yaklaştı ve kadın ona sadece kot pantolonuyla, mükemmel bir erkek heykeliyle baktı. Yatağın kenarına doğru kaydđ ve öne doğru eğilerek adamın göğüs kafesine bir öpücük kondurdu. Teni sıcaktđ ve ellerini kollarında gezdirerek parmaklarının altındaki kasların hissini özömsedi. Adam eğilip meme ucunu ağzına alırken, elleri göğüslerine kaydđ ve atletinin ince kumaşının arasından okşadı. Vücudu sarsıldı ve sırtını dikleştirdi, yatağā geri yaslanıp onu da yanına çekerken ağzının ve ellerinin verdiğı hissini tadını çıkardı.

"Çok ateşlisin," diye mırıldandı, onun üzerinde sürünerek.

Adamın ağırlığı bacaklarının arasına yerleşti ve kadın onu öptü, beklentiden başı dönüyordu. Tam olarak *bunu* istiyordu. Sean'ın onunla yalnız kalmasını. Karanlıkta. Dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmadan. Onun hırslı ağzını ve becerikli ellerini istiyordu. Gömleğini başından çekip bir kenara fırlattı. Sonra elleri omuzlarında gezindi, göğüslerini sıyırarak göbeğine doğru ilerledi. Hızlı bir hareketle şortunu kalçalarının üzerinden geçirip bacaklarından aşağı indirdi ve ardından ağzını onun üzerinde gezdirdi.

Dilinin sıcak hareketinden etkilenererek nefesini tuttu ve adam avuçlarını kadının kalçalarına yerleştirerek onu yerinde sabitledi.

"Aman Tanrım. *Sean*."

Vücudundaki her sinir, ayak parmaklarının ucuna kadar canlanırken parmaklarını onun saçlarına geçirdi. Başını geriye attı, nefes nefese kaldı ve hisler onu sular altında bırakırken kıvranmaya başladı.

İnledi. "Sean, bekle." "Sakin ol."

"Yapacağım. Ama seni yanımda istiyorum."

Adam tekrar onun üzerinde süründü ve kadın kot pantolonunun içine uzanarak elini adamın sert uzunluğunun etrafında kaydđrdı. Onu sıktı ve okşadı ve göğsünde alçak bir inilti çıkardı. Kadın elini çekti ve birlikte adamın kıyafetlerinin geri kalanından kurtuldular. Kadın şifonyerden bir prezervatif aldı ve adam çarşafların üzerine geri çekilirken prezervatifi takmak için hızlı bir çalışma yaptı.

"Buraya gel," dedi, onu daha önce olduğı yere geri çekerek ve bu sefer tek koluyla kendini destekledi. Onu içine itti ve kadın ciyaktı.

Dondu kaldı. "İyi misin?"

Dudağını ısırđı, rahatlamaya çalışırken onun altında kıvranıyordu.

"Leyla?" Kendini avuçlarının üzerinde yukarı itti.

"Evet." Bacaklarını onun etrafına sararak onu kendine çekti. "Bu çok iyi."

Adam geri çekildi, sonra tekrar içine doğru itti ve bu hareket sinirlerini harekete geçirdi. Ellerini adamın sırtından aşağı kaydırđı ve adam tekrar tekrar içine girerken kaslarının esnemesine hayran kaldı. Onunla tanıştığından beri, hatta daha da öncesinden beri arzuladığı sıcak, mükemmel bir birleşmeydi bu. Düşünceleri bulanıklaşana kadar daha hızlı ve daha hızlı hareket ettiler ve yapabileceği tek şey ona sarılmaktı.

Birdenbire sırt üstü yuvarlandı, onu da beraberinde sürükledi ve kadın kendini onun kucağında buldu. Gülümsedi ve kalçalarını düzeltti, sonra altında küçük bir kıpırtı verdi.

Ellerini adamın omuzlarına dayadı ve onun üzerinde hareket ederken yepyeni bir sürtünme hissetti. Kontrolün kendisinde olmasını seviyordu, omuzlarını kavrayıp hızlarını belirlerken adamın yüzündeki ifadeyi seviyordu ve adam kalçalarını tutarak onu teşvik ediyordu. Adamın ellerini kalçalarından göğüslerine, tam da hareket ederken ihtiyaç duyduğu yere kaydırđı.

"Sean."

Ona dokunarak patlamasını sağladı ve dünya yerinden oynadı. Adam onun altında hareket etti, kadın onun etrafında kasılırken o da bu duyguyu hissetti. Ve sonra son bir gl itiş yaptı ve kadın yere yığıldı.

Onun zerine yayılmıştı, kemiksizdi, nefes almak dışında hareket etmek istemiyordu. Yanağı adamın göğüsüne bastırđı ve kalbinin atışını hissetti.

Sonunda, elleri hareket etmeye başladı, uyluklarının arkasını sıyırdı, sonra poposunun üzerinden geçti, sonra tekrar uyluklarından aşağı indi.

Bir i geçirdi. "Leyla."

Ona bakmak, ne demek istediğini anlamak istedi. Ama kendini hareket etmeye zorlayamadı.

Sıcak elleri kadının kalçalarında durdu. Sonra onu nazikçe yan yatırdı, dirseğine dayandı ve loşlukta ona baktı. O da

Gözlerindeki şefkatli bakış kalbinin sıkışmasına neden oldu.

Onu alnından öptü, sonra bacaklarını çözdü ve ayağa kalktı.

Leyla sırtüstü uzandı ve aniden bastıran düşünce bombardımanına karşı gözlerini kapattı. Şu anda hiçbirine odaklanmak istemiyordu. Tek istediği burada uzanmak, sıcak, tok ve doygun hissetmekti.

Şilte kaydı ve Sean onun yanında yatağa girerek çarşafı üzerlerine çekti. Kolunu kadının omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. Birkaç sessiz dakikadan sonra kadın başını eğdi ve loşlukta ona baktı. Işık şeritleri şimdi yüzüne düşüyordu. Gözünün üstündeki morluğu inceledi ve midesi bulandı.

Uzanıp parmağını alnında gezdirdi ve şişliğin hemen altında durdu.

"Bana bundan bahsedebilir misin?" İçini çekti. "Hayır."

Bir süre bekledi. "Başka yaralanan oldu mu?" "Hayır."

Tekrar adamın alnını okşadı, sonra elini aşağıya indirip göğsüne dayadı. "Bitti mi?"

"Evet." Elini kaldırdı ve parmak eklemlerini öptü.

"Güzel," diye fısıldadı.

Ama bu da kötüydü, çünkü artık gitmesi gerekiyordu.

Leyla gözlerini kapattı. Bunu düşünmek istemiyordu. Bacağını karnının üzerine çekti ve sessizce iç çekti.

Kendini gevşemiş hissediyordu. Vücudu efordan uğulduyordu ve artık uyumakta zorlanmayacağını biliyordu. Ama uyuyamadı. Bir saatten kısa bir süre içinde kalkması gerekiyordu. Gözlerini kapatmak için bile zamanı yoktu.

Ama buna ihtiyacı vardı. Sadece bir dakikalığına.

CHAPTER YİRMİ BİR

SEAN kafatasına inen bir çekiç darbesiyle uyandı. Hâlâ karanlık olan odaya baktı. Yanındaki boşluk boştu.

Doğrulup bacaklarını yataktan dışarı salladı ve başı patlayacakmış gibi olurken yüzünü buruşturdu. Sanki en kötü akşamdan kalmalığının iki katıydı. Yerden kot pantolonunu aldı ve üzerine geçirdi, ardından kahve kokusunu takip ederek mutfığa gitti.

Leyla tezgâhta durmuş, kâğıt bardağa kahve doldururken sırtı ona dönüktü. Siyah kot pantolon ve tişört giymişti, saçları nemli ve kabarıktı. Belli ki düşünu kaçırmıştı. Duymamıştı bile.

Adam mutfığa adım attı ve kadın dönüp arkasına baktı.

"Uyanmışsın." Şaşırmış görünüyordu. "Uyuyacağını sanmıştım."

Ona doğru yürüdü ve elini beline doladı. Boynunda sakal yanığı vardı ve garip bir şekilde gurur duyduğunu hissetti.

Kadın temkinli bir bakışla ona baktı. Sean onu öptü. Ağzı yumuşaktı ama diğer her şeyi gergin görünüyordu.

"Alnın berbat görünüyor." Arkasını döndü ve dondurucuyu açtı.

"Kontrol ettirmen gerektiğini düşünüyor musun?"

"Hayır."

Ona bir torba dondurulmuş bir şey uzattı. "Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin."

"Ben iyiyim." Çantaya bir göz attı. Enginar. Tezgâhın üzerine koydu ve ona baktı. Evet, kesinlikle bir konuda gergindi. "İçeri giriyor musun?"

"Evet ve geç kalıyorum." Başıyla kahve fincanını işaret etti. "Bu senin için. İki saat boyunca sıcak kalacak. İstersen uyumaya devam edebilirsin."

Cezvenin yanında, altına pembe bir yapışkan not sıkıştırılmış bir kupa vardı. Bu onun için de olabilir.

Ona şöyle bir baktı. "Bana bir saniye ver."

Daha iki saat önce çıkardığı kılıf da dahil olmak üzere geri kalan eşyalarını almak için yatak odasına gitti. Mutfağa döndüğünde, kadın kapının yanında duruyordu.

"Bir fincan almamın sakıncası var mı?" diye sordu. "Tabii ki olmaz."

Beanery'dekiler gibi kapaklı bir kâğıt bardağı doldurdu. Pembe not artık yoktu ve enginarları dondurucuya geri koymuştu.

Kahve sürahisini yerine koydu ve arkasını döndü.

"Gerçekten henüz gitmek zorunda değilsin." Suçlu görünüyordu ve keşke uykuda kalsaydı da bu garipliği atlatabilseydi diye düşündüğünü biliyordu.

"Hadi gidelim."

Her şeyin üzerine serin bir sis çökmüştü ve aşağıdaki sokak lambaları puslu beyaz küreler oluşturunuyordu. Kadın kapıyı kilitlediğinde sahanlıkta bekledi ve sonra merdivenlerden aşağı indi.

Omzunun üzerinden ona baktı. "Sokağa mı park ettiniz yoksa -"

"Bisiklet dükkanının arkasındaki arsaya. Arabanın yanına park ettim."

Bir bankta uzanmış evsiz bir adam dışında kaldırım ıssızdı. Sean onlar yürürken kapı aralıklarına bakıyor, kalın gölgeleri delmeye çalışıyordu. Köşeyi döndüler ve çukurlarla dolu, sidik ve çöp kokan bir arsaya doğru sessizce yürüdüler. Burada kendisinin ve Leyla'nınkinden başka park etmiş tek araba, tamponu buruşmuş beyaz bir hatchback'ti.

Kilitlerini bir *civiltiy*la açtı ve Sean kapısını açmak için etrafından dolaştı.

"Seni takip edeceğim," dedi.

Kızın kaşları kalktı. "alışmayı mı kastediyorsun?"

"Elbette. Yolumun üzerinde."

Oraya sağ salım vardığından emin olmak istiyordu. Ayrıca, dünyadaki en romantik adam değildi ama ona bir çöp konteynırının yanında veda etmekten daha iyisini biliyordu.

Direksiyonun arkasına geçti ve ona baktı. "Teşekkürler."

Kadının kapısını kapattı ve cipinin kilidini açıp içeri girerken tekrar gölgeli arsaya baktı. Arabasını buraya park etmesinden nefret ediyordu.

Sean onu otoparktan çıkarken takip etti ve şehir merkezinde onu izlerken telefonunu kontrol etti. Moore'dan henüz bir haber yoktu, herkes dün gecenin sonuçlarını analiz etmeye çalışırken, sabahtan beri üst üste toplantılar yaptığı düşünülürse, bu küçük bir mucizeydi.

Sean sisin içinden Leyla'nın arka lambalarını izleyerek onu kasabaya kadar takip etti. Sokaklar birkaç başıboş araba dışında boştu. Sean eliyle kıllı çenesini ovuşturdu. Kendisini bir kamyon çarpmış gibi hissediyordu. Ve bu sadece başı değildi. Tüm vücudu bunu hissediyordu.

Şimdi ne olacak?

Son on iki saat içinde, haftalardır ve aylardır uğraştığı her hedefe ulaşmıştı. Buna Leyla da dahildi.

Peki, şimdi ne olacak?

Kahve dükkânı, otoparkta parlayan iki yeni projektör dışında karanlıktı. Leyla her zamanki yerine, burulmuş bir meşe ağacının altına park etti. Adam yanına yanaştı ve adam inip yanına yürürken Leyla eğlenmiş görünüyordu.

"Bunu her gün yapıyorum, biliyorsun."

"Biliyorum." Adam onun elini tuttu ve kapıya yaklaştıklarında onun gerildiğini hissetti.

Kadın gergindi ve adam nedenini bildiğini düşündü.

Kaldırımında durdu ve ona baktı. "Yani . . . Buraya gelmene sevindim."

İkinci kısmı söylememiş gibi hissetti: *Seni muhtemelen bir daha göremeyecek olsam bile.*

"Ben de öyle," dedi. "Bu gece çalışıyor musun?"

"Bir etkinliğim var." Durakladı. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Bilmiyorum."

Sanki daha fazlasını anlamaya çalışıyormuş gibi onun gözlerini aradı.
"Gerçekten bilmiyor musun, yoksa bana söylemek mi istemiyorsun?"

"Henüz bilmiyorum. Bu sabah toplantılarım var, o yüzden muhtemelen planı öğreneceğim. Tahminimce yakında."

Gözlerini kaçırdı. "Tamam, peki-"

"Etkinliğiniz ne zaman bitiyor?"

Gözleri temkinli bakıyordu. "Emin değilim." "Sonra görüşebilir miyiz?"

Kız gözlerini kaçırdı ve Sean nefesini tutarak onun cevabını bekledi.
Eğer kız hayır derse ne yapacağını bilmiyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Leyla." Ellerini Leyla'nın beline dayadı ve tekrar kendisine bakmasını bekledi. Sonunda baktı.

"Bu işleri daha da zorlaştıracak, sence de öyle değil mi?"

Olurdu. O haklıydı. Ve Sean onun alanına saygı göstermek istedi. Kendini bu şekilde koruyordu. Ona turistlerle çıkmadığını söylemişti ve Sean bunun nedenini biliyordu. Gittiler. İstediklerini aldılar ve sonra gittiler. Sean bunu yapmak istemiyordu ama yaptığı tam olarak buydu.

Ama öyle değildi.

Burada istediğini elde edememişti. Yakınından bile geçmedi. Aralarındaki bu şeyi yapışkan bir nota indirgemesine imkân yoktu.

"Seni tekrar görmek istiyorum." "Sean-"

Tartışmasını önlemek için onu öptü. Onu sıkıca kendine çekti ve ölesiye öptü. Daha önce de işe yaramıştı ve şimdi de işe yarıyordu. Bunu kızın vücudunun gevşemesinden, parmaklarının saçlarına yaptığı baskıdan ve dilinin oynamasından hissedebiliyordu. Tadı çok güzeldi ve onu bırakmak istemiyordu.

Işıklar üzerlerinden geçti ve kadın geri çekildi. Siyah bir SUV, Take-Out Only noktasına girdi.

"Rogelio."

Sean ona baktı. Demek bu sabah dükkânını açarken tamamen yalnız değildi. Rahatlamış hissetmesi gerekirdi ama bunun yerine bir kıskançlık duygusu hissetti. Kadın geri çekildi ve gözlerini ona dikti. Beyninin çalıştığını görebiliyordu, onu tekrar görmek mi yoksa şimdi kesmek mi gerektiğini tartıyordu. Bu arada Rogelio birkaç metre ötede arabasından tepsiler çıkarıyordu.

"Seni sonra ararım," dedi Sean, kız ona hayır diyemeden. "Bir plan yaparız."

"İşim bittiğinde geç olabilir." "Sorun değil."

"Emin misin? Muhtemelen-"

"Eminim." Onu alnından öptü. "Seni arayacağım."

- - -

NICOLE tertemiz garaja girdi ve araba bölmelerini taradı. Gümüş renkli bir Kia'dan iz yoktu.

"Hey, erkencisin."

Arkasını döndüğünde Miranda'nın geldiğini gördü. Nicole onu son gördüğünde üzerinde muhteşem bir ipek gelinlik vardı. Şimdi ise beyaz tulum ve sarı koruyucu gözlük takıyordu. Gözlüğü alnına kaydırdı.

"İyi vakit geçirdim, bu yüzden arabaya servis bölümüne girdim." Nicole elindeki iki bardaktan birini uzattı. "Double-shot karamelli latte."

"Teşekkürler! Çok tatlısın." Miranda fincanı aldı. "Zaten bitki çayım var ama eminim Ryan buna bayılacaktır. İçeri gelsene."

Nicole ayakkabılarının üzerine kâğıt örtüler çekmek için kapının yanındaki rafta durakladı. İlçe Kriminal Laboratuvarı'nın garajı birinin yerden yemek yiyebileceği kadar temizdi ve burada çalışan CSI'lar insanların pislik içinde dolaşmasını engellemek konusunda çok dikkatliydi.

Nicole, Miranda'yı bir çalışma masasına kadar takip etti ve orada lattesini klavyenin yanına koydu.

"Peki, balayı nasıldı?" Nicole sordu. "Hep Kosta Rika'ya gitmek istemişimdir."

Miranda gülümsedi. "İnanılmazdı. *Çok* rahatlatıcıydı. Hava da mükemmeldi."

"Sevindim."

"Uzaklaşmak harikaydı." Tekrar gülümsedi, neredeyse parlıyordu. "Düğün de harikaydı ama tam olarak dinlendirici değildi. Gerçekten bir molaya ihtiyacımız vardı."

Kupasından bir poşet çay çıkardı ve peçetenin üzerine koydu. Nicole poşete baktı, sonra bir yudum alırken Miranda'nın yüzünü inceledi.

"Aman Tanrım. Sen hamilesin."

Miranda boğuldu. "Ne? Nereden buldun bunu?" Kupayı yere bıraktı.

"Sen bir kahve bağımlısısın. Ne zamandan beri sabahın sekizinde bitki çayı içiyorsun?"

sabah?"

Miranda'nın yanakları

kızardı. "Yok artık.

Haksız mıyım?"

"Şşş." Etrafına bakındı. "Ryan'ın seni duymasını istemiyorum. Henüz kimseye söylemedik."

"Gerçekten mi?" Nicole sırtıttı. "Bunu anladığıma inanamıyorum."

"Siz bir dedektifsiniz. Joel'e bu olayı daha uzun süre gizli tutamayacağımızı söyledim. Tanıdığımız herkes ya dedektif ya çok meraklı ya da her ikisi birden."

"Tebrik ederim." Nicole pek sarılmayı sevmezdi ama Miranda'nın omuzlarını sıktı.

"Gerçekten, hiçbir şey söyleyemezsin. Kız kardeşlerime bile söylemedim. Düğünün tozu dumanı yatışana kadar beklemek istedik. O yüzden lütfen kimseye söyleme."

"Birine ne söyleyeceğim?"

Miranda gülümsedi. "Teşekkür ederim." İçini çekti. "Ee, burada işler nasıl? Sanırım gitmek için berbat bir hafta seçmişiz."

Nicole suçluluk duygusuna kapılmak istemiyordu ama onları kesinlikle özlemişti. Miranda Kayıp Sahil Polisi'nde çalışan tek olay yeri inceleme uzmanıydı ve onun yokluğunda her küçük şey için ilçeden birini çağırmak zorunda kalıyorlardı.

"Leyla nasıl?" Miranda sordu. "Sanırım onunla konuşuyordun?"

Nicole, Leyla'yla günlerdir dava hakkında konuşmamış olmasına rağmen, "Bazıları," dedi.

"Joel onun için endişeleniyor."

"İyi gidiyor gibi görünüyor. Kafeye bir güvenlik sistemi kurdurmak için hiç vakit kaybetmediğini biliyorum."

"Sadece o da değil. FBI ajanıyla vakit geçirdiğini duydum. Sean Moran."

Nicole var ve farklı izlenim o Miranda oldu balıkçılık
Bilgi için.

"Onunla tanıştın mı?" Miranda sordu.

"Evet."

Miranda'nın Albright davası ya da Saledo karteliyle bağlantısı hakkında ne bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Miranda bir yudum alırken kupasının kenarından onu izledi.

Kolay bir soruydu. Nicole adamı sevmiştir. Baştaki çekincelerine rağmen, geçen yaz birlikte çalıştığı FBI ajanlarından çok daha yardımcı olmaya başlamıştı.

Ama esas olarak ona eşitmiş gibi davranması hoşuna gitmişti. Nicole cinsiyet ayrımcılığını bir mil öteden fark edebilirdi ve erkeklerin onu küçümseyerek konuşmasına alışmıştı. Ya da daha kötüsü, onunla hiç konuşmamalarına, sanki görünmezmiş gibi davranmalarına.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Nicole basitçe. "Ama açıkçası onun etrafında çok fazla bulunmadım. Joel ne düşünüyor?"

İç çekti. "Mutlu değil. Ama nedenini gerçekten açıklamadı, bu yüzden sadece tahmin edebiliyorum."

"Muhtemelen sadece korumacı
davranıyordur." Miranda gülümsedi.

"Kim, Joel mu?"

Belli ki bu Joel'in tepkisinin bir parçasıydı, ama Nicole muhtemelen daha fazlası olduğunu düşündü. Joel muhtemelen Sean'ın buradaki operasyonu hakkında en azından bir şeyler biliyordu. Uyuşturucu ve insan kaçakçıları hedef alan yerel görev gücünün bir üyesi olarak Joel, Saledo şebekesi hakkında her şeyi biliyordu.

"Yani ..." Nicole konuyu değiştirmeye hazır bir şekilde etrafına bakındı.
"Arabayı göremiyorum."

"Uzak bölmede, şu minibüsün arkasında. Ryan üzerinde çalıştı."

Miranda, Nicole'ü çeşitli bakımsızlık aşamalarındaki bir dizi aracın önünden geçirdi. Sürücü tarafı tamamen parçalanmış sarı bir üstü açık araba vardı. Sonra arka tamponu buruşmuş bir pikap. Sırada, iki ön koltuğu beton zemine oturmuş beyaz bir minivan vardı, köpük dolguları kesik döşemeden dışarı taşıyordu.

"Ne oldu orada?" Nicole sordu.

"Ne? Oh, şu. Metamfetamin kaçakçıları." Minibüsün yanından geçtiler ve diğer tarafta Amelia Albright'ın küçük gümüş Kia'sı duruyordu.

Miranda, "Bildiğiniz gibi, polis olay yerine geldiğinde araba kilitliydi," dedi. "Bu yüzden içeride işe yarar bir parmak izi bulmayı beklemiyorduk. Ve durum böyle sonuçlandı. Kurbanınkiler dışında hiçbir şey yok."

Nicole bunu laboratuvar şefinden zaten duymuştu.

Miranda, "Aracın dışı da aynı şekilde," diye ekledi.

"Evet, arabada parmak izi beklemiyordum. Bir takip cihazı için buradayım."

Miranda'nın kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?"

"San Antonio'da cinayetle bağlantılı olabilecek bir olay var ve her iki kurbanın arabasına da takip cihazı yerleştirilmiş. Öldürülmeden önce onları bu şekilde takip etmiş."

"İlginç. Yani, birbiriyle bağlantılı *iki* cinayet mi?"

"Doğru," dedi Nicole. "Bu araçta bir şey olup olmadığına bakma şansımız var mı?"

"Nereye kurulacak?"

"Bilmiyorum. Diğer iki vakanın ayrıntılarını tam olarak bilmiyorum."

"Hmm. Tamam." Miranda Nicole'un omzunun üzerinden baktı. "Hey, Ryan. Ne yapıyorsun?"

"Bir dakikan var mı?"

Nicole döndüğünde keçi sakallı, uzun boylu bir adamın garaja doğru yürüdüğünü gördü.

O da Miranda gibi beyaz tulum giymişti. Kulaklıklarını çıkararak, "Bu da ne?" diye sordu.

"Ben Lost Beach'ten Dedektif Lawson. Gümüş Kia için burada. Onu incelediniz, değil mi?"

Adam Nicole'e baktı. "Geçen hafta bitirdim. Neden?"

"Araçta bir yerlerde takip cihazı olabileceğine dair bir ihbar aldık. Böyle bir şeyin nereye yerleştirilmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Duruma göre değişir." Kulaklıklarını cebine soktu ve arabayı incelemek için yanına gitti. "Pille mi çalışıyor yoksa OBD mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Nicole, şimdi Miguel'e ayrıntıları sormayı akıl etmiş olmayı diliyordu. O zamanlar kendi davası hakkında ne kadar az şey bildiğini itiraf etmek istememişti ama gururunu bir kenara bırakıp her ayrıntıyı Miguel'e sormalıydı.

"Pekâlâ, bir bakalım." Ryan yakındaki bir tezgâhın üzerinde duran kutudan bir çift lateks eldiven çıkardı. "Bazı takip cihazları lityum pille çalışır. Bazıları aracın bağlantı noktasına bağlanır." Eldivenleri taktı ve cebinden mini bir el feneri çıkardı. Sonra sürücü tarafındaki kapıyı açmak için etraftan dolaştı ve yanına çömeldi.

Miranda Nicole'e döndü. "O bizim en iyi araç teknisyenimiz. Lifler, lastik dişleri, aktarma ile ilgili her şey."

"Transfer mi?"

"Boya transferi. Vur-kaç olaylarını bilirsiniz. Burada birkaç tane oluyor, genellikle sarhoş bir sürücü birine çarpıp kaçıyor. Eğer polis bir şüpheliyi yakalar ve arabayı buraya getirirse, genellikle kurbanın aracında boya izleri bulabiliriz."

"Direksiyon kolonunun yakınında bir şey yok," dedi Ryan kapıyı kapatırken. Ön tekerleğin yanına oturdu ve arabanın altına girdi. Nicole o etrafta dolanırken onun uzun vücuduna hayranlıkla baktı.

"Bingo."

Nabızı hızlandı. "Bingo mu?"

"Evet."

Arabanın altından kayarak çıktı ve eldivenli elini kaldırdı. Avucunda küçük siyah bir kutu vardı.

Nicole'un midesi düğümlendi. İşte oradaydı, tam orada. San Antonio cinayetlerindeki tetikçinin Amelia Albright'ı da öldürdüğüünün bir başka kanıtı.

"Sadece, ne, orada sıkışmış mıydı?" Ryan'a baktı.

Gözlüklerini alnına doğru kaydırđı. "Manyetik." Kutuyu avucunun içinde ters çevirdi. "Gördün mü? İki güçlü mıknatıs."

Miranda, "Parmak izi için inceleyebilirim," dedi.

"Lütfen." Nicole Miranda'ya sert bir bakış attı. Ryan'a karşı değildi ama Miranda'nın yapmasını istiyordu. Nicole'ün o güne kadar gördüğü en iyi gizli baskı işini yapmıştı. Kadın mucizeler yaratıyordu.

"Denemekten mutluluk duyarım," dedi Miranda. "Ama çok heyecanlanma. Yolda bir sürü kir var."

"Bu sadece koruyucu bir kılıf." Ryan ayağı kalktı ve siyah kutuyu uzattı. "Asıl GPS cihazı bunun içinde. Belki üzerinde parmak izleri olabilir."

Nicole, "Denemeye değer," dedi.

Miranda, "Gerçi onu her kim ele aldıysa eldiven takmış olabilir," dedi.

"Doğru. Ama cihazı aracın üzerinde bırakacak kadar dikkatsizse, belki de eldivenleri atlayacak kadar dikkatsizdi."

"Asla bilemezsin. Bu sefer şansın yaver gidebilir."

Nicole, "Şimdiye kadar bu davayla ilgili pek bir şey bulamadım," dedi. "Ama denemeye değer."

CHAPTER YİRMİ İKİ

IYİNE ÇIKTI."

Rogelio bir fırın eldiveni indirirken Leyla kafasını kaldırıp bir kekin üzerine yerleştirmekte olduğu gülden başını kaldırdı.

"Dışarıda ne var?" diye sordu.

"Öndeki buzdolabı. Yine kompresör."

Leyla sıkma torbasını yere bıraktı ve Windjammer mutfağı ile Java Place arasındaki kapıya doğru adım attı. Kafe öğleden sonra müşterileriyle dolup taşıyordu. Yeni iş aldıkları kadın kasada, Rachel ise buzdolabından süt dolu sürahileri boşaltmakla meşguldü.

Leyla ona yardım etmek için yaklaştı. "Ne zamandır dışarıda?" diye sordu. "Hiçbir fikrim yok. Yeni fark ettim."

Leyla her iki eline de iki galonluk sürahiler aldı. Şükürler olsun ki serindiler. Ama buzdolabı kesinlikle olması gerekenden daha sıcaktı.

Mutfağa gitti ve sürahileri, teknik olarak otelin restoranı için ayrılmış olan büyük dolabı yeniden düzenlemekte olan Rogelio'ya uzattı.

"Leyla."

Dönüp baktığında ağabeyinin kapıda durduğunu gördü.

"Hey." Koşarak yanına gitti ve ona sarıldı. Joel onu son gördüğünden daha bronz ve daha ciddi görünüyordu. Rozeti ve silahına varıncaya kadar tipik iş kıyafetlerini giymişti. "Şimdiden işe mi döndün?"

"Evet. Nasılsın?"

"Meşgulüm. Bana yardım etmek ister misin?"

Ön tarafa geri döndü ve bir sürü krema aldı. Onları Joel'e uzattı ve sonra bir kutu cevizli tavuk salatası ve plastik bir sıkma şişesi chipotle mayonez çıkardı.

Mutfığa döndü ve her şeyi Rogelio'ya uzattı. "Nedir bu? Kompresör mü?" Joel sordu.

"Sanırım öyle. Adamı dışarı çağırmalıyım. *Lanet olsun.*" Devasa bir kek siparişine çoktan geç kalmıştı.

Joel iyi tanıdığı bir bakışla onu izliyordu. "Balayı nasıl geçti?" diye sordu neşeyle. "İyiymi."

Konuşmak için bir dakikan var mı?"

"Şimdi olmaz."

"Biraz ara ver."

"Rachel'ın buzdolabını boşaltmasına yardım etmeliyim."

Rachel elinde bir kol dolusu süt ve krema ile içeri girdi. "Ben hallederim."

Joel, Leyla'yı dirseğinden tutarak mutfaktan çıkardı ve çalışanların gümüşleri yuvarladığı ve cam eşyaları yerleştirdiği boş deniz ürünleri restoranına yönlendirdi. Onu hilal şeklindeki bir kabine yönlendirdi.

"Otur."

Kadın iyice sinirlenmiş bir halde oturdu ve adam da arkasına geçti. "Joel, şu anda *gerçekten* konuşamam.

Benim-"

Elini kendi eliyle kapattı. "Amelia için üzgünüm."

Gözlerine yaşlar doldu.

"Her şey nasıl gidiyor?" Elini çekti.

"İyiyim."

Sadece ona baktı.

"Geçen haftadan daha iyi." Gözyaşlarını geri kırıptı ve başka tarafa baktı. Bu konuşmayı şu anda yapmayı beklemiyordu. Geçen Pazar günü haberleri duyduktan sonra Kosta Rika'dan onu aradığında bunu zaten yaşamışlardı.

Derin bir nefes aldı. "İyi gidiyoruz. Herkes kendini toparlıyor. Siena her zamanki gibi inanılmazdı." Zorla gülümsedi. "Peki ya sen? Kosta Rika nasıldı?"

"Senin için endişeleniyorum," diyerek onun konuyu değiştirme çabasını savuşturdu.

"Olma o zaman."

"Annem uyumakta zorlandığını söyledi."

Leyla iç çekti. Geçen gün annesinin evine uğradığında bu ayrıntıyı atlaması gerektiğini biliyordu. Ama annesi boş boş nasıl uyuduğunu sormuştu ve Leyla ona yalan söyleyememişti.

"Sean Moran'a olanları duydum," dedi Joel.

Yüzünü boş tuttu. "Peki ya o?" Adam ona sert bir bakış attı.

"Bu yüzden mi geri döndüğün ilk gün buradasın? Boğazına kadar işe batmışken?"

"Ona karşı dikkatli olmalısın," dedi. "Joel, ciddi mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

"Ne yani, büyük, sert bir FBI ajanı olduğu ve tehlikeli bir işi olduğu için mi?"

Joel başını salladı. "Bu da işin bir parçası."

Başını kabine yasladı. "Sana inanamıyorum. Ve Owen'a. Deja vu'yu tekrar yaşıyorum."

"Neymiş o?"

"Tüm bu maço saçmalıkları. Miranda bu saçmalıklara nasıl katlanıyor?" Kaşlarını çatı. "Onun bununla ne ilgisi var?"

"Joel, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Sean Moran'ın işinin tehlikeli olduğunu düşündüğün için beni ondan uzak durmam konusunda uyarıyorsun."

"Bu tehlikeli."

Hala anlamadı.

Öne doğru eğildi. "Joel, *senin* işin tehlikeli. Owen'ınki de öyle. İkiniz de polissiniz. Arkadaşlarınızın çoğu polis. Düğününe katılanların yarısı polis. Burada oturup bana polislerle takılmamam gerektiğini söylemen çok ironik ve son derece saçma!"

"Genel olarak polisler değil. Sean Moran. şu anda hassas bir konu üzerinde alışıyor."

Leyla en buyk ağabeyiyle tartışmaktan hiç hoşlanmazdı ama özellikle şimdi bunu yapmak istemiyordu. Onu düğününden beri görmemişti ve hâlâ yeni evliliğinin mutluluğu içinde yüzüyor olmalıydı.

Kabinin kıvrımına doğru ilerledi. "Geri dönmem lazım." "Leyla, bu konuda şaka yapmıyorum. Uzak durmalısın." "ok geç."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Uzak durmak istemiyorum. Ondan hoşlanıyorum." Gerçekten şaşkın görünüyordu. "Neden?" "Ne demek *neden*? Çünkü hoşlanıyorum."

"Bu hiç mantıklı değil. O burada yaşamıyor bile. Washington, D.C.'de yaşıyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kızgınlık onu iğneledi. "Evet, farkındayım. Ne nemi var ki? Sadece biraz eğleniyoruz. Eğlenmekten kastım da seks. Aç artık bunu."

Gözleri kısıldı.

Leyla, geri döndüğü ilk gün gerçekten şirret bir şey söylemeden önce kabinden dışarı kaydı.

"Bence bir hata yapıyorsun Leyla."

"Neyse ki bu benim hatam ve seni ilgilendirmez."

- - -

NICOLE, gösterge panelindeki saate bakarken sarı ışıklarda geçerek kasabanın içinden geçti. İki gün içinde ikinci kez ekip toplantısına geç kalacaktı. Adanın kuzey ucunda bir araba hırsızlığıyla uğraşmak zorunda kalmıştı ve şimdi de bir sürü evrak işi vardı.

Her şeyin üstüne bir de bunu yapmak.

İdeal bir dünyada, her seferinde tek bir dava üzerinde çalışan televizyon dedektifleri gibi olurdu. Ancak yüksek profilli bir cinayetin baş sorumlusu olmanın yanı sıra, kalabalık bir tatil beldesinde her gün meydana gelen saldırılar, hırsızlıklar ve sarhoş aptallıklarıyla da uğraşmak zorundaydı.

Nicole bir ışıktı durdu ve saate tekrar baktı. Midesi gerildi.

Geç kalmaktan daha fazlası için endişeleniyordu. Bir kez daha, toplantıya ekiple paylaşacak yeni bir şey olmadan geliyordu. Brady'nin bu iş için onu seçtiğine pişman olmaya başladığından emindi. Daha da kötüsü, Joel şehre geri dönmüştü ve resmi olarak bu davada çalışmıyor olsa da, Nicole onun toplantıya katılmanın bir yolunu bulacağını ve neler olup bittiğini öğreneceğini biliyordu.

Ama elde edilecek bir haber yoktu. Nicole günlerce kışını yırtmasına ve gece gündüz çalışmasına rağmen Amelia Albright'ın cinayetiyle ilgili tek bir şüpheli bile bulamamıştı. Elindeki en yakın şüpheli, cinayet sırasında Kaliforniya'da bir teknoloji konferansında olduğu için sağlam bir mazereti olan bir kişiydi.

Sabırsızlıkla ışığın değişmesini bekledi ve Miranda'yı aramak için telefonuna dokundu. Yine cevap yoktu. Rehberinde gezindi ve bütün hafta birlikte çalıştığı laboratuvar teknisyeninin numarasını buldu.

"Merhaba, ben Dedektif Lawson," dedi telefonu açtığında. "Parmak izi için gönderdiğim bir belgenin durumunu kontrol ediyordum."

"Oh, merhaba. Bir saniye."

Diğer uçtan boğuk sesler duydu ve telefonu laboratuvar önlüğüne bastıran sıksa genç adamı hayal etti.

Işık yeşile döndü ve önündeki arabanın uyanmasını bekledi.

"Dedektif, orada mısınız?" "Buradayım."

"GPS cihazı için mi aramıştınız?" "Evet."

"Henüz parmak izlerini incelemedik."

"Parmak izleri var mı?"

"Miranda Rhoads'tan gelen paketten mi bahsediyorsun? Evet, bataryadan parmak izi almış-"

"Akü mü? Ne pili?"

"Görünüşe göre . . . Tamam, evet. Notlara göre GPS cihazının içindeki pil de dahil olmak üzere parmak izi için tozunu almış ve iki parça kopya çıkarmış. Kısa süre içinde sistemden geçireceğiz. Bunu aceleye getirmiş."

"Öyle mi?"

"Evet. Sırada o var."

Miranda'ya şükürler olsun. Ve aslında GPS'in *içindeki* pilden parmak izi almıştı. Nicole bunu kontrol etmeyi akıl bile edemezdi ve işte bu yüzden Miranda'nın kanıtlarla ilgilenmesini her zaman tercih ederdi.

"Peki, bu sonuca ne zaman ulaşacağınızı düşünüyorsunuz?"

"Yakında. Kesinlikle. Gelir gelmez Miranda'yı aramam için bir not bıraktım. Sana diğerinden bahsetti mi?"

"Diğeri ne?"

"Burada gönderdiğiniz başka bir ürün var. Üç gün önce gibi görünüyor. Alüminyum bir kutu mu?"

"Evet! İçinde mi?" Nicole bira kutusunu neredeyse **u n u t m u ş t u** ama Sean'ın unutmayacağından emindi.

"Kutudan üç parmak izi aldık ve sistemden geçirdik. Sonuçlar az önce geldi."

Günlerce hiçbir şey yapmadan geçen günlerin ardından *nihayet* ilerleme kaydedilmişti. Nicole direksiyonu kavradı, umut etmekten bile korkuyordu.

"Ve?" diye sordu.

"Ve görünüşe göre bir vuruş yaptık."

CHAPTER YİRMİ ÜÇ

LEYLA, şekerli kremaya zarar vermemeye dikkat ederek petits fours'ları pasta kutusuna yerleştirdi bebek Patikler. O zaman o eklendi a sıra . soluk pembe

Makaronlar.

"Oooh, bunlar çok güzel." Siena elinde boş bir tepsiyle mutfağa girdi.

"Bunlar ne için?"

"Bu gece Commander's Cove'da bir bebek partisi var." "Tanıdığım biri mi?"

"Annamarie Holmes?"

Siena yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Davetli olmadığım için çok üzgünüm. Çok kalabalık mı?"

"Otuz beş kadın. Annesinin briç kulübü ev sahipliği yapıyor."

Siena tezgâha yaslandı ve ellerini yan havluya sildi. "Java Place'deki buzdolabını duydum."

"Başlatma şimdi." Leyla hamur işlerinden başını kaldırdı. "Yine mi kompresör?"

"Evet. Ve bu bana hatırlattı. Salata sosu yapmam gerekiyor." Leyla, diğer dükkândan taşımak zorunda kaldığı yemek siparişleriyle tıka basa dolu olan buzdolabına doğru bir adım attı. Bir kavanoz mayonez aldı ve tarifindeki diğer malzemeleri hatırlamaya çalıştı.

"Onlar mı alıyor yoksa biz mi teslim ediyoruz?" Siena sordu.

"Saat beşte teslimatı yapacağım ve hazırlıklarımı tamamlayacağım, tabii zamanında toparlayabilirsem."

"Menüde ne var? Yardıma ihtiyacın var mı? Katie'ye ön taraftaki işleri hallettirebilirim."

"Sanırım hallettim. Sadece meyveleri dilimlemem ve parmak sandviçleri kesmem gerekiyor." Leyla saatine baktı. "Oh! Ve çayı demle."

İçecekleri neredeyse unutmuştu. Kendine kızarak koridora doğru yürüdü. Bütün gün kafası dağınıktı. Uykusuzluk, bu sabah Sean'la yaptığı konuşma ve ardından Joel'la karşılaşması yüzünden hiçbir şeye odaklanamamıştı.

Depoya girdi ve gözlerini kapattı, birkaç saniye yalnız kalabildiği için minnettardı. Bugünkü asıl sorunu uykusuzluk değildi. Saatin dördü geçmesi ve Sean'ın planları hakkında onu hâlâ aramamış olmasıydı. Bu gece onu hâlâ görmek isteyip istemediğini ya da artık adada olup olmadığını bilmiyordu. Tek bildiği, onun çoktan Washington'a dönmek üzere uçağa binmiş olduğuydu. Ama onu aramadan gitmezdi.

Yapar mıydı?

Göğsü sıkıştı ve elini duvara yasladı. *Bunu yapmayacağına dair kendine söz vermişti.*

Onu düşünmek, arayıp aramayacağını takıntı haline getirmek istemiyordu. O kadınlardan biri olmak istemiyordu.

Ama elinde değildi. Bu gece onu görmek istiyordu. Onu görmeye *ihtiyacı vardı*, eğer başka bir sebep yoksa, onunla ne kadar iyi olduğunu hayal etmediğine kendini ikna etmek için. Onun kendisine nasıl baktığını, dokunduğunu ve kolunu beline dolayarak nasıl uyuduğunu düşündü. Aralarında gerçek bir bağ vardı. Ve onun kendisine haber vermeden gitme ihtimali fiziksel olarak midesini bulandırdı.

Kendine gel.

Derin bir nefes aldı ve şakaklarına masaj yaptı. İhtiyacı olan şey onu uyandıracak bir double espressoydu. Dumanlar üzerinde koşuyordu.

Önündeki rafı tarayarak bir kutu hibiskus nane çayı aldı. Şeftaliye de ihtiyacı vardı. Ve bardaklara. Ev sahibi özellikle logosuz, düz beyaz fincanlar istemişti. Kadın, üzerinde küçük altın leylekler olan pembe kahve kılıfları sipariş etmişti. Biraz abartılı görünüyordu ama

Leyla müşterilerinin çoğunun isteklerinin böyle olduğunu çabucak keşfediyordu. Onun işi gülümsemek, siparişleri almak ve parasını aldığından emin olmaktı.

Katie kafasını depodan içeri uzattı. "Oh, güzel. Gelmişsin." "Ne var ne yok?" Leyla şeftali için rafları tararken sordu.

"Ofisinizde bekleyen bir müşteriniz var."

Yukarı baktı. "Kim?"

"Bilmiyorum. Sizinle daha önce çalıştığını ve başka bir etkinlik için rezervasyon yaptırmak istediğini söyledi."

Leyla şeftali çayı kutusunu kaptı. "Bunları mutfağa koyabilir misin?" Katie'ye kutuları uzattı. "Ve bunu." Fincan ve kapaklardan oluşan uzun bir tüp ekledi.

"Elbette."

"Bir dahaki sefere müşteri adaylarını yemek odasında beklemeye davet edin. Ofisim çok dağınık."

"Anladım."

Leyla ellerini önlüğüne sildi ve aceleyle koridora çıktı. O da dağınıktı. Banyoya girip saçını düzeltmek istedi ama vakti yoktu, o yüzden saçını düzeltmekle ve ellerine krema bulaşmadığından emin olmakla yetindi.

Ofisinin kapısı açık duruyordu. Misafir koltuğunda bir kadın oturuyordu ve Leyla onun saçlarındaki ustalıkla sarı kıvrımı tanıdı.

Leyla odaya girdiğinde Jillian ayağa kalktı.

"Leyla!" Gülümsedi. "Seni yakaladığıma çok sevindim. Bir dakikan var mı?" "Tabii. Senin için ne yapabilirim?"

"Benimle gel."

"Pardon?"

Parmakları Leyla'nın koluna kenetlendi ve Jillian'ın ellerine baktı.

Parlak gümüş bir tabancayı Leyla'nın göğsüne doğrultmuştu.

CHAPTER YİRMİ DÖRT

SEAN KENDİNİ daireye bıraktı ve doğruca barın üzerindeki bilgisayarına gitti. Bütün sabah Brownsville'deydi ama öğleden sonra Lost Beach'ten çalışmaya ve saat beşteki ekip toplantısına uzaktan katılmaya karar vermişti -Moore'a bahsettiğinde kaşlarını kaldırmasına neden olan bir karar.

Sean dizüstü bilgisayarını açarken telefonunu ve anahtarlarını tezgâhın üzerine bıraktı. Kaşlarının kalkması umurunda değildi. Şu anda adada olmak istiyordu. Çığ gibi büyüyen toplantıların ve evrak işlerinin altında kalmış olmasına rağmen, bu gece Leyla'yı görmenin bir yolunu bulmaya kararlıydı.

Sabah yedide uçağa binmek zorunda kalmadan önce... Sean bunu düşündükçe midesinin sıkıştığını hissetti.

Bütün gün Leyla'yı düşünmüş ve onunla yapması gerektiğini bildiği konuşmadan korkmuştu. Birkaç saat içinde ayrılacaktı ama henüz vedalaşmaya hazır değildi. Ve bundan kurtulmanın yollarını aramaya başlamıştı. Birikmiş birkaç tatil günü vardı ve zamanlaması daha kötü olamazdı ama onları kullanmayı düşünüyordu. Moore, operasyonlarının geniş kapsamlı yansımalarını yönetmesine yardım etmesi için ona güveniyordu.

Sean'ın telefonu çaldı ve ekrana baktı. "Selam,
Nicole."

"Hey, fazla zamanım yok. Karakola gidiyorum ama sonuçlarını aldığımı bilmeni istedim."

"Sonuçlar?"

"Bira kutusu. Senin için koşmam için bana yalvardığın mı? Onu aceleye getirmeleri için yaklaşık üç farklı iyilik istedim."

"Ah. Evet, üzgünüm, dikkatim dağılmıştı." Sessizlik.

"Peki, bunu hâlâ istiyor musun, istemiyor musun?" Nabzı hızlandı.

"Bir şey mi buldun?" "Evet ve bu bir rozet."

"Ne demek istiyorsun?"

"O senin adamlarından biri. Bir federal. Adı Brian Wentworth. Hayır, bekle. *Bentworth.*"

"Bentworth *B* ile mi?"

"Evet. Onu tanıyor musun?"

Sean'ın başı dönmeye başladı. İsmi biliyordu. E-postasını tıklayarak açtı. Arama alanına ismi girdi ve beklerken dişlerini sıktı.

Bir e-posta geldi ve Sean lanetini ısırarak geri aldı. Brian Bentworth DEA'dandı. İki yıl önce Houston'da düzenlenen ortak bir operasyon sırasında Sean'la birlikte çalışmıştı. Sean onunla da bir noktada tanışmış olmalıydı, bu yüzden geçen gece o pompa krikosunun etrafında dururken tanıdık gelmişti.

"Sean?"

"Öyle mi?"

"İsmi not aldın mı?"

"Evet, kontrol edeceğim.

Teşekkürler." "Peki, benim-"

"Bundan kimseye bahsetme."

"Tamam."

"Hiç kimse, Nicole. Anladın mı?"

"Anladım."

Sean aramayı sonlandırdı, telefonunu bırakırken terliyordu. Bentworth federal bir ajandı. Ve hem çiftlik sahibi Tillman'la, hem de Luc Gagnon'la bağlantısı vardı. Ama Moore bu işte çalışan gizli ajanları olmadığına ısrar etmişti.

Ama belli ki biri *çalışıyordu*, bu da iki şeyden biri anlamına geliyordu. Ya biri gizli çalışıyordu ve Moore kasıtlı olarak bu işin dışında tutuluyordu.

Ya da operasyon tehlikeye girdi.

Sean dizüstü bilgisayarını kapatıp tabureden kalktı. Bir an önce Moore'la konuşması gerekiyordu. Eğer biri Moore'u ve dolayısıyla tüm ekibini karanlıkta tutuyorsa, bu büyük bir sorundu. Bu, birinin ona güvenmediği anlamına geliyordu ve Sean buna inanmakta zorlanıyordu. Moore'la neredeyse sekiz yıl birlikte çalışmıştı. Eğer onun hakkında şüpheler olsaydı, Büro'nun üst düzey yetkilileri onu siber suçlar biriminin şimdiye kadar üstlendiği en önemli operasyonlardan birinin başına getirmezlerdi.

Sean elini saçlarının arasında gezdirdi ve etrafına bakındı. Sorunun *kendisi* olması ihtimaline karşı Moore'a haber vermeden neler olup bittiğini anlaması gerekiyordu.

Anahtarlarını ve telefonunu alıp kapıdan çıktı, bir plan yapmaya çalışırken zihni saatte milyonlarca mil hızla çalışıyordu. Moore şu anda Brownsville'deydi. Sean'ın oraya gitmesi, sonra da onu yalnız yakalayıp konuşmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

Sean asansöre adımını attığı sırada telefonu çaldı. Leyla.

Kahretsin.

Telesekretere düşmesine izin vermesi gerekiyordu. Şimdiye kadar onu aramış olmalıydı ama hâlâ planlarını netleştirmemişti.

Yine de telefonu açmazsa, onu başından savdığını düşünecekti. Aramayı bağladı.

"Merhaba," dedi.

"Sean?"

Asansör hareket etmeye başladığında çağrı kesildi.

"Alo?" Telefona baktı.

"Sean-" Ses tekrar kesildi. "-Ona mı?"

"Alo?" Kapı hızla açıldı ve Sean lobiye adım attı. "Sean, orada mısın?"

İzleri üzerinde durdu. "Kimsiniz?"

"Ben Siena, Beanery'den. Leyla'nın telefonundan arıyorum." Dehşet midelerini doldurdu. "Leyla nerede?"

"Bu yüzden arıyorum. Onu hiçbir yerde bulamıyoruz. Belki seninle birliktedir diye düşündüm."

- - -

TNicole ara sokakta durup genç baristayla görüşürken HAVA güneşten kavrulmuş çöp kokuyordu.

"Burası. Kapının hemen yanında." Kadın, yirmi dakika önce Leyla Breda'nın cep telefonunu bulduğunu söylediği beton basamağı işaret etti.

"Yani, kapının *dışında*, kaldırımında öylece yatıyor muydunuz?" Nicole sordu.

"Evet, doğru." Siyah önlüğünün bağlarıyla oynadı. "Buraya onu aramak için geldim ve neredeyse yanından geçip gidiyordum."

Park yerine bir SUV hızla girdi ve Sean Moran dışarı fırlarken Nicole bir küfür mırıldandı. Sokak kıyafetleri giymişti ama rozeti ve silahı bugün açıkça görülebiliyordu.

Barista onlara doğru koşarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne oldu?" diye sordu güneş gözlüklerini çıkararak.

"Öğrenmeye çalışıyorum," dedi Nicole.

"Telefonu nerede?"

"Ofiste." Nicole baristaya döndü. "Bize izin verir misin, Katie? Başka sorularım olursa gelip sizi içeride bulurum."

Barista içeri girdi ve Nicole başını sallayarak Sean'a kendisini takip etmesini, plakasız polis birimine gitmesini işaret etti. Araç neredeyse tam olarak Amelia'nın cesedinin yakındaki ara sokakta bulunduğu gün arabasının park edildiği yere park edilmişti.

"Ne oldu lan?" Sean bakışlarını küçük park yerinde gezdirerek sordu. "Leyla'nın arabası ön tarafta."

"Biliyorum. Siena beni bu yüzden aradı. Çantası ve anahtarları da burada ama o yok." Nicole, Sean'a baktı, vahşi gözlerine ve alnındaki boncuk boncuk terlere dikkat etti. Onu diğer her gördüğünde sakın ve kontrollüydü.

"Siena, Leyla'nın mutfakta büyük bir yemek siparişı hazırladığını söylüyor," dedi Nicole, "ve sonra aniden ortadan kayboldu."

"Saat kaçtı?"

"Yaklaşık otuz dakika önce." Nicole saatini kontrol etti. "Telefonu burada, kapının hemen dışındaki basamakta bulduklarında saat dört yirmi idi. Ondan yaklaşık beş dakika sonra Siena beni aradı."

Siena dışarı çıkarken Sean dönüp beton basamağa baktı.

Sean'ı gördüğü için rahatlamış görünüyordu. Ancak adamın yüzündeki sıkıntıyı görünce rahatlığı yerini endişeye bıraktı.

Nicole'e döndü. "Bu hiç mantıklı değil," dedi Siena. "Bu teslimatı yetiştirmek için acele ediyordu. Biriyle görüşmek için ofisine gitti ve-"

"Kim?" Sean sordu.

"Muhtemel bir müşteri. Jillian birisi."

Sean'ın yüzündeki renk soldu. "Jillian Wendt? Luc Gagnon'un asistanı mı?"

"Evet. Pazar günü onun için bir etkinlik yaptık ve bizi tekrar işe almak istedi. _"

Nicole, "Siena, Ajan Moran'la bir saniye konuşmama izin ver," dedi. Siena dudağını ısırды. Sonra döndü ve içeri doğru yürüdü.

Sean iki eliyle saçlarını taradı. "*Siktir!*"

"Sakin ol. Belki Leyla onunla kendi isteğiyle bir yere gitmiştir."

"Yok artık."

"Peki, Leyla'nın Luc Gagnon'dan haberi var mı?" Nicole sordu. "Ve potansiyel olarak bir cinayete karıştığını?"

"Bir fikri var, evet."

"Nasıl olur da-"

"Bu yüzden telefonu yere düşürdü. Bu bir sinyal." Sean'ın dikkati kapının üzerindeki güvenlik kamerasına kaydı. "O görüntüye ihtiyacımız var."

Nicole yeni kurulan kameraya baktı. "Leyla dışında sisteme nasıl erişileceğini bilen biri varsa o da Siena'dır. Siena'yla konuşacağım."

onu." Nicole tam kapı açılırken kapıya doğru ilerledi.

Joel Breda dışarı çıktı. Bakışları Sean'ın üzerindeydi ve ona doğru koşarak onu polis arabasına çarptı.

"Orospu çocuğu!"

Nicole ileri atılarak Joel'in tişörtünü yakaladı. "Hey!"

"Bunu *sen* yaptın! Onu onun *evine* mi gönderdin? Aklından ne geçiyordu?"

"Hey!" Joel onu bir kez daha itmeye çalışırken Nicole aralarına girdi. Joel'in eli omzuna değdiğinde acı içinde kıvranıyordu. "Kes şunu!" Yumruklarını Joel'in göğsüne bastırdı ve onu geri itti, bu da vücuduna bir acı daha gönderdi.

Joel nefes nefese geri çekildi ve arkasındaki adama ters ters baktı. *"Onu hiçbir yere göndermedim,"* diye tersledi Sean.

"Saçmalık!"

"Dur." Önce Sean'a, sonra Joel'a ters ters baktı. "Bunun hiçbir şeye faydası yok! Sean, içeri gir ve kamera görüntülerinin izini sür."

Nicole'ün omzunun üzerinden baktı, yüzü öfkeyle kızarmıştı.

"Sean."

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve biraz sakinleşir gibi oldu. Kadının etrafından dolandı ve hışımla binaya girdi.

"Tanrım." Nicole Joel'e döndü. "Sen aklını mı kaçırdın? Az önce bir federal ajana saldırdın!"

"Bunu hak etti."

Şaşkınlıkla Joel'e baktı. Adamı hayatı boyunca tanımıştı ama hiç bu kadar soğukkanlılığını kaybettiğini görmemişti.

LBPD şapkası boğuşma sırasında düşmüştü ve onu almak için eğildiğinde vücudunda bir acı şimşegi daha çaktı.

"Lanet olsun." Çürük kaburgalarını tuttu ve yavaşça ayağa kalktı. "Kariyerini bitirmeye mi çalışıyorsun?"

Ama Joel dikkatini vermiyordu. Şimdi kaşlarını çatmış telefonuna bakıyordu, alnı endişeyle çatılmıştı. "Owen da ondan haber almamış. *Kahretsin!"*

Kapı açıldı ve Siena başını dışarı uzattı. "Güvenlik kamerası görüntülerini aldık."

Joel içeri girdi ve Nicole onu takip etti, Leyla'nın dosya dolaplarını ve çalışma masasını tuttuğu küçük ofise girerken elini kaburgalarına dayadı. Oda, içindeki kalabalıktan dolayı sıcaktı.

Sean bilgisayarın önündeki masaya oturdu. Siena şifreyi vermiş olmalıydı ve ajanın elleri güvenlik uygulamasında gezinirken klavyenin üzerinde hızla hareket ediyordu. Nicole programın yeni alarm sisteminin bir parçası olduğunu düşündü.

"İşte bugün," dedi Sean, üzerinde bugünün tarihi olan bir simgeye tıklayarak.

Joel, Sean'ın omzunun üzerinden eğildi ve üç kare belirirken ekranı izledi. Kasanın, ön otoparkın ve binanın arkasındaki otoparkın siyah-beyaz kamera görüntülerini gösteriyorlardı.

Sean fareye tıkladı ve ekranın kenarındaki bir çubuğu hareket ettirerek öğleden sonra 3:55'e gelene kadar günün saatleri arasında gezindi.

Dördü de ekrana yaklaştıkça oda sessizleşti. Nicole bakışlarını arka bahçenin görüntülerinde tuttu. Orada park etmiş olan tek araba, Nicole'ün az önce röportaj yaptığı barista Katie'ye ait eski beyaz bir arabaydı.

"İşte." Bir araç kadraja girerken Joel ekrana dokundu. Renkli camları olan siyah bir Suburban'dı.

Sean bir küfür mırıldandı ve Joel ona baktı.

"Bu Gagnon'un," dedi Sean.

"Ne, araç mı?" Joel sordu. "Evet."

"Ama Jillian *ön taraftan* geldi," dedi Siena. "Onu içeri girerken gördüm."

Nicole herkesin kesinlikle bildiği şeyi söylemeye zahmet etmedi. Kadın muhtemelen bırakılmıştı ve bu araç onları arkada, kimsenin olacaklara tanık olmayacağı bir yerde bekliyordu.

Nicole arka kapı açılıp sarışın ve esmer iki kişi çıkarken ekranı izledi.

Nicole nefesini içine çekti. Sarışını tanımıyordu ama diğer kadının Leyla olduğu belliydi. Omzunun üzerinden doğrudan kameraya bir bakış attı. Sonra Suburban'ın arka kapısı açıldı ve Leyla içeri tırmandı, onu sarışın takip etti.

"Kahretsin!" Joel ekrana dokundu. "Geri dön."

Sean fareyi hareket ettirdi ve görüntüyü geri sardı. Yine gergin bir sessizlik içinde iki kadının arka kapıdan çıkışını izlediler.

Sean görüntüyü dondurdu. "İşte."

Nicole daha yakına eğildi. "Ne?"

"Eline bak. Silahı var."

OceanofPDF.com

CHAPTER YİRMİ BEŞ

LEYLA yerde yatıyor, panik içinde umutsuzca nefes almaya çalışıyordu. Yüzüne bağlanan bandananın tadı kir gibiydi ve dili ona her dokunduğunda bir mide bulantısı dalgası onu yakalıyordu. Kusamıyordu, boğulacaktı. Burnundan nefes aldı ve ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Kapalı Suburban bir saunaya dönüşmüştü ve gözlerine yakıcı bir ter sızıyordu.

Ne zamandır buradaydı? Dakikalardır mı? Saatlerdir mi?

Buraya ilk geldiklerinde *-burası* her neresiyse- Jillian ile Viking'e benzeyen sarışın dev bir adamın arasına sıkışmıştı. Adam ellerini arkadan bağlayıp yüzüne bir silah doğrultmuştu.

Kapa çeneni! Ve yerde kal. Sonra herkes cipten inmiş, onu yalnız bırakmıştı ve kilitlerin silah sesine benzeyen sesi onu dehşete düşürmüştü.

Çık dışarı, çık dışarı.

Kafasındaki acil ses tekrar geri gelmişti ve ne olursa olsun buradan kaçması gerektiğini biliyordu, bunu yaparken vurulsa bile.

Leyla yan yattı ve pencereden dışarı bakabilmek için dirseğini yerdeki paspasa dayadı. Daha önce de bakmaya çalışmıştı ama Vikingli adam ve başka bir adam sadece birkaç adım ötede duruyordu. Kardeş, hatta ikiz bile olabilirlerdi ama içlerinden biri biraz daha uzundu. Uzun boylu olanın şoför olduğunu düşündü ama diğer adam onu yere itmeden önce sadece bir anlığına görebilmişti.

Leyla dönüp arkasındaki renkli camdan dışarı baktı. Hava karanlıktı ve penceresiz bir garaj ya da depodaydılar. Öne doğru oturdu ve odanın diğer tarafını kontrol etmek için boynunu büktü. Hafif aralık bir kapıdan dar bir ışık şeridi geliyordu.

Uzun boylu Viking şimdi orada duruyordu, yüzü telefonunun ışığıyla aydınlanmıştı. Leyla başını eğdi.

Dikkati dağılmıştı. Şimdi onun şansıydı. Evet, sadece birkaç adım ötede duruyordu ama şu an onun tek şans olabiliirdi. Burada öylece oturup ona yapmayı planladıkları şeyi bekleyemezdi.

Ellerini kurtarmak için çaresizce fermuarları çekti. Bileklerindeki deri çoktan acımış ve kanamaya başlamıştı ve plastiği koparmak için tüm gücünü kullanırken gözleri yaşlarla doldu.

Faydası yok. Kalbi küt küt atmaya başladı ve bir panik dalgasının daha yaklaştığını hissetti.

Düşün! Panik yapmayın.

Buradan çıkmak zorundaydı. Orada duran bir muhafız olsa bile, bir yolunu bulmalıydı. Öylece oturamazdı.

Beanery'ye geri kaçmaya çalışmalıydı ama o silahı görünce şoka girmişti. Telefonunu önlüğünün cebinden çıkarıp yere bırakacak kadar akli başındaydı. Biri onu bulacak mıydı? Bunun bir imdat çağrısı olduğunu anlayacaklar mıydı? Onu tanıyan herkes telefonu olmadan hiçbir yere gitmediğini bilirdi. Siena kaybolduğunu anlayacak ve Owen ya da Joel'i arayacaktı.

Öyle değil mi?

Ya da belki Leyla'nın telefonu hâlâ kaldırımında duruyordu ve kimse onu aramıyordu. Arasalar bile onu burada nasıl bulacaklardı ki? Nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Leyla'nın göğsü sıkıştı. Nefes almaya çalıştı ama hava sıcak ve boğucuydu ve kalbinin etrafında bir yumruk varmış gibi hissediyordu.

Amelia son anlarında böyle mi hissediyordu? Neler olduğunu anlayacak zamanı olmuş muydu? Leyla bir şekilde, Amelia'nın ölümünün sebebinin Luc Gagnon olduğunu kesin olarak biliyordu. Onu bu silahlı haydutlardan biri mi öldürmüştü?

Çık dışarı, çık dışarı.

Tekrar öne doğru oturdu ve pencereden dışarı bakmak için boynunu bükte. Uzun Viking hâlâ telefonuna bakıyordu.

Leyla bağılı elleriyle arkasındaki kapı koluna uzanmak için vücudunu döndürdü. Yavaşça, sessizce kilidi açmak için düğmeye bastı.

Hiçbir şey.

Düğmeye tekrar bastı. Yine hiçbir şey olmadı.

Korku onu sardı. Çocuk güvenlik kilitleri açık olmalıydı. Buradan çıkmak için ön koltuğa kıvrılması gerekecekti.

Bir kapı çarptı ve Leyla tekrar yere yığıldı.

Boğuk sesler. Viking biriyle konuşuyordu. Hangi dilde konuştuklarını bilmiyordu ama İngilizce değildi.

Kilitler tıkırdadı ve ayaklarının dibindeki kapı açılınca irkilerek sıçradı.

"Hadi gidelim."

İki etli el uzandı ve ayak bileklerini kavradı. Kadın adamı tekmeledi ve adam silahını çıkarıp ona doğrulttu.

"Dikkat et, sürtük."

Silahı pantolonunun ön kısmına soktu. Tekrar ayak bileklerinden tutarak onu dışarı sürükledi. Yere düşeceğini sandı ama sonra başka bir el kolunu kavradı ve onu kabaca yukarı çekti.

"Hadi gidelim."

Yürüyün."

"Neredeyiz-"

"Yürüyün."

- - -

SEAN, Gagnon'dan ya da onun araçlarından birine dair bir iz bulabilmek için etrafındaki arabaları tarayarak otoyolda ilerledi.

"Geliyor musun?" Nicole telefonda sordu. "Başlamak üzereyiz."

"Neredeyse geldim."

Telefonu gelen bir aramayla biyledi. Moore. Sean cevap vermek için telefonu Nicole'un yüzüne kapattı.

"Kelime nedir?" Sean sordu.

Moore, "Gözetleme ekibini kontrol ettim," dedi. "Gagnon bütün öğleden sonra Playa del Rey'de golf oynuyormuş."

"Şimdi nerede?"

"Bilmiyorlar."

"Ne? Onu gördüğümüzü sanıyordum."

"Yaptık. İki ayrı ekip, ama onları atlatmış olmalı. Arabası hala golf kulübünde ama bir saatten fazladır kimse onu görmemiş."

Sean direksiyonu kavradı. "*İki takım* onu nasıl kaybetmiş olabilir?" "Bilmiyorum. Neredesin sen?"

"Polis karakoluna gidiyorum." Sean sarı ışıktaki hızla geçti, sonra gençlerle dolu bir cipin etrafından dolandı. "Amir Leyla'yı aramak için herkesi toplantıya çağırdı."

"Leyla Breda."

"Evet." Kahretsin, Moore Leyla'nın kim olduğunu biliyor muydu?

"Anladığımdan emin olmak için soruyorum," dedi Moore, "bu kadın geçen gece Gagnon'un evinde olan ve bizim için Gagnon'un masasının fotoğrafını çeken *yemek şirketi sahibi* mi?"

"Doğru."

Bu hatırlatma Sean'ın midesini bulandırdı. Eğer o olmasaydı, Leyla zaten oraya hiç gitmeyecekti. Eğer o olmasaydı, Luc Gagnon soruşturmasından *haberi* bile olmayacaktı.

Bunların hepsi Sean'ın suçuydu.

"Bizimle çalıştığını öğrenmiş olmalı," dedi Moore. "Nasıl olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Sean pek çok yol düşünebilirdi. Leyla eğitimli bir ajan değildi ve izlerini nasıl örtbas edeceğini bilmiyordu. Sean'ın onu orada istememesinin nedeni de tam olarak buydu.

"Belki de onu ofisinde görmüştür," dedi Sean. "Ya da belki evinin içinde güvenlik kameraları vardır. Her neyse, *nasıl olduğu* şu anda onun için çalışan biri tarafından *kaçırıldığı* gerçeği kadar önemli değil ve muhtemelen şu anda onunla birlikte ve-"

"Bunun Virgil Operasyonu'nun tehlikeye girdiği anlamına geldiğinin farkındasınızdır," diye araya girdi Moore. "Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama-

"Ben biliyorum. Sanırım bir köstebeğimiz var," dedi Sean. "Gagnon ve Saledo'ya bilgi veren biri. Petrol kuyusunda Gagnon ve çiftlik sahibi Tillman'la birlikte olan kimliği belirsiz adamı hatırlıyor musun? Kimliğini tespit ettim. Adı Brian Bentworth."

Sessizlik.

Sean polis karakolunun otoparkına girdi.

"Brian Bentworth, Houston'daki DEA ajanı mı?" Moore sordu.

"Evet. Onu tanıyor musun?" Sean arabasını park etti ve dışarı fırladı.

"Brian Bentworth öldü."

Sean durdu. Midesini iğrenç bir korku yumağı doldurdu. "Sean?"

"O-"

"Bu az önce geldi. Bu sabah Brownsville'de bir marketin arkasında kamyonetinin içinde bulundu. Kafasının arkasından vurulmuş. Biriyle buluşmak için oraya gitmiş gibi görünüyor."

Sean'ın zihni hızla çalışıyordu. Bentworth ölmüştü. İnfaz edilmişti. Gagnon şimdi bir şekilde bir federal ajanın öldürülmesine karışmıştı ve bu da her şeyi yepyeni bir seviyeye çıkarıyordu.

"Bentworth Saledo ile çalışıyorsa, muhtemelen para karşılığında ona bilgi veriyorsa-

"Öyleydi," dedi Sean boğuk bir sesle. "Gördüğüm o el değiştirme muhtemelen onun ödemesiydi."

"Tamam. Makul bir varsayım. Ama neden şimdi çıkarıldığını bilmiyorum." "Ben biliyorum. Parmak izlerini araştırdım."

"Ne yaptın? Nasıl?" Moore sordu. "Peki parmak izlerini araştırdığını nı zı nereden biliyorlar?"

"Bir yerlerde bir sızıntı var. Köstebeklerinin foyası ortaya çıkarsa onlara haber veren biri var."

"Kahretsın."

Sean'ın içindeki korku yumağı, bu suç örgütünün bağlantılarının ne kadar uzaklara ve derinlere **u z a n d ı ğ ı n ı** fark etmesiyle genişledi. Saledo'nun

bölgedeki kolluk kuvvetlerine sızmaya başlamıştı ama bu hayal ettiğinden de kötüydü.

Ve Leyla için daha da kötüsü.

Owen Breda tam kapının yanındaki boşluğa girdiği sırada Sean park yerine bir göz attı. Cep telefonunu kulağına dayayarak kamyonetinden atladı ve hızla binanın içine girdi.

"Buradaki sonuçları anlıyor musunuz? Tüm operasyonumuz tehlikeye girdi," diyordu Moore.

"Biliyorum."

"Ele geçirmeyi başardığımız telefon sevkiyatı muhtemelen bir yemdi. Gagnon onun için geldiğimizi biliyordu."

"Biliyorum." Sean kapıya doğru yürüdü. "Ama Leyla Breda'ya odaklanmamız gerekiyor. Yapamayız-"

"Gerçek sevkiyat muhtemelen hâlâ dışarıda bir yerlerde."

Binaya girdi ve aramayı bitirmek için bir an durdu. Şu anda sevkiyat umurunda bile değildi. *Leyla'yı bulması* gerekiyordu ve Moore'un bu konuda FBI'dan yardım almak için elinden geleni yapmasını istiyordu.

"Sean? Beni dinliyor musun? Bu kadınla kişisel olarak ilgilendiğini biliyorum ama gözünü toptan ayırmamanı istiyorum. Sertleştirilmiş elektronik cihazların sevkiyatı muhtemelen hâlâ yolda. Bu operasyonu kurtarabiliriz."

Sean resepsiyon görevlisiyle göz teması kurdu -Denise- ve o da onu güvenli kapıdan geçerek nezarethaneye yönlendirdi. İçerisi çılgın görünümlü polislerle doluydu ve Sean onların Leyla'yı aradıklarını umuyordu.

"Sean?"

"Anlıyorum. Ama şu anda-"

Moore şöyle devam etti: "Hâlâ Gagnon'un bu sevkiyatı bizzat ele geçirip telefonları VIP müşterilerine dağıtmak niyetinde olduğuna inanıyorum."

"Yani, sevkiyatın yerini tespit edebilirsek, Gagnon'un da yerini tespit edebiliriz. Ve eğer Leyla Breda Gagnon'la birlikteyse, onun da yerini tespit ederiz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"İstiyorum."

"Güzel. Şimdi, orada onu aramak için yeterli sayıda botumuz yok, bu yüzden polis şefi Brady'nin bu konuda elinden gelen her şeyi yapmasını sağlamalısın. Ve beni bilgilendirmeni istiyorum. Bildiklerini öğrendiğin anda bilmek istiyorum."

"Sean."

Arkasını döndüğünde Nicole'ün boğa güreşi sahasında kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

Kadının yüzündeki acımasız ifade onu dehşete düşürdü. "Seni sonra ararım," dedi Sean ve telefonu kapattı. "Merkezden haber aldın mı?" Nicole sordu. "Hayır. Ne?" Sean kendini hazırladı.

"Az önce Sam's Fish Market'ten karides alan bir kadından telefon aldık. Orası rıhtımın aşağısında, DL Offshore Drilling'in merkezinin tam karşısında."

Sean, Leyla'nın o karides teknelerinden birine zorla bindirildiğini hayal etti.

"Bu bayan, sondaj şirketinin yanındaki iniş pistinde iki erkekle birlikte siyah saçlı bir kadın gördüğünü iddia ediyor."

Sean'ın midesi bulandı. "İniş pisti mi?"

"Bu kadının zorla bir helikoptere bindirildiğini söyledi."

CHAPTER YİRMİ ALTI

LEYLA'NIN BAŞI DÖNÜYORDU. Ve midesi bulanıyordu. Yiyecek ve uyku eksikliği, iki saatten fazla süren aşırı adrenalin yüklemesi ile birlikte ona cehennemi yaşıtıyordu.

Sistem.

Yüksekten hiç hoşlanmadığından bahsetmiyorum bile.

Boğazındaki safrayı yutarak helikopterin karşısındaki Luc Gagnon'a baktı. Son beş dakikadır telefonuyla mesajlaşıyordu.

Helikopter aşağıya doğru yalpaladı ve Leyla'nın midesi de yalpalamaya başladı. Koşum takımının izin verdiği kadar öne eğildi.

"Kusacağım."

Gagnon kafasını kaldırdı. "Ne?" diye bağırdı gürültünün üzerine. "Sanırım *kusacağım*," dedi daha yüksek sesle. "Susuz kaldım."

Süslü deri ayakkabılarını koltuğuna yaklaştırdı. Sonra telefonunu kot pantolonunun cebine soktu, bardak tutucusundan bir su şişesi aldı ve ona uzattı.

Sadece ona baktı.

Üzerinde mini bir İsviçre çakısı olan bir anahtarlık çıkardı. Elini uzattı ve kadın oturduğu yerde döndü, böylece adam bıçağı kullanarak fermuarları kesebildi.

Saatler sonra ilk kez ellerini önünde birleştirdiğinde omuzlarında ağrı hissediyordu. Adamın uzattığı su şişesini aldı.

"Teşekkür ederim." Bir yudum aldı.

Kız bir yudum daha alıp ağızındaki ekşi tadı silerken, adam sinirli bir ifadeyle ona baktı. Titreyen eliyle dudaklarını sildi ve şişeyi geri verdi.

Leyla'nın bilekleri çiğdi ve kurumuş kanla kaplanmıştı. Pencereden aşağıdaki okyanusa bakarken ellerini kucağına yerleştirdi. Batan güneş sudan yansıyor, dalgaları altın renginde parlatıyordu. Ne kadar zaman geçtiğini düşünürken gözyaşları gözlerini yaktı. Her dakika, birilerinin onun için geleceğine dair umutları azalıyordu.

Boğazını temizledi. "Nereye gidiyoruz?" Gagnon

onu görmezden geldi ve pencereden dışarı baktı.

Bir yere mi gidiyorlardı? Yoksa sadece o muydu?

Helikopteri gördüğü andan beri, birinin onu helikopterden iteceği fikrine saplanıp kalmıştı. Güçlü bir yüzücüydü ama kıyıdan bu kadar uzakta hiç şansı yoktu.

Kimse bilemezdi.

Leyla'nın ciğerleri daraldı ve kalbi çılgınca çarptı. Korku ve panik, midesinin ortasında büyük, yağlı bir top haline geldi.

Leyla'nın birbirine sıkı sıkıya bağlı ailesinde bir ölüm daha yaşanması annesini yıkıma uğratacaktı.

Ve kardeşleri.

Gözlerini kapadı, onu arıyor olmaları için dua etti. Ve Sean'ı da.

Şimdiye kadar bir şeylerin ters gittiğini anlamıştır, değil mi?

Ama onu nasıl *bulacaklardı*? Ve bulsalar bile, muhtemelen çok geç olacaktı.

Leyla, Gagnon'un bardaklıktaki su şişesine tekrar baktı. Fırsatını bulmuşken daha fazla içmeliydi. Kendini güçlendirmesi gerekiyordu. Kimsenin onu bulacağına güvenemezdi ve bir şekilde kaçması gerekiyordu.

Kulaklarında büyük bir kulaklık olan pilota baktı. Gagnon'un iki silahlı haydudu onu bu şeye yüklerken aynalı havacı gözlüklerinin ardından onu izlemiş ve irkilmemişti bile. Sanki bu son derece normalmiş gibi davranmış, sanki bağlı tutsakları uçurmak daha önce de yaptığı bir şeymiş gibi davranmıştı.

Bu düşünce yine midesini bulandırdı.

En azından Vikingler geride kalmıştı. şimdi her nereye gidiyorlarsa, sadece o ve Gagnon, artı pilot vardı.

Leyla buna ne anlam vereceğini bilemedi.

Gagnon şöyle bir baktı ve onu izlerken yakaladı. Kaşlarını çattı.

"Kendinden başka suçlayacağın kimse yok."

Histerik kahkahalar yükseldi. "Nasıl yani?"

Başını iki yana salladı. "Casusluk yapmak yerine o içkiyi benimle içseydin" -uzanıp çenesine vurdu ve Leyla geri çekildi- "o zaman bunlar olmazdı."

O zaman *ne* olmayacaktı? Bu soruyu ona haykırmak istedi ama bunun yerine arkasını döndü.

Casusluk.

Belli ki onun ofisini karıştırdığını biliyordu.

Amelia da benzer bir şey yapmış mıydı? Yanlış bir konuşmaya mı kulak misafiri olmuş, yasadışı bir şeyin fotoğrafını mı çekmiş ya da görmemesi gereken bir şeye mi tanık olmuştu?

Gagnon'un yüzünü inceledi, onu ilk kez bu kadar net görüyordu. Adam bir narsistti. Çarpık görüşüne göre tüm dünya onun etrafında dönüyordu. Her şey onun imajı, iş imparatorluğu ve sınırsız zenginliği fikrini sürdürmekle ilgiliydi. Sahip olduğu her şey - arabalar, ev, uçak, hatta duvarlarını kaplayan "sanat eserleri" - sözde başarısını dünyaya göstermekle ilgiliydi. Kimin canını yaktığı, kimi aldattığı ya da kimi *öldürdüğü* umurunda değildi, yeter ki kendisi kazançlı çıksın.

Her şey onunla ilgiliydi.

Motor sesi aniden tizleşti ve helikopter alçaldı. Leyla karnını tuttu ve midesindekileri kusmamak için mücadele etti.

"Uçmayı sevmiyor musun?"

Yukarı baktı ve adam ona gülümsüyordu.

"Amelia da yapmadı." Sanki normal bir konuşma yapıyorlarmış gibi ayak bileğini dizinin üzerinden geçirdi. "Yine de tekneleri severdi. Çoğu kadın sever."

Leyla küçümsemesini gizleme zahmetine girmeden ona baktı.

Tekrar suya baktı. Buralarda bir tekneye mi gidiyorlardı? Ne kadar açıkta olduklarını bilmiyordu ama adanın etrafında dolaşan yatların ve katamaranların çok ötesindeydi.

"Hey."

Başını kaldırdığında Gagnon'un yüzünün ciddi olduğunu gördü. Gözlerindeki düz bakış onu buz gibi bir dehşetle doldurdu.

"Yolculuk neredeyse bitti," dedi. "Yapabiliyorken tadını çıkarın."

- - -

TDuvar haritasının etrafında toplanan adamlar, Nicole konferans odasına girdiğinde dönüp baktılar.

"Bir şey var mı?" Joel talep etti.

"Henüz değil," dedi ona. "Yerlerini alıyorlar."

Sahil Güvenlik, DL Offshore Drilling'in kıyıdan yaklaşık otuz mil açıkta bulunan iki platformunu kontrol etmek üzere bir çift müdahale botu göndermişti.

"Yeterince yaklaştıklarında," diye ekledi, "kulelerden herhangi birinde bir helikopter olup olmadığını görmek için bir drone göndermeyi planlıyorlar. Öğrendiklerinde beni arayacaklar."

Owen ve Joel beyaz tahtaya yapıştırılmış büyük haritaya bakmak için geri döndüler. Kırmızı noktalar bölgedeki sondaj platformlarının bilinen konumlarını göstermektedir.

Nicole, Brady ve Emmet'in yanına gitti. "Bir haber var mı?"

Brady, "Moran az önce gözetleme ekibinden bir ajanla telefonda görüştü," dedi. "Helikopterin sondaj şirketinin merkezine dönmediğini söylüyor, bu iyi bir şey olabilir de olmayabilir de."

Nicole bunun helikopterin platformlardan birine indiği anlamına geldiğini umuyordu. DL Offshore Drilling'in Gagnon'un tanıdığı bir çiftçiyle iş bağlantısı vardı, bu yüzden önce platformları kontrol ediyorlardı. Ama helikopterin sınırın güneyine uçmuş olması gibi iç karartıcı bir ihtimal de her zaman vardı.

Pencerenin yanında duran ve cep telefonuyla konuşurken sırtını herkese dönmüş olan Sean'a baktı.

"Kiminle birlikte?" diye sordu şef.

"HRT."

"HRT?"

"FBI'nin Rehine Kurtarma Ekibi bir operasyon düzenliyor."

"Nerede?" Nicole sordu. "Bir yerimiz bile yok." Joel döndü ve ona ters ters baktı.

Joel dikkatini tekrar haritaya verirken Brady, "Bir tane bulacağımız konusunda iyimseriz," dedi. "CBP ile temasa geçtik. Son bir saat içinde sınıra yakın hava sahasından hiç helikopter geçmemiş. Yani büyük ihtimalle sondaj kulelerinden birine gidiyor."

Nicole o kadar emin değildi. Gümrük ve Sınır Devriyesi'nin sınırı geçen bir şey tespit etmemiş olması helikopterin açık deniz platformlarından birine doğru gittiği anlamına gelmiyordu. Bir tekneyle buluşuyor olabilirdi. Ya da denizin çok açığına gidiyor olabilirdi.

Miguel Vidales'i düşündü ve onun kaçırılan muhabir hakkındaki sözlerini hatırlayınca tüyleri diken diken oldu.

Söylentiye göre Meksika Körfezi üzerinde helikopterle gezintiye çıkmış.

Sean öne çıktı. "Houston'dan yola çıkan bir ekibimiz var." Saatini kontrol etti. "Tahmini varış süresi yirmi dakika."

"Nereye gidiyorlar?" Joel ona sordu.

"Corpus Christi'deki Sahil Güvenlik istasyonunda sahne almayı planlıyorlar. Umarım oraya vardıklarında helikopterin nereye düştüğünü öğrenmiş oluruz."

İndiğini varsayarsak.

Joel ve Owen'ın yüzlerindeki sert ifadeden Nicole onların hiçbir şey düşünmediklerini anlayabiliyordu.

Nicole'ün telefonu bir mesajla çaldı ve onu çıkardı. Nabızı hızlandı.

"Sahil Güvenlik'ten bir haber var," dedi mesajı gözden geçirerek.

"Tamam, bir drone sarı bir helikopter görmüş-"

"İşte bu!" Sean onun omzunun üzerinden okumak için yaklaştı.

"-ve platformlardan birinin üzerinde," dedi Nicole. "Burada GPS koordinatları var. Bir de harita gönderdi."

"Bir bakayım," dedi Owen.

Telefonu ona uzattı.

Sean çoktan cep telefonuna geri dönmüştü. "Hey, bir yer bulduk," dedi birine.

Owen yazıldı üzerinde Nicole'un Telefon,
Muhtemelen gönderme kendisi mesajı.

Telefonu Nicole'e geri verdi ve Joel'e baktı.

"Hadi
gidelim." Joel
başını salladı.

"Bekle. Nereye gideceksin?" diye sordu.

Joel, "Özel timin teknesi arkada hazır," dedi ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Ama FBI seni orada mı istiyor?" Joel
ona bir bakış attı. "Biz gidiyoruz."

Nicole, Leyla'nın kardeşlerine geride kalmaları gerektiğini söylemenin anlamsızlığını anlamış gibi görünen Brady'ye baktı. Sean ve Emmet'in peşinden kapıdan dışarı fırladılar.

Brady masanın üzerinden telefonunu aldı ve ona baktı. "Gel ya da burada kal Lawson. Karar senin."

"Geliyorum."

- - -

TKARANLIK mutlaktı. Bu sefer bir parça ışık bile yoktu.

Leyla duvar boyunca el yordamıyla ilerledi ve ellerini kullanarak mekânı anlamaya çalıştı.

Görebildiği kadarıyla etrafı suyla çevrili olan dev petrol platformlarından birinin üzerindeki beyaz bir X işaretinin üzerine inmişlerdi. Helikopterden atılmadıkları için duyduğu rahatlama, indikten sonra Gagnon kolundan tutup onu nakliye konteynırına benzeyen metal bir yapının içine çekerken yerini korkuya bırakmıştı. Ellerini tekrar bağlamayı düşünmeyeceğini umarak mücadele etmemişti. Ve düşünmemişti de. Ama şimdi lastik kokan bu zifiri karanlık mahzende mahsur kaldığına göre, kaçmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyordu.

Tabii ki, *nereye* gitmiş olabilir ki? Hiçbir yerin ortasındaydılar.

Metal duvarların arasından boğuk sesler sızıyor ve yakınlardaki mekanik ekipmanların sabit vızıltısını duyuyordu. Bu sesler ve diğer her şey başının ağrmasına neden oluyordu. Ama iyi tarafından bakacak olursak, burada tökezleyip bir şeylere çarparken kimse onu duyamıyordu.

Eli sert ve yuvarlak bir şeye çarptı. Metal bir davul mu? Öyle hissettirdi. Ayaklarını sürüyerek ilerledi ve bir başkasıyla karşılaştı. Sonra dizi sert bir şeye çarptı ve bir çığlık attı. Nesneyi hissetti. Yine pürüzsüz ve metaldi ama bu nesne bir silindirden çok yumurtaya benziyordu. Ellerini üzerinde kaydırdı. Üstünde bir ağızlık vardı. Çevirmeyi düşündü ama sonra bunun bir propan tankı olabileceğini fark etti.

Karıştırmaya devam etti ve benzer bir tankla daha karşılaştı. Ve bir başkasıyla. Ve bir başkası.

Mükemmel. Onu yanıcı kimyasalların olduğu bir depoya kilitlemişler.

Elleri yine duvarla karşılaştı, sonra yumuşak ve yapışkan bir şeyle dolu bir köşeyle. Örümcek ağları mı? İçini bir ürperti kapladı ama keşif görevine devam etti. Yönünü bulmalı ve bir plan yapmalıydı. Belki de buradan başka bir çıkış yolu vardı. Geldiği kapı sıkıca kilitlenmişti -denemişti- ama en azından kontrol etmesi gerekiyordu. Artık fermuarlı bağlardan kurtulduğuna göre mümkün olan her avantajı kullanması gerekiyordu.

"Ah!"

Elini geri çekti. Parmağını keskin bir şeyle kesmişti ve ılık kan damlalarının elinden aşağı süzüldüğünü hissedebiliyordu.

Kanamayı durdurmak için kesiği kot pantolonuna bastırdı. Çok da önemli değildi aslında. Mutfakta ellerini yüzlerce kez kesmişti ve artık neredeyse hiç fark etmiyordu.

Elini sallayarak yürümeye devam etti. Bu mahzen aslında onun ölüm odasıydı. Gagnon onu bu gece idam ettirmeyi planlıyordu. Ya da kendisi yapacaktı. Onunla yaptığı samimi konuşma, bu işten canlı çıkmasına izin vermeye niyetli olmadığını *anlamasını* sağlamıştı.

Eli düz ve metal bir şeyin üzerinde kaydı ve nabzı hızlandı. Bu bir şey miydi? ?

Evet. Bir kapı çerçevesi.

Parmaklarını şeklin üzerinde gezdirdi ve kendisinden biraz daha kısa, muhtemelen bir metre boyunda bir dikdörtgen olduğunu fark etti. Buraya girerken başını eğdiğini hatırlıyordu, yani bu muhtemelen küçük odanın diğer ucundaki bir kapıydı.

Elleri bir mandalla karşılaştı ve nabzı yeniden hızlandı. Şu döner mandallardan biriydi. Nefesini tutarak doksan derece hareket ettirdi. Sonra metal kapağı kaldırdı ve itti. Dar bir gri şerit belirdi.

Tanrı'ya şükür.

Kapıyı hafifçe araladığında menteşeler gıcırdadı. Nemli okyanus havası odanın içine doldu.

Clang!

Ağır bir metal zincire benzeyen bir şey çatıya indiğinde sıçradı. Kapıyı kapattı ve yukarı baktı. Ayak sesleri üzerinde gümbürdüyordu ve en az bir kişinin bulunduğu yerin birkaç metre yakınında olduğunu söyleyebilirdi. Ayak sesleri çatının diğer tarafına kaydı ve sonra tamamen kayboldu.

Leyla kapıyı tekrar hafifçe araladı, loşluğa gözlerini kırıştırdı. Yukarı baktı. Gökyüzü gri ve alacakaranlıktı ama henüz karanlık değildi. Yakındaki parlak bir projektör beton zemin boyunca gölgeler oluşturuyordu.

Dışarı bakarak insan olup olmadığını kontrol etti ama sadece uzaktan gelen sesleri ve mekanik ekipmanların sabit uğultusunu duydu. Kapıdan içeri süzüldü ve arkasından hafifçe kapattı. Kapı içeriden kilitlenmişti, şimdi açılıp dikkat çeker miydi? Bilmiyordu ve bunun için endişelenecek zamanı da yoktu. Saklanacak bir yer bulması gerekiyordu.

Yavaşça, temkinli bir şekilde eğildi ve başka bir büyük metal yapıya doğru sürünürken duvara yakın durdu. Bu da bir nakliye konteyneriydi ama bir penceresi vardı ve ışık dışarı taşarak beton üzerinde beyaz bir dikdörtgen oluşturuyordu.

Şimdi ne olacak?

Ölüm odasından kaçırmıştı ama hâlâ hiçliğin ortasında sıkışıp kalmıştı. Rüzgarlı bir geceydi ve helikopter indiğinde suda gördüğü beyaz dalgaları gözünde canlandırdı.

Bir telefon bulması gerekiyordu. Ya da belki bir telsiz. Yardım çağırmalı ve sonra da yardımın kendisine ulaşmasını bekleyebileceği iyi bir saklanma yeri bulmalıydı.

Yakınlarda aniden bağırışlar yükseldi. Bir yığın tahta platformun arkasına saklandı. İnsanlar ileri geri bağırıyordu ama o kelimeleri çıkaramıyordu. Sonra uzaktan ritmik bir ses duydu.

Başka bir helikopter inişi mi?

Bir köşeye ulaşana kadar duvar boyunca kaydı. Başını eğdiğinde sarı helikopterin ön tarafını gördü.

Pilot yok. Yani Gagnon henüz bir yere gitmiyordu. Bu da muhtemelen iyi bir şeydi.

Yoksa öyle miydi?

Helikopterin gürültüsü daha da arttı ve toz kalkarken gözlerini kısıtı. Hâlâ göremiyordu ama rotor kanatlarının gürültüsü açıktı. Nereye inecekti? Gagnon'un helikopteri hâlâ X üzerinde park halindeydi.

Birisi görüş alanına girdi. Arkadan tanımadığı bir adam. Gagnon değil, bunun uzun siyah bir at kuyruğu vardı.

Sonra Gagnon ortaya çıktı.

Leyla'nın nefesi kesildi. Adamın kot pantolonunun arkasına sıkıştırılmış bir tabancası vardı. Onu ilk kez silahlı gördüğünü fark etti. Onu aramaya gelmeyi mi planlıyordu?

Binanın yan tarafına doğru eğildi ve helikopter alçalırken gözlerini kısarak toza baktı. Yan kapı açıktı ve bir adam halatın yanında durmuş büyük bir sandığı indiriyordu. Yük aşağı inerken güverteadaki adamlar aşağıya doluştu.

Herkesin dikkati dağılmıştı. Şimdi onun zamanıydı.

Leyla metal yapının köşesinden sürünerek geçti ve pencereleri olan oluklu metal bir binanın yanına park etmiş turuncu bir forklift gördü. Binanın yanında kanallar ve borulardan oluşan bir karmaşa vardı. Orası karanlık görünüyordu, bir sürü

saklanacak yerler. Belki o binaya gizlice girip bir telefon ya da telsiz bulabilirdi. Ama önce geniş bir açık alandan geçmesi gerekiyordu.

Helikopterin gürültüsü artık kulakları sağır ediyordu ve etrafındaki hava titreşiyordu. Gözlerini binaya dikti ve ona doğru koşmaya başladı.

OceanofPDF.com

CHAPTER YİRMİ YEDİ

SEAN küpeşteyi kavradı, sürat teknesi dalgaları yarararak ilerlerken şılsıklam olmuştu. Petrol kulesi birkaç futbol sahası ö t e d e parlayan bir devdi. Sean dürbünü kaldırdı, tek eliyle sabit tutmaya çalışarak diğer elinizle rayı kavrarken.

Tekne yavaşladı ve Sean arkasını döndü.

Joel gazı geri çekerek tekneyi durdurdu. Pruva öne doğru eğildi ve Sean kendini küpeştede yakaladı.

"Ne?" Sean gürültü üzerine bağırdı.

"Duruyoruz."

"Neden?"

"Sahil Güvenlik'in emirleri."

Sean doğuya döndü, FBI'ın Rehine Kurtarma Ekibini taşıyan bir Sahil Güvenlik botu karanlığın içinde gizleniyordu. Sean onları göremiyordu. Bu tekne gibi onlar da ışıklarını yakmamış, gizlice yaklaşmaya çalışıyorlardı. Ama Sean orada olduklarını biliyordu.

Tekne önce aşağı, sonra tekrar yukarı yalpaladı ve Sean küpeşteye tutundu. Buradaki dalgalar bu polis botunun kaldırabileceğinden çok daha büyüktü.

Sean dürbünle bakarak sondaj kulesinin yüzeyini taradı. İki katlı bir yapıydı, her yerde borular, kanallar ve iskeleler vardı. Helikopter pisti güney tarafındaydı, görüş alanının dışındaydı ama Sahil Güvenlik insansız hava aracına göre Gagnon'un kuşu hâlâ oradaydı. Yani Gagnon'un da hâlâ orada olduğunu varsayıyorlardı.

Ve Leyla.

Sean projektörlerin altında güvertayı tarayıp ondan bir iz ararken ciğerleri daraldı.

Owen şimdi telefonla konuşuyordu. Joel ile konuştuğundan sonra tekne tekrar hareket etti.

"Yaklaşıyoruz," diye bağırdı Joel.

Güzel.

Joel geniş bir kavis çizerek güney tarafına gelirken Sean dürbününü devasa platforma doğrulttu.

Owen yürüdü ve tekne bir tümseğe çarptığında kendini küpeştede yakaladı. Böyle dalgalı havalarda denize düşmek çok zor olmazdı ve herkes ışık ve düdüklerle donatılmış kırmızı can yelekleri giyerdi.

Owen, "Şu anda bir damla alıyorlar," dedi.

"Sondaj kulesi mi?" Sean dürbünü doğrulttu ama dalgalı suda odaklanmak imkânsızdı. Dürbünü indirdi ve Owen'a baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Sahildekiler diğer tarafta siyah bir helikopterin dolaştığını söylediler."

Sean gözlerini kısarak gece gökyüzüne baktı. Teçhizata yaklaştıklarında, rotor kanatlarının uzaktan gelen sesini duydu.

Gagnon'un cihaz sevkياتının "düşüşü" bu muydu? Gerçek olan, yem değil?

Olabilir.

Ama Sean'ın umurunda değildi. Şu anda önemli olan tek şey Leyla'yı o devasa teçhizatın üzerinde bulmaktı.

Tekne kavis çizdi ve sarı helikopter göründü.

Sean'ın midesi sıkıştı. Gagnon hâlâ oradaydı. Bu Leyla'nın da orada olduğu anlamına geliyordu.

Umut etti.

Ve dua etti.

Polis botu yaklaştıkça Sean'ın midesi sıkışıyordu. Onu bulmak için umutsuzca dürbünün arkasından baktı. Etrafta kot pantolonlu ve baretli adamlar dolaşıyordu; belki işçiler ya da Gagnon için çalışan insanlar. Ama Luc Gagnon yoktu.

Ve Leyla yok.

"Bir şey görüyor musun?" Owen onun yanında sordu. "Hayır."

Sean karanlıkta Owen'ın yüzünü zar zor görebiliyordu ama sesi gerilim doluydu.

"Bu HRT'ciler var ya, onları tanıyor musun?"

Owen sordu. "Hayır."

"İyi olup olmadıklarını biliyor musun?"

Sean'ın midesi sıkıştı. "Evet. Sözde en iyisi." "Öyle olsalar iyi olur."

- - -

LEYLA, kendisini görmemeleri için dua ederek forkliftin arkasına saklandı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, yerinden fırlayacağını düşündü. Vücut.

Sesler ona yaklaştı ve o da gölgelerin arasında erimeye çalıştı. İnsanlar onu arıyordu. Söyledikleri her şeyi anlayamıyordu ama seslerinin acil tonundan bunu anlayabiliyordu. Gagnon onun kaybolduğunu biliyordu ve aranması için haber salmıştı. Şimdi etrafta koşuşturan, buranın her santimini tarayan adamları duyabiliyordu.

Daha fazla ayak sesi duydu ve görünmez olmaya çalışarak eğildi. Henüz bir kapıya ya da telefon veya telsiz bulabileceği bir odaya yaklaşamamıştı. Bir silaha da ihtiyacı vardı, tercihen bir bıçağa. Bir şef bıçağı güzel olurdu ama keskin bir şeye de razıydı. Ya da ağır. Etrafına bakındı, bir İngiliz anahtarı ya da levye, hatta bir cam şişe aradı. Ama burada hiçbir şey yoktu. Elbette bir sürü ağır ekipman vardı ama her şey ya cıvatayla tutturulmuş ya da zincirlerle sabitlenmişti. Bir tahta platform yığınının arkasına baktı ve bir rulo turuncu sicim gördü. Pek yardımcı olmadı. Ama sonra kauçuk saplı bir çift sivri uçlu pense gördü. Bir silahla boy ölçüşemezdi ama hiç yoktan iyiydi. Onları kaptı.

Bir borunun etrafından dolanarak alt kata inen metal bir merdiven gördü. Oraya doğru bir hamle yaptı, ayak seslerini sessiz tutmaya çalışarak

Merdivenlerden aceleyle indi. Alt kat daha karanlıktı, daha fazla boru, kanal ve saklanacak yer vardı. Ama yine de bir telefon bulması gerekiyordu.

Ayak sesleri yaklaştı ve bir çift iri adam koşarak yanından geçti, o kadar yakınlardı ki üzerlerindeki ter kokusunu alabiliyordu. Gölgelelerin derinliklerine doğru ilerledi, sondaj platformunun kenarına gittikçe yaklaştı. Rüzgâr saçlarını yüzüne doğru savuruyordu ve tuzlu suyun kokusunu alabiliyordu. *Meksika Körfezi'nin ortasındaydı!* Ve bu platform suyun kırk metre üzerinde olmalıydı.

Bundan daha iyi bir saklanma yeri bulmalıydı. Ve eline bir telefon ya da telsiz alması gerekiyordu. Yardım için bir arama yapmalıydı ve sonra-

Bir el ensesine kenetlendi. Döndü ve kendini Gagnon'la yüz yüze buldu. Leyla penseyi ona sapladı ve güreşerek kurtuldu.

- - -

TİŞTE! BAKIN!"

Sean başını iki yana salladı. Joel dürbünüyle bakıyor ve sondaj kulesini işaret ediyordu. Sean sancak tarafına koştu ve dürbününü kaldırdı.

Leyla.

Eğilmiş, metal bir parmaklığın yanında koşuyordu. "Birinden kaçıyor," dedi Joel. "Gördün mü?"

Sean bölgeyi tarayarak onu takip eden birini aradı. "O ekibin *hemen* oraya girmesi gerekiyor," dedi Owen. "Sean?"

Sean telefonunu çıkardı ve titreyen elleriyle aradığı kişiyi tuşladı.

- - -

LEYLA büyük bir metal kanalın ARKASINA DALDI ve soluklanmak için durdu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Nereye gitmişti? Nereye mi? Hemen arkasındaydı.

Tökezleyerek ilerlerken gölgelerden uzak durmaya çalışarak yürümeye devam etti. Kalın sarı bir boruya ulaştı ve üzerinden tırmanarak dizinin üzerine sertçe indi. Sonra ayağa kalkmaya çalıştı.

"Dur."

Teni buz kesti ve etrafında döndü.

Gagnon ona doğru yürüdü, siyah tabancası tam üzerine doğrultulmuştu.

Leyla yana baktı. Midesi bulandı. Teçhizatın ışıklarının parıltısında, çalkalanan suyun üzerindeki beyaz dalgaları gördü.

"Zahmet etmeyin," dedi Gagnon. "Aşağıya uzun bir yol var."

Tekrar suya baktı ve ışıkla gölgenin arasında karanlık bir şekil gördü. *Bir tekne mi?*

Gagnon'a baktı. Borunun üzerinden tırmanırken silahını göğsüne doğrultmuştu. Ter gömleğini ıslatmıştı ve gözlerindeki bakış soğuk ve sinirliydi, sanki kadın ilgilenmesi gereken nahoş bir angarya gibiydi.

Gagnon ona yaklaşırken silahını kaldırdı. Kadın parmaklığı tutup bacağından üzerinden atınca adamın yüzü şaşkın bir ifadeye büründü.

"Bu da ne-"

Sıçradı.

- - -

NICOLE'UN KALBI boğazına kaçtı. "Kahretsin, atladı!" Owen bağırdı.

Sean teknenin önüne doğru koştu.

"Git!" Sean tekrar Joel'a baktı. "*Hadi, hadi, hadi!*"

Tekne ileri doğru hareket etti ve Nicole, Leyla'yı aramak için dalgaları tararken elini kenara sıkıştırdı.

"İşte!" diye bağırdı.

"Nereye? *Nerede?*" Owen bağırdı.

"Orada! Büyük sütunun yanında!" Dalgaların üzerinde sallanan bir noktayı işaret etti. Sean yan tarafa tırmandı ve içine daldı.

- - -

TSU üzerine çöktü, onu cezalandırıcı bir güçle aşağı itti, sonra tekrar yukarı fırlattı. Yüzeye çıktı ve nefes nefese kaldı.

Su ciğerlerine doldu ve tekrar aşağı daldı. Yüzeye çıkmak için mücadele ederken paniğe kapıldı ama akıntı onu aşağı çekiyordu.

Kollarını çırparak yüzeye çıkmaya çalıştı, oksijen için çaresizce çırpınıyordu. Su karanlık ve çalkantılıydı, onu dev bir çamaşır makinesi gibi savuruyordu.

Hangi yoldan?

Hangi yolun yukarı olduğunu anlamaya çalışırken dehşet onu ele geçirdi. Ciğerleri yanıyordu. Havaya ihtiyacı vardı. Tekmeledi ve çekti, ama su onu aşağı, aşağı, aşağı çekmeye devam etti.

- - -

L_{EYLA!"} Sean suyu çekerek çılgınca onun karanlık başını aradı. Yüzeyi tararken tuz gözlerini yakıyordu.

Bir dalga onu yukarı sürükledi ve onu bir an için gördü.

"Leyla! Buradayım!"

Dalgaların arasında yüzüyor, umutsuzca onu görüş alanında tutmaya çalışıyordu. Kızın başı yüzeyin altında kaybolunca dehşet içinde kaldı. Kolları, bacakları ve ciğerleri yanarak ona ulaşmaya çalışırken suda ilerlemeye devam etti.

Parmakları bir şeye takıldı ve kızın saçından, gömleğinden, kolundan tutarak aşağıya daldı. Bir kolunu daha vücuduna dolayarak onu yukarı sürükledi.

"Leyla!"

Leyla öksürdü ve boğuldu; Sean kalçasını kullanarak onu yukarı itti.

"Nefes al, Leyla!"

Ağırlığını ayarladı, dalgalar etraflarında yükselip alçalırken göğsünü ve başını yüzeyin üzerine itti. Sonra parmakları koluna saplandı ve göz kamaştırıcı bir rahatlama hissetti.

"Bekle! Tuttum seni."

Tekneyi aramak için suyu taradı. Arkalarından bir şey sıçradı ve aniden yanında bir kurtarma dalgıcı belirdi, Leyla'yı elinden çekip aldı.

"Bırak!" diye bağırdı dalgıç. "Onu yakaladım." "Boğuluyor. Onu çıkarmalıyız!"

Sonra bir teknenin pruvasını ve aşağı uzanan kolları gördü. Sarı bir askı belirdi ve Sean dalgıcın onu Leyla'nın vücuduna yerleştirmesine yardım etti. Bir an sonra Leyla tekneye çıkarılıyordu.

Birisi yan tarafa bir merdiven kancaladı ve Sean merdiveni tutup tırmanmaya başladı, tekne dalgaların arasında yalpalayıp duruyordu. Joel ve Owen onu tekneye çekmeye yardım ettiler.

Leyla yerde yan yatmış, öksürüyor ve çırpınıyordu.

Sean ona doğru koştu ve ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Öksür de çıksın!"

Başını kaldırdı, yüzü solgun ve benekliydı.

"Sean," diye soluk soluğa ona doğru uzandı.

Onu yukarı çekti ve kendisine doğru sürükledi. "Nefes alabiliyor musun? Leyla?"

Onun kolunu kavradı.

"Bir şey söyle! Nefes alabiliyor musun?" Daha sıkı kavradı. "Evet."

CHAPTER YİRMİ SEKİZ

NICOLE anahtarlarını aldı ve dışarı çıkmadan önce son bir kez etrafına bakındı. Halletmesi gereken bir yığın evrak işi yarın da burada olacaktı ve umutsuzca biraz yemeğe ve duşa ihtiyacı vardı. Sean Moran resepsiyona doğru yürürken o da resepsiyon masasının önünden geçti.

Polis karakolu.

"Hey," dedi. "Brownsville'de olduğunu sanıyordum?"

"Öyleydim." Onun yanından geçip, bilgisayarda bir şeyler tıkırdatan yalnız bir devriye memuru dışında boş olan odacık denizine baktı. "Brady hâlâ buralarda mı?"

"Gece yarısı ayrıldı."

Sean bir küfür mırıldandı ve elini saçlarında gezdirerek onları daha da karıştırdı. Daha önce olduğundan daha iyi görünüyordu ama o kadar da değil. En azından kuru giysiler bulmuştu ama gözleri kan çanağına dönmüştü ve biraz uykuya ihtiyacı var gibiydi. Ya da bunu başaramazsa sert bir içkiye.

"B-ville'de işler nasıl gidiyor?" diye sordu ona. "Orası bir hayvanat bahçesi."

"Evet, tahmin etmiştim."

Sahil Güvenlik sondaj platformuna çıktıktan sonra Luc Gagnon ve pilotu gözaltına alınmıştı. Gagnon FBI'a teslim edilmiş, onlar da kendisini sorgulanmak üzere Brownsville saha ofisine götürmüşlerdi.

Nicole Sean'ı en son gördüğünde, Leyla'nın kardeşleri tarafından anakaradaki hastaneye götürülmesi için polis aracına bindirilmesine yardım ediyordu.

kontrol ettir.

"Nedir o?" Nicole, Sean'ın elindeki dosya klasörünü başıyla işaret ederek sordu.

Tekrar boş boğa güvertesine baktı ve sonra ona baktı. Bir şeyi tartışıyor gibiydi.

"Albright davasında hâlâ başrolde misin?" diye sordu. "Evet."

Muhtemelen Brady için hazırlanmış olan dosyayı ona uzattı.

Nicole resepsiyon masasına doğru ilerledi ve arabasının anahtarlarını bıraktı. Sonra dosyayı açtı ve bir yığın çıktı buldu. Her sayfada renkli bir fotoğraf vardı.

"Bunlar ne?" diye sordu.

"Amelia'nın resimleri."

Amelia'nın bir tekne beyaz bir bikini giydiği fotoğrafa baktı. O ve başka bir kadın, ellerinde pembe şemsiyeli içkilerle kameraya poz veriyorlardı.

"Bunları iPad'inden kurtardık," dedi Sean. "Bunları telefonuyla çekmiş, sonra da kendisine e-posta ile göndermiş."

"Neden o-" Nicole, Luc Gagnon'un bir fotoğrafına gelince durdu. Lüks bir yat gibi görünen bir güvertede oturmuş, güneş gözlüklü birkaç adamla puro içiyordu. Nicole fotoğrafı kaldırdı. "Kim onlar?"

"Soldaki Saledo'nun üst düzey teğmenlerinden biri. Bu da"- Gagnon'un yanındaki adama işaret etti-"Ricardo Ariza. FBI tarafından uyuşturucu kaçakçılığı ve şantaj suçlarından aranıyor. Devam edin."

Nicole bir sonraki resme geçti. Siyah bir spor çantasının yakın çekim fotoğrafıydı. Fermuarı açılmış çantanın içi para yığınlarıyla doluydu.

"Vay anasını." Sean'a baktı. "Amelia bunları telefonuyla mı çekti?"

"Öyle düşünüyoruz, evet. Bu fotoğrafları yaklaşık üç hafta önce kendisine e-posta ile göndermiş."

"Neden?"

"Bilmiyoruz. Ama erkek arkadaşının ve ortaklarının yasadışı bir iş çevirdiğini anladığı açık. Ondan sus payı istemeyi ya da onu federallere ihbar etmeyi planlıyor olabilir. Asla bilemeyebiliriz."

Nicole parayı yakından gösteren başka bir fotoğrafa geçti. "İşte cinayet sebebimiz bu," dedi. "Onu bu yüzden öldürdü."

"Onu *o* öldürmedi. O sırada San Jose'deydi."

"Evet, ama bunu yapması için birini tuttu. Ve şimdi nedenini kanıtlayabiliriz," dedi. "Sean, bu *harika*. Bu resmen dumanı tüten bir silah!"

Sadece ona baktı.

Nicole'ün midesi bulandı. "Kahretsin, sakın söyleme. Onunla bir anlaşma yaptınız, değil mi?"

Yüzündeki ifade onun sorusunu yanıtladı.

"*Kahretsin!*" Klasörü tokatlayarak kapattı.

"Onunla bir anlaşma yapmadım."

Nicole'ün göğsü öfkeyle gerildi. "Ama patronun yaptı? Ve senin için sorun yok mu?"

"Hayır, değilim. Ama daha üst kademedeki insanlar onun bize karşı değil, bizim için çalışmasının daha faydalı olacağına karar verdiler."

"Dur tahmin edeyim. Telefonlarını ele geçirdiniz ve şimdi de tüm ağı dinleyeceksiniz. Mesele bu, değil mi?" Kadın adama ters ters baktı ama adam cevap vermedi. "Doğru ya, unutmuşum. Bana söyleyemezsin çünkü federal rozetim yok. Ne yani, Gagnon masum bir genç kadına suikast düzenledikten sonra öylece *yürüyüp* gidecek mi? Peki ya Leyla'ya yaptıkları? Belli ki onu da öldürmeyi planlıyordu!"

Sean'ın çenesi gerildi ve kadın onun üzerindeki gerginliğin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordu.

Nicole başını salladı. "Bu saçmalık, Sean."

"Katılıyorum."

Onu izledi ve gözlerindeki hafif seğirmeye dikkat etti. Sonuna kadar stresli olduğu belliydi. Ve şüphesiz bu gece kıyıdan otuz mil açıktaki su kurtarma operasyonundan sonra tamamen bitkin düşmüştü.

Nicole içini çekti. "Leyla nasıl?"

"Pekâlâ." Adam elini tekrar saçlarının arasından geçirdi ve kadın ona karşı bir sempati duydu. "Şu anda hastanede. Belli ki beyin sarsıntısı geçirmemiş ama morarmış ve eline dikiş atılması gerekmiş. Joel'in ayrıldıklarında bana mesaj atması gerekiyor."

"O evde."

Sean kaşlarını çattı. "Kim?"

"Joel. Bir saat önce Miranda'yla konuştum ve o da evlerindeydi." Sean'ın gözlerinde öfke alevlendi. Tekrar saatine baktı.

"Gitmem gerek," dedi. "Brady'nin o resimleri aldığından emin ol." "Alacağım."

Gitmek için döndü.

"Hey, Leyla'ya daha iyi hissetmesini umduğumu söyle," diye arkasından seslendi Nicole. "Hepimizi ölümüne korkuttu."

- - -

LEYLA yumuşak bir tıkırtıyla uyandı.

Karanlığa gözlerini kırptırdı. Neredeydi acaba? Bir sıçrayışla ayağa kalktı. Oda mavimsi bir parıltıyla titreşiyordu ve panikle etrafına bakındı.

Oturma odasıındaydı. Gömleği nemliydi ve yanındaki minderin üzerinde duran boş su şişesine baktı. Koltuğuna kıvrılmış, televizyonda *Planet Earth*'ü izlerken uyuyakalmıştı.

Tap tap tap.

Sersemliği üzerinden atıp ayağa kalktı ve yalınayak odanın içinde ilerledi. Pencerenin diğer tarafındaki silueti tanıyınca sinirleri zıpladı. Emin olmak için gözetleme deliğini kontrol etti, sonra sürgüyü çevirip kapıyı açtı.

Sean verandanın ışığının sarı parıltısında durdu. Konuşmadan içeri adım attı. Kadın kapıyı kapatıp kilitledikten sonra kollarını ona doladı ve onu kendine doğru çekti.

"Merhaba," diye
fısıldadı. "Merhaba."

Başını adamın göğsüne yasladı ve onun katı sıcaklığını içine çekti. Kollarını onun beline dolayarak sıcak teninin kokusunu içine çekti. Birkaç uzun dakika boyunca hiç kıpırdamadan öylece durdular.

Onun başının üstünü öptü. "Geri döndüğünü bilmiyordum," dedi.

"Evet." Boğazını temizledi. "Joel'e seni aramamasını söyledim." Vücudu gerildi. "Neden?"

"Muhtemelen ellerin doludur diye düşündüm."

Adam loşlukta kaşlarını çatarak ona baktı ve kadın kollarından çekildi.

"Çay ister misin?" diye sordu, arkasını dönerek.

Saçlarını düzeltti ve lavabonun üzerinde loş bir ışığın parladığı mutfığa adım attı. Muhtemelen berbat görünüyordu. Duştan sonra en eski tişörtü ve en yumuşak eşofman altıyla uyuyakalmıştı ve saçları karmakarışık.

Su ısıtıcısını alıp musluğu açarken omzunun üzerinden Sean'a baktı. Sean tezgâha yaslanmış, onu izliyordu.

"Limon papatyası mı?" diye sordu. Adam başını salladı.

Ocağı yaktı. Sinirlerini yatıştırmak için daha önce çay yapmıştı. Joel'le birlikte hastaneden dönerken araba yolculuğu gergin geçmiş, Joel onu hastanede bir FBI ajanına verdiği ifadenin her ayrıntısını tekrarlamaya zorlamıştı. Hayatında hiç bu kadar sarsılmamıştı. Joel, Owen ve anneleri bu gece yalnız kalmak yerine onlardan biriyle kalması için yalvarmışlardı. Ama hem fiziksel hem de duygusal olarak bir kazaya doğru gittiğini biliyordu ve yalnız kalmak istemişti.

Arkasını döndü ve Sean onu yakından izliyordu. Bakışları bileklerindeki bandajlara gitti ve bir adım attı.

"Doktor ne dedi?" diye sordu parmağını kolunda gezdirerek. "Ben iyiyim. Beyin sarsıntısı yok."

Sağ elini tuttu ve nazikçe çevirdi. İşaret parmağı da sarılıydı.

"Peki ya bu?" diye sordu.

"Dört dikiş." Elini çekip adamın kalçasına koydu. "Eriyecekler, böylece geri dönmek zorunda kalmayacağım, ki bu iyi bir şey."

"Neye göre kestini?"

"Bilmiyorum. Göremedim. Nakliye konteynerinin içinde bir şey var."

Ona baktı ve elleri kalçalarına yerleşti. Yüzündeki endişeli ifade göğsünün ağrmasına neden oldu.

"Buraya geç geldiğim için özür dilerim," dedi.

Gözleri yorgun ve kan çanağına dönmüştü. O da kendisi gibi kestirmemişti ve son yirmi dört saatin olaylarının -ve diğer her şeyin- ona ağır geldiğini gördü.

Burada, mutfağında onunla birlikte durmak çok *iyi* hissettiriyordu. Sean'ın elleri kalçalarında sağlam bir şekilde dururken evde güvende olduğu için minnettar ve inanılmaz derecede şanslı hissediyordu.

Boğucu sıcakta o Suburban'ın zemininde yatarken, hayatındaki pek çok şeyi düşünme, sorgulama ve *pişmanlık* duyma fırsatı bulmuştu. En keskin pişmanlığı annesiyle ilgiliydi; babası öldüğünden beri onunla konuşmaktan nasıl da kaçınmıştı, sanki onun hakkında konuşmak kederini daha da artıracakmış gibi. Leyla o yerde yatarken bir an için berraklaşmıştı. Şimdi, kendini tutmaması gerektiğini biliyordu. Annesine kalbinden geçen her şeyi, özellikle de onu ne kadar çok sevdiğini söylemeliydi.

Diğer pişmanlığı Sean'la ilgiliydi. O Suburban'da onunla birlikte olmuştu ve şimdi ona bakarken kalbinde keskin bir diken gibi duruyordu. Adam onu sıkılamaya özen göstererek gevşekçe tutarken an uzadı.

Sağlam elini kaldırdı ve parmağını adamın sakallı çenesinde gezdirdi. "Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

"Duruma göre
değişir."

"Değişir mi?"

Çaydanlıktan bir ısıklık sesi yükseldi. Düdük sesi bir çığlığa dönüştüğünde, ocağı kapatmak ve çaydanlığı arka ocağa taşımak için yanına gitti.

Sean onun elini tuttu ve açılır kanatlı masasının yanındaki sandalyeye doğru çekti. Oturdu ve onu kucağına çekti.

"Leyla," diye iç geçirdi, kollarını ona doladı. Alnını onun göğsüne yasladı ve ellerini onun omuzlarında gezdirdi.

Adam ona baktı ve gözlerindeki ham duygu boğazının düğümlenmesine neden oldu.

"Değişir mi?" diye tekrar sordu.

"Senin üzerine." Uzandı ve bir tutam saçı kadının gözlerinden uzaklaştırdı. "Biraz ara veriyorum."

"Güzel. Muhtemelen her şeyden sonra buna ihtiyacın var. Ne kadar sürecek?"

"Dört gün. Şimdilik ancak bu kadarını alabiliyorum. Olan biten her şey düşünüldüğünde bu bile biraz fazla." Durakladı. "Şu anda sadece seninle olmak istiyorum."

Gergin kelekler midesini doldurdu. "Bu bakış da ne?" diye sordu.

"Endişeleniyorum."

"Neden?"

Gözlerini ona dikti. "Endişeleniyorum-" Sıcak bir yumru boğazını tıkadı. Uzandı ve başparmağıyla kızın alt dudaklarını okşadı. "Ne? Bana söyleyebilirsin."

"Birlikte daha fazla zaman geçirirsek, birbirimize fazla bağlanacağımızdan endişeleniyorum."

Onu usulca öptü. "Çok geç." Onu tekrar öptü. "Ben zaten bağlıyım."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Tamamen."

Göğsü sevinç, korku ve kafa karışıklığıyla doldu. Bu neden olmak zorundaydı? Neden neredeyse iki bin mil uzakta yaşayan bir adama aşık olmasına izin veriyordu?

Onu öptü ve ağzının sıcak, acil hissine odaklandığında sorular buharlaştı. Parmakları saçlarına dolandı ve onu günlerdir hissettiği -ve hissetmemeye çalıştığı- tüm o şiddetli ihtiyaçla öptü. Dili onunkine karıştı, eli gömleğinin altına kayd ve sıcak avucu göğsünü sardı. Başparmağı göğüs ucunda gezinirken kadın adamın kucağında kıvranıyor, ona doğru bastırıyordu.

"Sean."

Adamın ağzını, çenesini, boynunu öptü ve onun muhteşem sıcaklığını içine çekti.

"Bugün çok korktum," dedi.

Ona bakmak için geri çekildi. O da korkmuştu. Sadece korkmamıştı, tamamen dehşete düşmüştü. Ve hâlâ her şeyin bittiği düşüncesini aklına getirememişti. Gerçekten. Ve şimdi evinde, Sean'la birlikteydi, onu bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü halde.

Adamın kolları onun etrafında kenetlenirken kadın olabildiğince yakınına sokuldu. Adam onu sertçe öptü ve kadın da onu aynı sertlikte öptü. Zorlayıcı, talepkâr ve sahipleniciydi ve *doğru* hissettiriyordu. Ve sonra adam gitmek zorunda kaldığında nasıl hissedeceğini düşündükçe midesi sıkıştı. Bu dayanılmaz olacaktı.

"Sean," diye fısıldadı. "Ne yapıyoruz biz?"

"Gerçekten bilmiyorum." Alnını onunkine yasladı. "Ama sana ihtiyacım olduğunu biliyorum."

Kollarını onun omuzlarına doladı. "Aynen."

- - -

SEAN polis karakolundan çıkıp kızgın güneşe doğru adım attı. Arabasına doğru ilerlemeye başladı ama sonra Nicole'ün ön sıradaki bir boşluğa girdiğini gördü.

İşaretsiz bir polis birimindeydi, bu da ona görevde olduğunu gösteriyordu. Sean onu beş gün önceki kurtarma operasyonu gecesinden beri görmemişti.

"Merhaba," dedi Nicole, yürüyerek. "Washington'a döndüğünü sanıyordum?" "Henüz dönmedim."

Onun önünde dururken güneş gözlüklerini çıkardı. "Sorun nedir?" Kaşlarını çatı. "Stresli görünüyorsun."

Sean'ın şu anda onu strese sokan şeylerin uzun bir listesi vardı ve bunların başında bir saatten kısa bir süre önce Leyla'ya veda etmek geliyordu.

"Az önce Brady ile bir toplantım vardı," dedi Sean. Nicole'ün kaşları daha da çatıldı. "Kötü haber mi?" "Ne yazık ki, evet."

"Lanet olsun. Eriyorum. Bana gölgede anlat." Onu binanın yan tarafına götürdü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, sanki kendini destekliyordu. "Tamam, ne oldu?"

"Departmanınız işlem için bir GPS takip cihazı gönderdi."

"Biliyorum. Gönderdim. Ne olmuş?"

"İlçe suç laboratuvarı bazı gizli parmak izleri aldı," dedi. "Brian Bentworth'a ait çıktılar."

Kaşları havaya kalktı. "Brian Bentworth. *Sizin* Brian Bentworth'unuz mu?" "Şey, o bizim değil."

"Houston'daki DEA ajanından mı bahsediyorsun? Benden çalıştırmamı istediğin bira kutusunda parmak izleri olan adamdan mı?"

Belli ki ev ödevini yapıyormuş. Sean buna şaşırمامıştı. "Bu o," dedi Sean ve Amelia'nın imaları özümsemiğini görebiliyordu. "Bana Amelia'ya o takip cihazını bir *federal ajanın* taktığını mı söylüyorsun? Albright'ın arabası." Daha yakına eğildi. "Başka bir deyişle, onu o öldürdü." "Öyle olduğuna inanıyoruz, evet."

Başını salladı ve başka tarafa baktı. Onu tanıdığından beri ilk kez ne diyeceğini bilemez bir haldeydi.

"Bu Buna inanamıyorum."

Sean yapabiliirdi. Ama Sean bu işi ondan daha uzun süredir yapıyordu. "Bütün bunları Brady'ye anlattın mı?" diye sordu.

"Evet, az önce." Sean durakladı, bir sonraki kısımdan daha da nefret ediyordu. "Ona söylediğim diğer şey de Bentworth'un öldüğü."

Ağzı açık kaldı. "O-"

"Birisi onu Brownsville'de bir ara sokakta kafasının arkasından vurdu."

"İnfaz edildi."

Sean başını salladı.

"Saledo'nun adamları tarafından mı?"

"Bilmiyoruz," dedi Sean. "Ama benim tahminim bu yönde."

Nicole gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı. "*Cehenneme kadar yolu var.*"

"Biliyorum."

"Buna inanamıyorum," dedi. "Yani onun Saledo'nun maaş bordrosunda olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Görünüşe göre bir şekilde onun için çalışıyormuş. Şimdi bunu araştırıyoruz."

Başını tekrar salladı. Sonra elini karnına koydu ve eğildi.

"İyi misin?" Sean sordu.

"Hayır." Doğruldu. "Ben Ne olduğumu bilmiyorum. Tiksindim. Hayal kırıklığına uğradım. *Hayal kırıklığına uğramış* da diyebilirsiniz."

Sean da aynı şekilde hissediyordu. Bu duygu onun için yeni değildi ama Nicole ondan daha az deneyimliydi. Ayrıca, bu onun yönettiği ilk büyük soruşturmaydı ve şüphesiz bir tutuklama yapmak ve davanın mahkemeye gittiğini görmek için çabalıyordu. Şimdi hiç de umduğu gibi olmayan bir sonuçla yaşamak zorunda kalacaktı. Sean da bu duyguyu biliyordu.

Saatini kontrol etti. "Gitmem gerek. Yetişmem gereken bir uçak var." "D.C.'ye mi döneceksin?"

"Evet."

Elini uzattı. "Seni bir daha görmezsem, teşekkürler." Sean onun elini sıktı. "Ne için?"

"Beni haberdar ettiğin için."

"Keşke daha iyi haberlerim olsaydı," dedi Sean. "Ve üzgünüm ki bu konuda yaptığınız onca çalışmadan sonra, failiniz bir hapisane hücresinin içini asla göremeyecek."

"Eğer Saledo için çalışan bir *polis* ise, benim kitabıma göre hak ettiğini buldu."

CHAPTER YİRMİ DOKUZ

Üç hafta sonra

A Sean gittikten sonra ne kadar zor olacağını tahmin etse de, durum daha da kötüydü. Leyla kısmen olanların şokunu atlatmak için kendini işe verdi. Kısmen de Sean'ın işine ve Washington'daki hayatına geri dönmesiyle hissettiği kasvetli boşluktan uzaklaşmak için.

Çalışmak yardımcı oldu - en azından dikkatini dağıttığı sürece. Kendini yoğun mutfağının karmaşasına kaptırdı. Ama onu her düşündüğünde hissettiği acıyı hiçbir şey dindiremiyordu. Her gece, dakikalar ilerledikçe ve kendini dönüp dururken ve uyuyamazken bulduğunda, düşünceleri kaçınılmaz olarak geriye kayıyor ve birlikte geçirdikleri her saati, her dokunuşu ve her konuşmayı canlı ayrıntılarla yeniden yaşıyordu. Tartışmalarını bile yeniden yaşıyordu - onu o kadar özlemişti. Ve her sabah, yorgun ve duygusal olarak tükenmiş hissederek kendini yataktan sürükleyerek çıkarıyordu. Ve sonra başka bir iş günüyle yüzleşir, merak ederdi

-Bu gece mesajlaşıp mesajlaşmayacaklarını ya da belki bir telefon görüşmesi yapıp yapmayacaklarını *takıntı* haline getirmişlerdi.

Son üç hafta berbat geçmişti. Ama Leyla başa çıkıyordu.

Bugünkü gibi hiçbir şeyin yolunda gitmediği ve kırk sekiz saatten fazla bir süredir Sean'dan bir mesaj bile almadığı günler hariç.

Leyla fırından bir fırın tepsisi çıkardı ve tezgâhın üzerine bıraktı.

"Kahretsin!"

Rogelio mutfağa girdi. Tezgâha bir tepsi focaccia ekmeği koyarak, başarısız makaronlara baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Yağmur yağıyor, *chiquita*. Ne bekliyordun ki?"

Adam odadan çıkarken çatlamış pembe kabukları inceledi. Gözyaşları gözlerini yaktı. Bu *çok aptalcaydı!* Ne zamandan beri hamur işleri için ağlıyordu? Ama bugün her şey üst üste gelmişti. Önce uyuyakalmış ve işe geç kalmıştı. Sonra bir çocuğun doğum günü için verdiği siparişi bir şekilde kaybetmiş ve iki düzine dino temalı keki iki düzine karışık kekle değiştirmek için uğraşmak zorunda kalmıştı. Ve sonra, tam siparişi telafi etmeyi ve sinirli anneden özür dilemeyi bitirdiğinde, *kendi* annesi dükkana girmişti. Görünüşte annesi panini almak için oradaydı ama asıl görevi Leyla'yı sözde inkâr ettiği TSSB ile başa çıkması için bir terapistten randevu almaya teşvik etmekti.

Leyla randevuyu çoğunlukla annesini yatıştırmak için almıştı. Ama şimdi takviminde bir terapi seansı vardı ve şu anda hissettiği her şey hakkında konuşma düşüncesi bile midesini ağrıyordu.

Fırını açtı ve çatlamış makaron kabuklarından oluşan bir tepsi daha çıkardı.

"Siktir!"

"Leyla?"

Kafasını kaldırdığında Miranda'nın kapıda durduğunu gördü. Baldızının saçları nemliydi ve üzerinde ıslak mavi bir rüzgârlık vardı.

"Oh, kahretsin. Buluşmamız gerekiyordu, değil mi?"

Miranda gülümsedi. "Saat üç on, unutmuştundur diye düşündüm." Bir limonata uzattı. "İçkimi aldım bile."

"*Çok* özür dilerim." Leyla fırın tepsisini tezgâhın üzerine koydu. "O çılgın günlerden biriydi."

"Sorun değil." Miranda tezgâha yaslandı ve iki tepsi dolusu pembe deniz kabuğuna baktı. "Vay canına, bunlar ..." Söyleyecek güzel bir şey bulmakta zorlanıyor gibiydi.

"İğrenç. Biliyorum. Siktiğimin hava durumu sunucusu."

Miranda ona baktı. "Hava durumu sunucusunun bununla ne ilgisi var?"

"Bu fırtına cephesinin bugün değil yarın gelmesi gerekiyordu." Fırın eldivenini tezgâhın üzerine fırlattı ve içini çekti. "Havadaki nem onları çatlatıyor."

"Ah." Miranda tepsilere kaşlarını çatarak baktı. "Onları kurtarmanın bir yolu var mı?" "Hayır." Leyla fırının saatine baktı. "Belki benim limonlular çıkar. Kim bilir? Her şey vefasız pasta tanrılarına bağlı." Fırının saatine baktı.

Miranda ve zoraki bir gülümseme. "Ee, nasılsın?"

"Harika." Miranda içkisini yudumlarken fincanın üstünden Leyla'yı izliyordu. "Peki ya sen?"

"Meşgul."

"Öyle mi?"

"Bu hafta iki düğün pastası." Leyla kolunun tersiyle alnını sildi. "Ayrıca, dört etkinlik için rezervasyon yaptırdım."

"Çokmuş gibi geliyor. Hiç dinleniyor musun?"

Leyla iç çekti. "Bunu bana sormanı annem mi söyledi?" "Hayır." Utangaç görünüyordu. "Joel söyledi."

Leyla gözlerini devirdi.

"Senin için endişeleniyor. Sanırım annen de öyle?"

"Travma sonrası stres bozukluğum olduğunu ve uyumakta güçlük çektiğimi düşünüyor."

"Öyle misin?"

Omuz silkti. "Evet."

Ama onu geceleri uyanık tutan TSSB değildi. Sean'dı. Onu o kadar çok özölüyordu ki, göğsünün ortasında sürekli bir ağrı vardı.

Miranda fincanını yere bıraktı ve dikkati tezgahın üzerinde açık duran dizüstü bilgisayara takıldı. Ekranı okurken kaşları havaya kalktı. Makaronlar pişerken Leyla Maryland eyaletindeki ticari mutfak yönetmeliklerini araştırıyordu.

Miranda ona baktı. "İşinizi taşımayı düşünüyor musunuz?" "Hayır."

Leyla içini çekti. "Pek sayılmaz. Bu noktada sadece araştırma yapıyorum."

"Büyük karar."

"Biliyorum."

Ve böyle bir karar vermek için *çok* erkendi. Ya da bunu düşünmek için bile.

"Joel'e söyleme," dedi Leyla.

"Söylemem."

"İhtiyacım olan son şey bu."

"Anlıyorum." Miranda başını yana eğdi. "Sean'la işler nasıl gidiyor?"

"Korkunç."

Miranda'nın o anki sempati dolu bakışı Leyla'nın gözlerini yaşarttı. Yengesine anlatmak bir şekilde her şeyi daha gerçekçi kılıyordu.

"Özür dilerim." Leyla önlüğünü kaldırdı ve yanaklarını kuruladı. "Bugün neyim var bilmiyorum. Duygularım karmakarışık."

"Sorun yok." Miranda uzanıp onun elini sıktı ve gözyaşları yeniden sel oldu.

"Özür dilerim."

"Sorun yok." Miranda bilgisayara baktı. "Yani... oraya taşınmayı düşündüğüne göre işler ciddi olmalı."

"Öyleler. En azından benim bakış açımdan." Miranda kaşlarını çattı. "Sean ne düşünüyor?"

"Bilmiyorum." İçini çekti. "Bu konuda hiç konuşmadık." "Hayır mı?"

"Üç gündür onunla neredeyse hiç konuşmadım. İşten başını kaldıramadı, ben de öyle."

"Nasıl hissettiğini biliyor mu?"

Bir omzunu kaldırdı.

"Eğer ona aşıksan, belki de ona söylemelisin."

Gözyaşları Leyla'nın gözlerini yaktı. Bütün sorun buydu. Çok korkuyordu. Sadece duygularından değil, ona söylemekten ve aynı fikirde olmadığını öğrenmekten de.

Leyla başını salladı. "Bir yanımda taşınmayı düşünmenin bile delilik olduğunu düşünüyor. Özellikle de birbirimizden uzaklaştığımızı hissettiğim için."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "O buradayken kendimi ona çok yakın hissettim." Leyla daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Sanki onun istediği her şeyi tahmin edebiliyordu. Ve düşüncelerini okuyabiliyordu. "Ama şimdi endişeliyim. Yani, yüz yüze harikaydı ama ya bu uzun mesafeli bir ilişkiye dönüşmezse? Ya bu seviyede bir bağlılık istemiyorsa?"

Miranda başını yana eğdi. "Şey, onu o kadar iyi tanımıyorum. Ama bir meydan okumadan kaçacak birine benzemiyor. Bunun yanı sıra Joel ona saygı duyuyor ve iyi bir karakter yargıcı."

"Joel ondan nefret ediyor."

Miranda gülümsedi. "Hayır, değil."

"Öyle değil mi? Yaşanan her şeyin aralarında bir çatlağa neden olduğunu sanıyordum."

Miranda başını salladı. "Sanmıyorum. Ya da öyleyse bile bunu çözmüşlerdir. Sean'ın hayatını kurtarmış olması muhtemelen yardımcı olmuştur."

Leyla iç çekti. Bunu duymak iyi gelmişti ama stresini azaltmamıştı. Gözlerini sildi, bugün yine ağlamaklı olduğu için kendine kızdı.

"Tüm bu duygusal dramadan nefret ediyorum," dedi Miranda'ya. "*Hiç benlik* değil. İşte bu yüzden uzun mesafeli bir ilişkiyi hiç istemedim. Düşündüğümde çok daha zor ve berbat olacağını düşünmüştüm."

"Siz telefonda çok konuşur musunuz?" Miranda sordu.

"Düzenli olarak değil, hayır. Beni her gece aramak zorunda hissetmesini istemedim, anlıyor musun? Her şeyin üzerine bu tür bir baskı koymak istemedim. Bu yüzden haftada birkaç kez görüşme konusunda anlaştık."

Miranda dudaklarını büzdü.

"Her neyse, çok meşguldü. Ben de tamamen otların arasındaydım. Şu anda catering işlerine *gömülmüş* durumdayım. Her gece geç saatlere kadar kalıyorum ve hafta sonları çalışıyorum."

"Bu bir tasarım mı?" Miranda sordu.

"Muhtemelen. Yani, evet, öyle," diye itiraf etti Leyla. "Oturup üzülmemeye izin vermeyi reddediyorum. Ama o da çok yoğun. Özellikle de bu hafta. Bir taktik ekibini destekliyor ve gece gündüz çalışıyor."

Zamanlayıcı bipledi. Leyla eldivenini kaptı ve fırını kontrol etmek için döndü.

"Daha iyi olacak, eminim," dedi Miranda. "Joel bu geceki baskından sonra işlerin yoluna gireceğini söylüyor."

Leyla fırın tepsisini fırından çıkarırken karnına bir kramp girdi. Miranda'ya baktı.

"Joel, Sean'la birlikte mi?"

Miranda'nın kaşları kalktı. "Oh . . . Emin değilim. Belki?"

Leyla çarşafı tezgâhın üzerine koyarken yüzünü boş tutmaya çabaladı.

"Özür dilerim," dedi Miranda. "Bildiğini sanıyordum."

"Hayır. Şu anda tam olarak ne üzerinde çalıştığından bahsetmedi."

Ya da Teksas'ta olduğunu.

Fırın eldivenini tezgâhın üzerine fırlattı ve limonlu makaronları inceledi. "*Kahretsin*. Bunlar da öyle. Her şeye baştan başlamam gerekecek."

Miranda acı çekmiş
görünüyordu. "Leyla,
ben-"

"Sorun değil. Gerçekten." Elini kaldırdı. "Özür dilemene gerek yok."

CHAPTER

OTUZ

NICOLE deniz fenerinin yanına park etti ve sabah ışığının en yüksek pencerelerden süzülüşünü izledi. Bütün hafta yağmur yağmıştı ama Artık güneş açmıştı, bu da işten sonra koşuya çıkmamak için bahanesinin kalmadığı anlamına geliyordu.

Yanında tanıdık bir hatchback durdu ve Nicole arabasından indi. Miguel Vidales arabasından indi ve tavanın üstünden ona baktı. "Herkesin içinde buluşmak istemene şaşırdım," dedi ona katılırken.

kaldırıma.

Nicole onu bir sno-cone kamyonunun yanındaki piknik masasına götürdü. Kadın yıpranmış ahşap banka oturdu, adam da onun karşısına geçti.

"Bütün kameralar şehri terk etti," dedi ona. "Burada yeni bir manşet olmadığı için başka hikayeler anlatmaya gittiler."

Miguel bir su şişesinin kapağını çevirirken kaşlarını kaldırdı. "Ne var n e yok?" Nicole güneş gözlüklerini çıkardı ve saatine baktı.

"Personel toplantısı için geri dönmeden önce sadece birkaç dakikam var."

Suyundan bir yudum aldı ve şişeyi önündeki grafiti kaplı masanın üzerine koydu. "Telefonunu hiç almadım."

"Bu konuda hiçbir zaman söz vermedim."

Başını salladı. "Yine de. Sana *çok* yardım ettim. Saledo bağlantısı. İzleme cihazları. Onun için çalışan müteahhitlerin listesi."

Brian Bentworth dahil değildi.

Nicole hâlâ bunu *bir polisin* yaptığına inanamıyordu.

Ya da belki yapabilirdi. Bir FBI Kanıt Müdahale Ekibi, Bentworth'un Brownsville yakınlarında kiraladığı bir dairede arama yapmış ve havalandırma deliğine gizlenmiş bir kutu bulmuştu. Kutuda altı inçlik bir av bıçağı, mavi sicim ve bir kutu lateks eldiven vardı.

Bir cinayet kiti. Tam orada, adamın dairesinde. Nicole'n davayla ilgili süregelen şüpheleri -ve polis arkadaşlarına olan kr krne inancı- olay yeri fotoğraflarını gördüğü anda yok olmuştu.

"Bu çok fazla yardım demek, öyle değıl mi?" Nicole başını salladı.

"Şimdi senden bir iyilik istiyorum," dedi Miguel ona. "Benim için bir soruya cevap vermeni istiyorum."

Onu izledi, şimdi ne söyleyeceğini bekledi. Bu sabah mesajını aldığı anda bunun olacağını biliyordu.

"Amelia Albright'ın cinayetiyle ilgili kimseyi tutuklamadınız," dedi, "ve ikimiz de tutuklamayacağınızı biliyoruz."

Omuzları gerildi.

"Yakın zamanda Brownsville'de öldürülen bir DEA ajanının San Antonio'daki iki faili meçhul cinayetle bağılantılı olduğunu söyleyen bir kaynağım var."

Yüzünü nötr tutmaya çalıştı.

"Massey ve Rincon," diye ekledi.

"Orada bir soru var mı?"

"Başka bir kaynak bana FBI'ın bu adamı *nc* bir cinayetle bağılantılı olarak araştırdığını söyledi. Amelia Albright." Bir süre bekledi. "Bunu doğırlayabilir misin?"

"Hayır."

"Hayır, teyit edemez misiniz? Ya da hayır, FBI bu yüzden onu araştırmıyor mu?" "Hayır, sizin için herhangi bir bilgiyi doğırlayamam ya da yalanlayamam."

Miguel'in kahverengi-siyah gözleri onunkilere dikilmişti. "Derin bir arka plana ne dersin?"

"Bunu yapamam."

Parlak mavi gökyüzüne bıkkın bir bakış fırlattı. "Bak." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Bu kaynak güvenilirlik açısından altın değıerinde. Brian'ı tanıyorum.

Bentworth, Saledo için vuruşlar yapıyordu."

Onun adını duymak bile ağzında ekşi bir tat bırakıyordu. "Federallerin *kanıtı* var."

"Ne tür bir kanıt?" diye sordu, birinin arama emrinin ayrıntılarını medyadan birine sızdırdığı fikrinden rahatsız olmuştu.

Miguel'in ağzı sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Pazar günü gazetemin bir nüshasını al ve kendin oku. İhtiyacım olan şey onun da Amelia ile bağlantılı olarak soruşturulup soruşturulmadığının teyit edilmesi."

Nicole gözlerini muhabire dikti. Adam çok inatçıydı, hakkını vermeliydi.

Luc Gagnon'un adını verme dürtüsüyle savaşıyor onu izledi. Bu *çok* cazipti. Nicole'ün söyleyebildiği kadarıyla, zengin genç teknoloji kralı neredeyse suçsuz yere kayıyordu. Hem Joel hem de Brady ona buna takılmamasını ve bunu değerli bir takas olarak görmesini söylemişlerdi. Belli ki Gagnon'un işbirliği, emniyet güçlerinin uzun bir listesi için büyük yeni ipuçlarını netleştiriyordu. Daha geçen hafta sonu, Gagnon'un üzerinde oynanmış telefonlarından birinde ele geçirilen bir mesajdan elde edilen bir ipucu, polisin Corpus Christi'de faaliyet gösteren bir seks kaçakçılığı çetesini çökertmesini sağlamıştı. Bu iyi bir şeydi tabii ki.

Ama Nicole hâlâ bu konuda acı hissediyordu. Gagnon'un avukatları onun için ne kadar az ceza pazarlığı yapmış olursa olsun, bu asla yeterli olmayacaktı.

Bir de Gagnon'un şirketi vardı ki o da gayet iyi işliyor gibi görünüyordu. Nicole son birkaç haftadır GhostSend hakkında tek bir manşet bile görmemişti ve arıyordu.

Şifreli telefon uygulamaları iki ucu keskin bir kılıçtı. Saledo gibi haydutların uyuşturucu, silah ve insan ticareti yaparken gizlice hareket etmelerine ve suç faaliyetlerini kolluk kuvvetlerinden saklamalarına olanak tanıyordu. Ancak aynı şifreleme uygulamaları dünyanın dört bir yanındaki gazeteciler ve muhalifler tarafından da kullanılıyordu.

Miguel daha yakına eğildi ve sesini alçalttı. "Hadi ama Nicole. Tamamen kayıt dışı."

Ona baktı ve burada bulunmasının, Batı Yarımküre'deki en tehlikeli suçlulardan birine yönelik bir soruşturma hakkında onunla konuşmasının ne kadar cesurca olduğunu fark etti. Hayatını riske atarak

ve yolsuzlukları gün ışığına çıkarıyorlardı. Bazı insanlar muhabirlerden nefret ederdi ama Nicole onlara minnettardı. En azından bu seferki için.

"Hiçbir şeyi onaylamıyorum ya da reddetmiyorum," dedi ona. "Ama anlattığın gibi bir hikâye yazacak olsaydın, bununla ilgili bir sorunum olmazdı."

Gözlerinde bir şey parladı. Gurur mu? Kibir mi? Anlayamadı.

"Ve bu da kayıt dışı."

Başını salladı. "Anlayamadığım şey cinayet sebebi," diye devam etti. "Saledo neden bir kafede çalışan bu genç kadını öldürmek istesin ki?"

"Bu konuda sana yardımcı olamam." Saatine baktı. "Ve görünüşe göre zamanım doldu."

Sırıttı. Sonra ikisi de masadan kalktı.

"Pazar günkü hikâyenizde iyi şanslar." Güneş gözlüklerini tekrar taktı. "İçinde adımlı görmesem iyi olur."

- - -

ISORUN YOK" diye yalan söyledi Leyla. "Emin misin?"

Siena'ya telefonda "Kesinlikle," dedi. "İhtiyacınız olursa tüm gününüzü ayırın."

Leyla çantasını aldı ve mutfağa son bir kez daha baktı. Sonra ışığı kapattı.

Siena, "Sadece sabaha ihtiyacım var," dedi. "Saat ona kadar işim bitmiş olur."

Leyla karton kutuyu tezgâhtan kaldırdı ve anahtarlarını alırken kalçasının üzerinde dengeledi. "Gerçekten, sorun değil."

Biri kapıyı çaldı ve Leyla yemek odasına sinirli **b i r** bakış fırlattı. Saat dokuzu geçiyordu ve belli ki kapalıydılar.

Siena, "Dişçiden çıkınca seni ararım," dedi. Kapı bir kez daha çalındı ve Leyla olduğu yerde dondu kaldı.

Sean camın diğer tarafında durdu ve pencereden bakarken gözlerini projektörün parıltısından korudu.

Oraya doğru yürüdü ve sürgüyü çevirip kapıyı açmadan önce bir an tereddüt etti.

"Leyla?"

"Evet. Kulağa hoş geliyor. Yarın görüşürüz." Telefonu kapattı ve çantasına attı.

Sean lacivert bir takım elbise ve yakası boyundan açık beyaz bir gömlek giymişti. İçeri girmek için hareket etmedi ve gözlerindeki yoğun bakış kadının midesine bir düğüm attı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona.

"Mesajını aldım."

Midesindeki düğüm sıkılaştı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Adam kadının kollarındaki kutuya başıyla işaret etti ve kadın hiç düşünmeden kutuyu uzattı.

Kapıdan çıkmaya başladı, sonra alarmı hatırladı. Kodu ayarlamak için tekrar içeri girdi, sonra tekrar dışarı çıktı ve kapıyı kilitledi.

Sean kollarında kutuyu tutarak onu izledi. Onun burada olduğuna inanamıyordu. *Buradaydı*. Neredeyse dört uzun haftadan sonra.

Leyla'nın cipi her zamanki yerinde, ağacın altındaydı ama park yerindeki tek araba oydu. Sean buraya arabayla mı gelmişti?

Arabasına doğru yürürlerken ona baktı. Arka kapağı açtı ve adamın kutuyu yerleştirmesini izledi. Kutuda diğer dükkân için fincanlar ve kapaklar vardı; bunları teslim etmek için zaman bulması gerekecekti çünkü şimdi Siena'nın izinli olması gerekiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Leyla, başını kaldırıp bakarak. Sean sessiz bir çaresizlik ifadesiyle onu izliyordu ve Leyla'nın yüreği ağzına geldi.

"Burada olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Benden ayrıldığına inanamıyorum."

Gözlerini kaçırıp ve dudağını ısırıp.

"Neler oluyor Leyla?"

Göğsü sıkıştı ve başını salladı. "Bana bak."

Onunla yüzleşmek için döndü. Neredeyse bir aydır yakından görmediği o gözlere bakarken kalbi güm güm atıyordu.

"Bu düşündüğümünden çok daha zor" dedi.

"Bu ne? Bu ilişki mi? Yoksa bu konuşma mı?" Adamın kaşları çatıldı ve kadın keskin bir çekim hissetti - ki bu şu anda ona kesinlikle yardımcı olmuyordu.

"Tüm bu uzun mesafe olayı. İşe yaramıyor." Göğsüne baktı çünkü artık onun gözlerine bakmak istemiyordu. "Bu beni mahvediyor, Sean. Her zaman dikkatim dağınık. Ve güvensizim. Ve herkese karşı bir sürtük gibi davranıyorum." Başını salladı. "Sonra senin burada olduğunu duydum ve beni aramadın bile."

Başını arkaya eğip küfretti ve Leyla'nın kalbi sıkıştı. Belki de yanıldığını ya da bir şekilde yanlış anlaşıldığını umduğunu fark etti.

Ona baktı ve içini çekti. "Joel sana söyledi mi?" "Miranda."

Başka tarafa baktı. Bir damla gözyaşı süzüldü ve yanağını kaydırды, onun duygusallaştığını görmesine izin verdiği için kendine kızdı.

"Artık bunu yapmak istemiyorum, Sean."

"Leyla." Adam kızın elini tuttu ve kız elini çekti.

Adam bir iç çekti.

"Hadi sahilde yürüyelim ve bunu konuşalım."

Ona şöyle bir baktı. "*Takım elbise giymişsin.*"

"Umurumda değil."

Boğazındaki yumruyu yuttu. "Lütfen?"

Onun gözlerine bakma hatasını yaptı. Adam ona yalvarıyordu ve kadın ona hayır diyemedi.

"Tamam." Arabayı tekrar açtı ve önlüğünü çıkardı. Çantasını kutunun yanına sıkıştırdı ve görünmemesi için önlüğünü üzerine örttü, sonra da kapağı kapattı. "Hadi gidelim."

Kafenin yanındaki güverteye doğru sessizce yürüdüler. Kum tepelerinin üzerinden geçen ahşap köprüye vardıklarında, adam onun elini tuttu.

Adamın büyük, sıcak eli onunkini sardığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Haftalardır onun sağlam, güvenli hissini özlüyordu ve onun eli

O yokken özlemini çektiği her şeyi hatırlatıyordu.

Kumsala ulaştıklarında kadın sandaletlerini tekmeledi. Adam siyah deri ayakkabılarını çıkarmak için kıpırdamadı, bu yüzden kumla dolmuş olmalarını umursamadığını tahmin etti.

"Ne tarafa?" diye sordu.

"Güney."

Sahilden aşağı inmeye başladıklarında ona baktı. "Diğer her şey nasıl gidiyor?"

"Tamam."

"İyi uyuyor musun?" Omuz silkti.

"Ben değilim."

Ona yan gözle bir bakış attı. Joel'in düğününden beri onu takım elbise giyerken görmemişti ve bir kez daha ona çok yakışmıştı. Yan cebinden çıkan soluk mavi kravatın ucunu fark etti.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu.

Saatine baktı. "Yaklaşık bir saat. Havaalanından doğruca geldim."

"D.C.'de miydin?"

"Bütün sabah toplantılarım vardı. Bulabildiğim ilk uçakla geldim."

Leyla'nın midesi sıkıştı. Onun yüzünden mi uçağa binmişti? Bu sabah saat altıda ona gönderdiği mesaj yüzünden mi?

İşe yaramıyor. Sanırım bir molaya ihtiyacımız var.

Açılmadan hemen önce göndermişti, böylece bütün sabah telefonuna bakıp onun tepkisini takıntı haline getirme şansı olmayacaktı.

Tabii yine de kafasına takmıştı. Ve öğlene kadar cevap vermediğinde, doğru kararı verdiğine kendini ikna etmişti.

Kıyıya yakın sert bir kum parçasına ulaştılar ve Sean durup dalgalara baktı. Sonra yüzünü ona döndü.

"Seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin," dedi.

"Haklısın. Bilmiyorum."

Boştaki elini onun omzuna koydu. "Seni bu hafta başında aramadığım için özür dilerim. Arayamadım."

Başka tarafa baktı.

"Aramak istedim. Seni aramak için *ölüyordum*. Ve seni görmeye gelmek için. Ama yapamadım." Durakladı. "Leyla?"

Ona baktı.

"Size işimden bahsedemeyeceğimi biliyorsunuz. Ama bunun mümkün olmadığını söylediğimde lütfen bana inanın."

Başını salladı. "Sana inanıyorum. Aslında sorun bu değil. Ben sadece -"

"Dinle. Beni bir dakika dinler misin?" Bekledi.

Derin bir nefes aldı. "Daha önce üzerinde çalıştığım şey - o operasyon - burada çok daha fazla işle sonuçlandı. Ben ve ekibim, gerçekten çok meşguldük ve daha da meşgul olmak üzereyiz." Derin bir nefes aldı. "Bana burada bir ekibe liderlik etmemi teklif ettiler."

"Nerede?"

"Burası. Brownsville saha ofisi."

Gözlerini ona dikti. "Bunu sana *kim* teklif etti?" "Washington'daki patronum."

Brownsville saha ofisi. Brownsville, Kayıp Sahil'den sadece bir saat uzaklıktaydı. Leyla onun yüz ifadesini okumaya çalışırken nefesini tuttu.

"Onu alacak mısın?"

"Öyleydim." Onun elini sıktı. "Bu sabaha kadar."

"Neden bana bundan bahsetmedin?"

"Şu anda deniyorum." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sadece beni dinle." Ceketini çıkardı ve kumun üzerine bıraktı. "Otur ve konuşalım."

Oturdu, artık onun güzel kıyafetlerini kirletmekten endişe etmiyordu. Adam kendini onun yanına yere bıraktığında zihni dönüyordu.

Ona baktı, çenesindeki koyu renkli kirli sakalı fark etti. Gözleri kırmızı ve yorgun görünüyordu. Belli ki çok çalışıyordu ve muhtemelen

çok dinleniyor.

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye sordu ona.

"Bilmiyorum." Nabızı artık gümbür gümbür atıyordu. "Buraya taşınmayı düşündüğünden haberim yoktu. D.C.'de çalışmayı sevdiğini sanıyordum."

"Yaptım. Yaptım." Onun elini tuttu ve sıktı. "Ama sonra seninle tanıştım."

İçinde dönen duygular başını döndürüyordu. Suyu doğru baktı.

Dalgalar yükselmişti ve ay ışığı köpüklü dalgaların üzerinde parlıyordu.

"Keşke benimle bu konu hakkında konuşsaydın. Her konuda kafam çok karışık."

"Özür dilerim." Elini kaldırdı ve öptü. "Sanırım iletişim kurma konusunda pek iyi değilim. Uzun zamandır bir ilişkim olmadı."

Ona baktı. "Ben de."

Esinti bir tutam saçı yüzüne çarptı ve adam saçı nazikçe uzaklaştırdı. Kalbi hızla çarpıyordu. Ama son bir aydır sık sık yaptığı gibi korkmuş, paniklemiş bir şekilde değil. Bu iyi bir tür çarpıntıydı. Birlikte olası bir geleceği düşündükçe içini uğultulu bir heyecan kaplıyordu.

Eğildi ve onu öptü. Sıcak ve tatlıydı ama sonra ağzını açtı ve her şey değişti. Başını aşağı çekti, onun tadına baktı ve parmaklarını özlediği o kalın, yumuşak saçlara doğru taradı.

İyi hissettirdi. Tabii ki. *Doğru*, başka hiç kimseyle hissetmediği bir şekilde ve ona o lanet mesajı gönderdiğine inanamıyordu. Ve onun da bu yüzden *uçğa* bindiğine.

Onu geriye doğru itti ve sonra ağırlığı onun üzerindeydi, onu kuma bastırıyordu. Adamın hissettirdiklerine, öpüşüne, tenini ateşe verecek kadar büyük bir güvenle ona dokunuşuna bayılmıştı. Ayrıldıklarından beri her gün ve her gece bunun için ölüyordu.

Geri çekildi. "Benimle eve gel," dedi hoyratça. Kadın

gözlerini kırıştıtarak ona baktı. "Neresi orası?"

"Sea Isle'da bir odam var." Sahilde daha önce kaldığı apartman dairesine doğru başıyla işaret etti. "İkinci katta bir stüdyo. Ellerin de kalan tek şey bu."

"Benimle kalmak istemedin mi?"

"Tabii ki biliyordum. Ama emin değildim." Onu alnından öptü. "Benden ayrılmıştın."

Ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Kız ona gülümsedi ve elini tuttu.

- - -

LEYLA balkon korkuluğuna yaslandı ve dolunayın altında suya baktı. Uzak ufukta bir ışık göz kırptıyordu. Bu bir petrol kulesiydi.

Belki de haftalar önce mahsur kaldığı sondaj makinesinin aynısıydı. İçinden bir ürperti geçti ve kollarını vücuduna kavuşturdu, bu kadar kısa sürede olan her şeye hâlâ inanamıyordu.

Ve her şey kardeşinin düğünüyle başlamıştı.

Arkasındaki cam kapı kayarak açıldı ve Sean sadece siyah boxer külotuyla dışarı çıkarken arkasına baktı. Arkasından yaklaştı ve kollarını onun beline doladı.

"Bu gömleği tanıyorum," dedi boynunun yanını öperek.

Gömleği sevmişti çünkü onun gibi kokuyordu. İçine daha da gömüldü ve kelepçeleri bileklerinin üzerine çekti.

"Sörf düştü," dedi. "Bu ne zaman oldu?" "Bulutlar geçti. Şimdi cam gibi sakın."

Yüzünü ona döndü ve kalçasını korkuluklara yasladı. "Bu odayı sevdim," dedi.

"Manzara geçen seferki kadar iyi değil."

"Yine de benimkinden daha iyi. Hafta sonunu burada geçirmeliyiz." Gülümsedi ve onu öptü. "Manzaraya bakmayacağım." Döndü ve tekrar suya baktı.

"İyi misin?"

Ona baktı. "Evet. Neden?"

Gözlerinden bir tutam saçı çekerken bakışları ciddiye. "Çok şey yaşadığımı biliyorum. Sana yardım etmek için burada olamadığım için üzgünüm."

Uzandı ve parmak ucunu adamın çenesinde gezdirdi.

"Ne oldu? Bir şeylerin ters gittiğini söyleyebilirim," dedi. "Yanlış değil. Sadece endişeliyim."

"Neden?"

Derin bir nefes aldı ve haftalardır, işini bırakıp ülkenin diğer ucuna taşınmak da dahil olmak üzere birlikte olabilecekleri tüm olası yolları düşünmeye başladığından beri kalbinde gizlenen korkuyu düşündü.

"Leyla, söyle bana."

İçini çekti. "Ya buraya kadar taşındıktan sonra işini sevmeyen? Ya da insanları?"

Ona baktı.

"Bu olabilir," dedi.

"O zaman elimden gelenin en iyisini yapacağım." Parmaklarının ucuyla kızın yanağını okşadı.

"Bu büyük bir risk," diye belirtti.

"Bana uyar. Sen olduğun sürece." Onun bakışlarını tuttu. "Tereddütlerin mi var?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Seni seviyorum. Bundan eminim. Gerisi sadece lojistik."

Adam gülümsedi ve kadın bunu midesinin derinliklerinde hissetti.

"Şaşırmış görünmüyorsun," dedi.

"Değilim." Kollarını ona doladı ve başını göğsüne bastırdı. "Sanırım bunu zaten biliyordum. Bu yüzden beni bir kısa mesajla terk etmen beni çok şaşırttı."

Geri çekildi. "Üzgün değilim."

"Hayır mı?"

"Seni buraya getirecekse hayır."

Loşlukta ona gülümsedi. O da karşılık vermemişti. Ama çıldırmayacaktı. Sabırlı olabilirdi. Sabır hiçbir zaman onun güçlü yönlerinden biri olmamıştı ama öğrenebilirdi.

"Seni seviyorum Leyla."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bir şekilde yine aklını okumuştı ve onu öpmek için başını aşağı çekti. Tatlı ve mükemmeldi ve başka hiç kimseyle hissetmediği o sıcak, iliklerine kadar işleyen *doğruluğu* hissetti.

Geri çekildi. "Geç oldu," diye fısıldadı. "İki saat içinde kalkmam gerekiyor."

"Biliyorum." Onu kapıya doğru çekti. "Hadi yatağa dönelim."

OceanofPDF.com

*Laura Griffin'in bir sonraki bağımsız gerilim romanından bir alıntı
için okumaya devam edin,*

SON RAMAK KALA

EVIE telefonu açmak için üçüncü zile kadar bekledi. "Kaçıyor musun?" Hannah sordu.

"Özür dilerim."

"Evie, söz vermiştin."

"Bu gece buna hazır değilim." Evie daha önce Drew beğendiği için gülünç bir şekilde giydiği seksi siyah atleti çıkardı ve sandalyeden havlu kumaştan bornozunu aldı.

"Ne oldu?" Hannah sohbetin gürültüsü arasında sordu ve Evie kız kardeşini buluşmayı planladıkları kalabalık spor barında hayal etti.

"Hiçbir şey."

"*Hiçbir şey* değil. Dökül bakalım."

Evie bornozunun kemerini bağladı ve içini çekti. "Bu gece onu gördüm." "Kimi?"

"Drew. İşten sonra Bella'yı almaya geldi."

Ya da en azından işten geldiğini iddia etmişti. Nefesindeki biraya bakılırsa, muhtemelen önce "ekiple" bir happy hour'a gitmişti.

"Oh, Eves. Özür dilerim."

Evie, Drew ile birlikte özenle seçtikleri parke zemin üzerinde yalınayak ilerledi. Veranda kapısının kilidini kontrol ettikten sonra loş bahçeye baktı. Kızının salıncağı rüzgârda sallanıyor, Büyük Tekerlek ise çıtır çıtır kahverengi yapraklardan oluşan bir halının üzerinde terk edilmiş bir şekilde duruyordu.

"Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum," dedi Hannah. "Neden bizimle gelmiyorsun?"

Kendini daha iyi hissedeceksin."

"Ben zaten yataktayım."

"Sen değilsin. Saat daha dokuz bile olmadı."

Evie buzdolabının yanındaki merlot şişesine döndü ve bardağını doldurdu.

"Hadi ama," diye ısrar etti Hannah. "Dart oynuyoruz. Blake senin kazanmana bile izin vereceğini söylüyor."

Evie gülümsedi. Kız kardeşinin erkek arkadaşı bir cevherdi, gerçekten *iyi bir adamdı*. Ama yine üçüncü tekerlek olmak istemiyordu.

"Gerçekten, buna hazır değilim."

"Pekâlâ." Hannah'nın sesindeki teslimiyeti duydu. "Hâlâ Perşembe günü geliyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle." Kız kardeşinin arkadaşlarıyla iş arkadaşlarının garip bir karışımı olacağı kesin olan Şükran Günü yemeğini düşünerek bir yudum aldı. Evie turta getirmeyi teklif etmişti ama Hannah onun iptal etmeyeceğinden emin olmak için şeffaf bir girişimle patates püresini ona vermişti.

"Yine ne zaman yemek yiyeceğiz?" Evie sordu. "Um . . . Bilmiyorum. Muhtemelen dört?"

O zaman sekiz. Bu da iyiydi. Evie bütün akşam orada olacaktı, bu da Drew olmadan altı yıl sonra çıkacağı ilk tatile kaçınılmaz olarak eşlik edecek olan dondurma alemini azaltacaktı.

Ve Bella'nın annesi olmadan geçirdiği ilk tatil. Gözyaşları Evie'nin gözlerini yaktı ve bir yudum daha aldı.

"Şunu dinle," dedi Hannah'ya. "Gümüş madalyonumu aldı." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz öfke göğsünü sıktı. "Anneler Günü için bana verdiği madalyonu biliyor musun? Onu mücevher kutumdan çaldı."

"Hadi ama," dedi Hannah. "Muhtemelen yanlış yere koymuşsundur." "Hayır. Kaybetmedim."

"Evie, adam Porsche kullanıyor. Gümüş bir madalyonu ne yapsın?"

"Beni iğneleyeceğini biliyordu." Koridorda ilerledi ve Bella'nın odasında ışığı kapatmak için durakladı, kapıyı kapatırken bebek şampuanının kalıcı kokusunu görmezden geldi.

"Buraya gelmemi ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Sadece, ne bileyim, *duygusallaşıyorum*."

"Hey, duygusal olmaya hakkın var. Eski kocan hıyarın teki. Yarın gölde yürümeye ne dersin? Arayı kapatırız."

Evie banyoya adım attı ve lavabonun üzerindeki aynada yansımasıyla yüzleşti. Dağınık saçlar, solgun bir cilt, kirli bir bornoz. Ecza dolabını açtı ve içindekilere göz attı. Reçeteli uyku hapları onu çağırıyordu. Ama bundan daha fazla irade gücüne sahipti. Dolabı kapattı.

"Saat kaçta?" diye sordu Hannah.

"Dokuz yapalım. Seninle köprüde buluşuruz." "Emin misin? Dokuz erken geliyor."

Evie için sorun yoktu ama Hannah'nın vücut saati bu şekilde çalışmıyordu. Çocuk sahibi olmamıştı.

"Pekâlâ, on yapalım," dedi Hannah.

"Köprüde on."

"Bu bir randevu. Seni seviyorum, Eves." "Seni de."

Telefonu yere bıraktı ve bir yudum daha alırken yansımasına baktı. Gölün etrafında dört millik bir tur ona iyi gelecekti. Belki daha sonra markete uğrar ve biraz taze ürün alırdı. Çorba yapabilirdi. Ya da belki gelecek hafta için bir turta. Yatak odasına adım attı.

Kar maskeli bir adam kapının girişinde duruyordu.

Geniş omuzlar, siyah giysiler, ağır botlar gibi her şeyi aynı anda fark ettiğinde şarap kadehi yere düştü.

Elleri boştu ama giydiği lateks eldivenler kadının boğazını toza çevirdi.

"Çılgılık atma, Evelyn."

Kalbi sıkışmıştı. Onun *adını* biliyordu.

Sadece birkaç metre ötedeki banyoda bulunan cep telefonunu düşündü. Kendini içeri kilitleyebilir ve sonra-

Yatak odasına girdi ve kapıyı dehşet verici bir sesle kapattı.
tıklayın.

Zaman yavaşlarken bile Evie'nin zihni hızla akmaya devam ediyordu. Bundan sağ çıkmak zorundaydı. Ne olursa olsun, Bella için hayatta kalmalıydı.

Ne *istiyordu*? Gözleri eldivenli ellere döndüğünde kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Tanrı yardımcım olsun.

Zaman kazanmak için banyoya doğru ilerledi.

"Nasıl-" Boğazını temizledi. "Buraya nasıl girdin?"

Maskesindeki delik değişti; ağzı bir gülümseme oluştururken beyaz dişleri parladı.

"Ben de buradaydım."

- - -

TŞANSLI ÖRDEK'in yarısı boştu, Rowan'ın hoşuna giden de buydu.

Hoparlörlerden Johnny Cash çalışıyordu. Genç bir çift köşedeki yüksek bir masada oturuyordu ve birkaç müdavim barda oturmuş, Lila bira çekerken onunla sohbet ediyordu.

Rowan'ın en sevdiği kabin doluydu, bu yüzden neon **Shiner Bock** tabelasının altındaki pencerenin yanında bir tane kaptı. Lila ona sorgulayan bir bakış fırlattı ve Rowan yırtık vinil koltuğa kayarken başıyla onu onayladı.

Çeşni şişelerinin arkasındaki plastik menüyü kaptı ve çökmekte olan bir şey aradı. Birden açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etti. Son beş gündür mısır gevreği ve mikrodalga patlamış mısırla besleniyordu.

Seçenekleri gözden geçirirken Rowan saç tokasını çıkardı ve eliyle saçlarını taradı. Muhtemelen buraya gelmeden önce duş alması ya da en azından temiz bir sweatshirt giymesi gerekiyordu. Oh neyse. Artık çok geçti.

"Sonunda hava almaya çıktın."

Lila önüne bir Tanqueray ve tonik koyarken Rowan başını kaldırdı. "*Teşekkür ederim*," dedi Rowan. "Aklımı okudun."

Lila zencefilli gazozunu yudumladı -çalışırken su içmek için tercih ettiği içecek.

"Yoğun bir gece mi?" Rowan sordu.

"Pek sayılmaz." Omuz silkti. "Yine de iyi ipuçları."

"Dara uğradı mı?"

"Evet." Lila'nın gözleri parladı. "Daha önce buradaydı. Bir randevusu vardı."

"Öyle mi?"

"Bir saat sonra ayrıldılar, bu yüzden h a b e r i sen almak zorundasın. Yemek yiyor musun?"

"Evet, ama karar veremiyorum."

"Nachos'u dene," dedi Lila. "Bugün taze guac var."

"Kulağa hoş geliyor."

Bir çift bara girdi ve köşedeki taburelerden birine oturdu. Lila içkisini yudumlarken onlara baktı. "Geri dönmem gerek. Sasha'ya siparişinizi vereyim."

"Teşekkürler."

Lila yerine döndü ve Rowan odanın etrafındaki yüzleri tarayarak insanların hikâyelerini tahmin etmeye çalıştı. Buraya ne zaman yalnız gelse oynadığı bir oyundu bu. Bu geceki bekârların hepsi müdavimdi. Arka tarafta bilardo oynayan iki adam için de aynısı geçerliydi. Dikkati yüksek masadaki çiftin üzerindeydi. Yaşlarına bakılırsa Teksas Üniversitesi'nde öğrenci olabilirlerdi, belki de Altıncı Cadde'nin kalabalığından uzakta bir gece geçirmek istiyorlardı. Ama tecrübeli bir görünümleri vardı. Kadının makyajı mükemmeldi. Ve ikisi de *ilk randevuyu* çağrıştıran sert bir vücut dili sergiliyordu.

Rowan oturduğu yerden onları dikkatle izledi. Başını eğdi. Yoğun göz teması. Kadın margaritasını pipetinden yudumlarken kaşlarını kaldırdı ve adamın söylediklerine doğru miktarda ilgi gösterdi. Adam bir elini dizine koymuş, o akşam için seçtiği ilk buluşma konusunu anlatırken kendinden emin ama biraz gergin görünüyordu.

Rowan'ın çantasından bir zil sesi geldi. Telefonunu çıkardı ve Rowan'ın bütün hafta müvekkili için çalıştığı Austinli avukattan gelen mesajı okudu.

E-postanı aldım. Omg TY!!

Kelimeleri üç halo emojisi takip etti ve Rowan bir gurur kabarması hissetti.

Her zaman mesaj atardı. Yardım edebildiğime çok sevindim.

Bu avukat son altı ay içinde ona dört tavsiye göndermişti ve şimdi muhtemelen daha fazlası da yolda olacaktı. Rowan'ın kansız banka hesabı sonunda bir destek alıyordu. Bu kadar çabuk olamazdı.

"Rowan Healy?"

Bir adam yaklaşınca başını kaldırdı. Uzun boylu, geniş omuzlu, siyah saçlı. Üzerinde yağmur damlalarının yapıştığı siyah deri bir ceket vardı. Rowan Lila'ya bir bakış fırlattı. Arkadaşı başını kaldırmadı ama kaşlarını kaldırarak Rowan'a bu adamı buraya onun gönderdiğini söyledi.

"Kim soruyor?" Rowan, adamın derin sesine bakarak bildiğinden şüphelenmesine rağmen cevap verdi. Kahverengi gözlerindeki süper doğrudan bakıştan bahsetmiyorum bile.

"Jack Bruner, Austin Polisi." Hafifçe gülümsedi. "Oturabilir miyim?" İçini çekti ve karşısındaki boş koltuğa başıyla işaret etti.

Kabinin içine kaydı ve dirseklerini masaya dayadı. Ona baktı ve kadın kıpırdamamayı başardı.

"Ulaşılması zor bir kadınsın."

Ha. Bunun ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Beni burada bulacağını nereden bildin?" diye sordu. "Ric Santos bana burada takıldığını söyledi."

Ric'ten bahsedilince şaşkınlığını gizleyemedi. Arkadaş olduklarını bilmiyordu. Ama muhtemelen tahmin etmesi gerekirdi. Kolluk kuvvetleri birbirine sıkı sıkıya bağlı bir gruptu.

Ona kendinden emin bir gülümseme olduğunu umduğu bir ifade verdi. "Bakın Dedektif, buraya kadar geldiğiniz için minnettarım ama korkarım vaktinizi boşa harcadınız."

"Sadece
dinle." İki
kelime.

Bir emir, ama değil. O hafif gülümsemeyle birleştğinde, daha çok bir açıklama gibiydi. Henüz farkında olmasa da yapacağı bir şey.

Rowan bir kızgınlık dalgası hissetti. Ama yine de ona başıyla onay verdi.

Sasha masada belirdi ve kokteyl tepsisini kalçasına dayadı. "Size içecek bir şey getirebilir miyim?" diye sordu dedektife.

"Bir kola lütfen."

Başını salladı. "Rowan?"

"İyiyim, teşekkürler."

Sarı saçları arkasında salınarak uzaklaştı. Rowan dikkatini dedektife verdi.

"Telefonda da belirttiğim gibi APD'nin şiddet suçları biriminde çalışıyorum," dedi.

Her aramada kibarca kendini tanıtıyor ve bir geri arama numarası veriyordu. Rowan numarayı bir kez aramış ve -aynı kibarlıkla- yanıtını içeren bir mesaj bırakmıştı. Ama o inatla görmezden gelmişti.

"Bir dava üzerinde çalışıyorum," dedi, "ve yardımınıza ihtiyacım var." Rowan başını salladı. "Sana daha önce de söylediğim gibi-"

Elini kaldırdı ve ona sert bir bakış attı. *Dinle.*

"Bu bir seri suçlu," diye devam etti. "Sekiz cinsel saldırı." Kara kaşları çatıldı. "Bu adam dikkatli. Serinin ikinci saldırısından sadece bir DNA profili elde ettik."

"Elinde sadece bir profil varsa, aynı adam olduğunu nereden biliyorsun?" "Çünkü-"

Sasha cilveli bir gülümsemeyle geri dönmüştü bile. Dedektifin meşrubatını önüne koydu ve o da başıyla teşekkür etti.

"Çünkü biliyoruz," dedi kadın gittikten sonra.

Rowan adama şöyle bir baktı. Atletik bir yapısı vardı ama genç polislerde görmeye alışık olduğu steroidli görünümde değildi. Yine de o kadar genç değildi. Şakaklarındaki gri dokunuş ona kendisinden belki on yaş daha yaşlı, muhtemelen otuzlu yaşların sonunda olduğunu söylüyordu. Ya da belki de bunu ona söyleyen gözlerindeki bilge bakıştı.

İçkisini yudumladı ve daha fazlasını bekledi.

"Bir süre önce numuneyi bir genetik soybilimciye analiz ettirdik," dedi. "Bunun için çok para ve zaman harcadık. Sonuçların yetersiz olduğunu söylediler."

"Bir süre ne

demek?" "Tekrar

gelir misin?"

"Ne kadar zaman önce analiz ettirdiniz?"

Bir an tereddüt etti.

"Dört yıl."

Rowan'ın nefesi kesildi. DNA teknolojisi açısından dört yıl, kırk yıl gibi bir şeydi. Bu süre içinde çok şey değişmişti; yeni teknikler, yeni araçlar, veri tabanlarındaki yeni profiller.

Ama ellerini önünde kavuştururken yüzünü soğukkanlı tutmaya çalıştı.

"Beni bulmak için gösterdiğiniz çabayı takdir ediyorum," dedi. Bu ona onun ne tür bir dedektif olduğu hakkında çok şey anlatıyordu - tam da kariyerini değiştirmesine neden olan türden bir dedektif. "Ama ne yazık ki artık polislik yapmıyorum. Emekli olduğumu söyleyebilirsiniz."

"Ric bana böyle söylemedi."

Dişlerini sıktı. Kahretsin, ona iyilik yapmanın geri dönüp onu ısıracağını biliyordu.

"Ric senin emekli değil, seçici olduğunu söyledi." Durakladı, onu izliyordu. "Geçenlerde ona bir yardımda bulunduğunu ve yardımının çok değerli olduğunu söyledi."

"Ne yaptığınızı biliyorum," dedi Rowan. Akıl oyunları oynamayı seven, tatlı dilli dedektiflerin bile pohpohlamalarına karşı bağışıklığı vardı. "Seri cinayetlerle ilgili bir davada ne kadar baskı altında olduğunuzu anlayabiliyorum. Ama ben artık o iş kolunda değilim."

Adam öne doğru eğildi ve kadın hafifçe geri çekildi.

"Açık konuşayım Rowan." Gözleri onunkilere dikilmişti. "Şu *anda* yardımına ihtiyacım var. Gelecek ay ya da gelecek yıl değil. Yaptığın işten sıkılıp emekliliğe ayrılmaya karar verdiğin zaman değil. Umutsuz gibi görünsem de umurumda değil. Zamanım daralıyor."

Onun sözleriyle midesi bulandı. Ve kararından geri adım atacağına dair öngörüsü onu kızdırdı.

Ama bakışlarını masanın öbür ucunda tuttu ve kadın o amansız *çekimi* hissetti hayatını sayılamayacak kadar çok kez alt üst etmişti.

Dedektifin keskin gözlerine ve çenesindeki kararlı duruşa baktı. Bu kararlılığa hayranlık duyuyordu -kendisinde de vardı- ama bu kez direnmek zorundaydı.

Tam o anda gelen kutusu, yaptığı iş için en yüksek doları ödemeye hazır potansiyel müşterilerden gelen taleplerle doluydu. *Pozitif iş. Ödüllendirici işler.* Sabahları yataktan bir amaç duygusuyla kalkmasını sağlayan türden bir iş. Alanının en iyilerinden biri olarak ününü inşa etmek için üç yılını harcamıştı ve yapması gereken son şey, tüm bu müşterileri beklemeye almak ve polis işinin girdabına geri çekilmektir.

Masanın altından bir vızıltı geldi ve Jack Bruner telefonunu çıkardı. Yüz ifadesi değişmemişti ama kadın onun omuzlarının hafifçe gerildiğini fark etti.

Bir ihbar. Birisi ölmüş ya da kanaması vardı ya da bir yerde acil servisteydi.

Cüzdanını çıkardı ve el değmemiş kolasının altına bir yirmilik sıkıştırdı. Sonra bir kartvizit çıkardı ve masaya doğru uzattı. "Cep telefonum arkada. Fikrinizi değiştirirseniz beni arayın."

Adam kabinden kalktı ve kız, adam onun üzerinde yükselirken kendini küçük hissetti. Adam elini uzattı.

Daha iyi bir yargıya karşı, onu salladı.

Yazar Hakkında

Laura Griffin, yirmi beşten fazla kitap ve romanın *New York Times* ve *USA Today* çoksatan yazarıdır. İki kez RITA Ödülü kazanmış ve Daphne du Maurier Ödülü'nü almıştır.

OceanofPDF.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.